

Kẻ Thù Không Đội Trời Chung

Contents

Kẻ Thù Không Đội Trời Chung	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	60
18. Chương 18	65
19. Chương 19	69
20. Chương 20	73
21. Chương 21	77
22. Chương 22	80
23. Chương 23	84
24. Chương 24	89
25. Chương 25	92
26. Chương 26	94

Kẻ Thù Không Đội Trời Chung

Giới thiệu

Truyện nói về Trình Vĩ Thiên Kim – nó: 17 tuổi, hoàn cảnh gia cảnh thuộc dạng nghèo nàn nhưng lạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-thu-khong-doi-troi-chung>

1. Chương 1

- Ê! CÁI TÊN KIA, LÀM GÌ ZẬY HẢ????????????????? – một giọng con gái lanh lảnh hét lên làm cả sân trường im bật.

- Dạ...dạ...chị hội trưởng...em...em... - tên kia lí nhí nói hok nên lời

- Em...em...cái gì? TẠI SAO DÁM HÁI BÔNG CỦA TRƯỞNG HẢ?????nội quy có ghi rõ, phạm luật lần nhất, chấm vào sổ đen – con bé zừa nói vừa hí hoái mở cuốn sổ hắc ám ra, chấm vào trong đó.

Nói một chút nhá, Nó là hội trưởng hội học sinh, quản lí các việc lặt vặt trong trường, nó được xem là một chị hội trưởng zũ zần khét tiếng, ai cũng phải nể...ông hụu chưởng bàn giao cho nó cuốn sổ đen, ai vi phạm gì thì chấm vào đấy, cúi tuần sẽ được hưởng một phần thưởng...đáng iu chưa từng thấy: quét lá đa sân chùa, à không, sân chường một tuần, trực nhà vệ sinh ba ngày...và một ngày lao động khổ sai...nhỏ cổ, và tất nhiên là dưới sự giám sát của chị hội trưởng => nó oai ghê hok?.

Trở lại với tội nhân thiên cổ vừa ngắt trộm hoa...

- Hội chưởng uiiiiiiiiiii! Tha ình đi!!!!!! Đi mò! Hix hix tại bạn gái mình thik hoa nên mình...huhu tha choa mình đi...mình hok mún chực zị sinh đầu, hơi lém...hội chưởng thân iuuuuuuu! Nể tình học chung lớp...tha mình đi...

- Quy tắt là quy tắt, hok bàn cãi nhieu, trừ khi cậu gấn nhánh bông đoá lên cây lại như cũ, nín hok thì... - nó nhún vai, bỏ đi trước ánh mắt đeo khổ của thằng nhỏ.

Reng...Reng...Reng...

- TẮT CẢ ZÌA LỚP, ĐÃ TỐI ZỜ HỌCCCC. – tiếng nó the thé nghe chói tai, đây là công việc hằng ngày của nó, chợt thấy có một đám “nữ” bu một cục mà hok zìa lớp, tức quá, nó xâm xâm đi lại, cầm loa hét lên

- MẤY BẠN COÁ NGHE CHUÔNG RENG HOK ZẬY? MÚN ĐƯỢC VÀO SỔ LÉM HẢ??????????

- O...

- Chuông reng rùi seo...

- Zọt lẹ, bả tới kìa

- Chờ ơi, coi chừng zô sổ đen...

- Hội chưởng ui mình zô đây, đừng móc sổ ra...

- Bibi anh, em zô đây... hẹn gặp anh seo nha... hí hí, đẹp chai quá má ui– một con còn luyến tiếc gì đấy...

- LỆ LÊN COI – Nó gắt.

Mấy đứa kia chạy zìa lớp mặt xanh hok còn miếng máu, nó có uy quá ta, mới nạt một tiếng là tụi nó zô hết, ủa, mà còn một đứa kia!

Đó là một thằng nhóc đẹp chai...

- TÊN KIA, SEO HOK ZÔ LỚP HỌC, ZỜ NÌ MÈ CÒN Ở ĐÂY NỮA HẢ???????? – Nó nạt zào mặt tên đó.

- Cô là gì hả? đúng là con khùng! – hấn vắn bình thản nhét hết phon vào tai.

- AXXX DÁM NÓI TA KHÙNG NÀ, CHO MI CHẾT!!!!!!!!!!!!!!

Nó zừa nói zừa nhảy lên cú đầu thằng nhóc, tại thằng nhóc đó cao quá nên mỗi lần cú nó phải nhảy lên, thiệt tội nghiệp

- AAAAAAAAAAAAA đau! Cái con điên kia, làm gì zậy hả? axxx cái đồ trốn ziền, tui đuổi học cô, biến đi cho tuiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii! – hấn cũng điên hok kém

- BỐP!... ĐUỔI CÁI ĐẦU MÀY! MÀY HOK LO ZÔ HỌC MÀ CÒN Ở ĐÂY GÂY SỰ NỮA À!!!!!!!!!!!!!! – Một giọng nói trầm ồm vọng lên nghe thiệt...đáng sợ

- Thầy hụ chương?... cái tên này hok chịu zô lớp học – nó chỉ tay zô mặt hấn

- AAAAAA, Chú.... – hấn chu mỏ

- ?????????????? – nó đưa mắt nhìn ông hụ chương rồi nhìn thằng điên đó, cái mặt ngu ngu

- Không có chú cháu gì hết! zô học ngay cho taaaaaaaaaa! Từ nay Kim sẽ thay ta quản lí con. Niu mà còn quậy quọ nữa thì chít zới taaaaaaaaaa! Bít chũaaaaaaaaaa! – Chú hấn nói như tát nước zô mặt hấn

- Chú ú ú uuuuuuuuu...tự nhiên kiu người quản kí con là sao? – rồi tự nhiên hấn đổi giọng tò mò – Mà Kim là ai zậy chú, đẹp hok?

- Đây! Hội trưởng hội học sinh.

ổng zừa nói zừa đẩy nó lên, nó cười gian chưa từng coá còn thằng nhóc thì cái mặt méo xeo

- Hả?????????Hok...hok chịu, con phản đối, sao chú lại cho con khùng này quản lí con chứ????????? Con nhỏ này nó bị tâm thần...chú...chú mún đứa cháu đích tôn của dòng họ Dương bị lây bệnh điên của nó hả????????? con chết còn hơn - hấn giãy nảy...

- Bốp.... – lại thêm một cái nữa zô đầu- phải bít tôn trọng bạn bè, rõ chưa? Hừ! Ba con đã giao con cho ta, niu mà con học ở đây vẫn không xong thì ta sẽ trị con đấy! lo mà chăm chỉ học hành đi – rồi quay qua nó, dịu dàng – Kim, em quản lí Hoàng giúp thầy, không đc thiên vị gì cả, cứ coi nó là học sinh bình thường, hoặc em có thể xem nó như học sinh cá biệt cần quản lí nghiêm khắc. thầy tin ở em. Hai đứa zìa lớp học đi, Hoàng sẽ học chung lớp zới em.

- Dạ - nó nhỏ nhẹ

- Axxxxxxxxxxxxx công rắn cắn gà nhà. ổng phải chú mình hok zậy chời – tưởng ông chú đi rồi nên hấn la làng lên, ai dè ông chú ở đâu phóng ra, và thía là...

- BỐP... tao hok phải chú mày thì ai hả thằng khỉ kia. Hồi trước mún quậy ở đâu thì quậy nhưng bi giờ zô trường của chú rồi thì học hành choa đàng hoàng. Hử chưa. Con bít hình phạt truyền thống của gia tộc mình chứ? Ta sẽ áp dụng nó zới con. - ánh mắt đầy đe dọa

- Hu hu... khổ thân tui, bít zậy hùi đó hok quậy thì đâu coá chuyển zô cái trường quỷ quái này – hấn khóc bù lu bù loa, cũng may là ông hụ chương oai phong của chúng ta đã đi mất niu hok chắc hấn lại dính đạn...bốp zô đầu.

- Ê! Zô lớp nhanh coi. Gài lại nút áo thắt lại cà zạt, bỏ lại áo vào trong quần. NHANH LÊN COI!!!!!!!!!!!!!! – nó zừa nói zừa xĩa xối hấn từ đầu đến chân.

- Hixx , là mẹ tui chắc, thì từ từ, làm gì zữ zậy...

Bó bỏ zô lớp một hơi sau khi ném lại cho hần một tia mắt...máu lửa. hần vừa gài lại hai cái nút áo trên cùng, thất lại cái cà zạt lòng thông vừa nguyên rửa ông chú ác quỷ, vừa tìm cách chơi nó một vố

- Hội trưởng à? Hà hà, kì này tui sẽ quậy cho lớp bị trừ điểm hạng bét luôn. Hứ! dám lên giọng zới tui à, chờ đó đi, tui sẽ cho cô khổ dài dài! Con tâm thần!

2. Chương 2

Nó và hần zia lớp thì ông thầy hịu chương cũng từ trống bước ra. ổng ném lại cho thằng cháu iu dấu ánh mắt gian manh đầy đe dọa. Số là thằng nhỏ quậy quá, không thầy cô nào chịu nổi nên bị đuổi học liên miên, có có cho tiền mấy thầy cô cũng hok dám dạy hần. Ba hần đành phải phó thác đứa con cho thằng em trai – là chú của Hần (hội trưởng trường này). Ngôi trường này khét tiếng là nghiêm khắc, mấy thầy cô ở đây toàn máu lạnh, thêm con hội trưởng điên như nó nữa thì đồ ai dám hó hé. Ngôi trường này đạt chuẩn nhất nước đấy nhá.

- Học sinh mới! em ngồi kế bạn Kim! – bà cô nói như ra lệnh, giọng lạnh tanh.

- Huh? Cô...sao lại ngồi chung em? Hồi đó giờ em quen ngồi một mình rồi! Không được đâu cô. – giờ tới lượt nó giãy nãy

- Tôi nói ngồi chung là ngồi chung. Miễn bàn cãi.

- Hehe...cô chết chắc rồi – hần nở nụ cười gian

- Chưa biết đứa nào chết trước. cứ chờ đó! Hứ!!!! – nó nguyền một cái dài 80cây số làm thằng nhỏ khê rùng mình.

Vậy là từ nay cái chỗ trống bên cạnh nó được lấp đầy. tâm trạng nó hum nay rất rất rất tệ nên không ai dám chọc nó. Ai lại mún zô sổ đen chứ. Nó đang ngồi đó viết bài thì hần giật cuốn tập nó, trề môi dài cả thước

- Trời ơi!!!!!!!!!!!! Chứ gì mà xấu như cua bò, à không, thua cả cua bò nữa chứ!!

- Axxx trả lại ngay cho ta, nín hok mi hok toàn mạng đâu. – nó gần từng tiếng một.

- Ô hớ hớ...sợ quá...không trả! Làm gì được nhau nào? – hần cười nham nhở

Nó vớ tay giật lại cuốn tập, do đang học nên nó hok dám hó hé gì ngoài việc liếc hần. Vậy là nó căm lạng chịu đựng cho hết năm tiết học. Do vẫn còn ám ảnh bởi lời đe dọa của ôngchú nên hần vẫn chưa dám làm gì!!! Hết tiết nó thở phào, bước ra khỏi bàn... tiếp tục công việc hội trưởng.

- Này này! Đừng có chen lấn! còn bạn kia nữa, không được dắt xe lên bồn hoa! – nó chỉ chỉ trỏ trỏ mấy bạn
Mỗi ngày nó đều cực nhọc với mấy chuyện này, mấy đứa bạn một phần nể nó, một phần lại sợ ông hịu chương nên nghe lời răm rắp

- Phù!!!!!!!!!!

Nó thở phào bước vào lớp, mấy bạn zia hết rồi, bây giờ nó mới đc tự do. Vừa đến bên cái bàn thân iu thì nó hét toáng lên làm nóc trường bay lên bay xuống

- AAAAAAAAAA TRỜI OI!!!!!!!!!!!!!! SAO ZẦY NÈ!!!!!!!!!!!! ĐÚA NÀO? ĐÚA NÀO...HIX HIX

Nó đau khổ nhìn nơi nó đã từng...vào sinh ra tử. đứa nào chơi ác, đồ mực tèm lem lên bàn, lên tập của nó. Tụi nghiệp con nhỏ! Tập vở toàn là mực. nó mà biết đứa nào thì nó chém chết!

- Đứa nào? Đứa nào chơi hèn lén lúc zậy hả????????? cái đồ đê tiện bỉ ổi zô liêm sỉ không dám ra mặt. huhu
- nó bù lu bù loa đã đời rồi thanh toán cái đồng ngỗng ngang. Nhưng mà lạ thiệt sao chỉ có bên phần của nó là bị, chỗ của hần vẫn sạch sẽ. “axxxxxxxxxx Mi chết zới taaaaaaaaa!!!!”

nó xâm xâm bước ra khỏi lớp với gương mặt rất ư là... “dịu dàng”. Cái đầu nó đang phừng phừng lửa. nó mà gặp thằng trời đánh đó thì chắc thằng nhỏ die quá. a! kia rồi, hần ta đang bận tán gái trong nhà xe nên không biết có một con điên đang đứng sau lưng mình. Mấy đứa con gái thấy bóng nó thì...xách dép chạy vắt dõ lên cổ. hần đứng ngổ ra, hok biết là một thiên thần dễ thương đang đứng sau lưng.

- Bóp...bóp...bóp.... – nó xuất cước liên tục đá hần, đấm hần – chết đi, chết đi cho ta!!!!!!! Thằng âm binh, thằng cô hồn bỉ ổi hèn hạ!!!!!!!!!!!!

- Á...á...á... má ơi con điên nào zậy chời!!!!!!!! mún chết hay sao mà đánh đại thiếu gia hả?????????- hần vẫn chưa nhận ra nó

- Hừ...hừ...(nó đang thở, đánh mệt quá mà) thằng chết bầm...tại sao lại đổ mực lên bàn tui zậy hả????????????

- Huh? – bi h hần mới nhận ra nó – há há...thì ra là con tâm thần...sao? Thấy bàn của cô thế nào hả? đẹp chứ?(còn nhiều trò ghê hơn nữa chứ nhiều đây...nhảm nhò gì)

- Thằng khốn!!!! chó chết. đừng nghĩ là cháu họ trưởng thì tui hok dám làm gì người.

- Hổ hổ! – cười ngạo nghễ - ta đây chưa bít sợ thằng nào, hướng gì là một con tâm thần. con khùng như cô thì làm gì được tui nào. Con gái gì mà vừa đen vừa lùn nói chung là xấu xí lại thêm cái tật hung dữ kiểu như cô thì có thằng nào bịnh hoạn mới để ý...

- Saxxxxxxxxxx thằng kia... tưởng mình ngon lắm hả? cái đồ con trai gì mà mắt hí mũi tẹt miệng rộng ngoác tóc nhơ xơ bấp cái tướng như cây củi lại thêm tật nhiều chuyện mà còn có máu dê! Có con ngu mới thêm để mắt tới!

- Cô...cô...dám nói tui zậy hả????????? tui sẽ không tha cho cô đâu – hần cũng sôi gan lên

- Làm gì nhau nào? Nên nhớ anh dưới trướng của tui đây! hứ! THẮNG TRỜI ĐÁNH KIA! NGHE CHO RÕ ĐÂY. TỪ NAY TỚI NGÀY TA CÒN THẤY MẶT MI THÌ MI SẼ KHÔNG SỐNG YÊN ZỚI TA ĐAU. NGƯỜI LÀ... KẼ THÙ HOK ĐỘI TRỜI CHUNG ZỚI TAAAAAAA!

Vừa tuyên chiến hùng hồn xong nó bỏ đi, không quên ném lại ánh mắt nẹt lửa cho hần, mấy đứa con gái đứng gần đấy rụng rời tứ chi còn hần thì cũng đưa cái mặt ngênh ngênh:

- Cô tưởng tui sợ cô à!!!!!!!! Hứ! tui cũng sẽ cho cô sống không được chết cũng không xong! Dám tuyên chiến zới tui, cô khổ rồi!

Nó với cái mặt hầm hầm bước zô nhà, thằng em thấy vậy => teo

- Chị hai mới học zìa! – Bé Lâm lí nhí

- Uk - rồi nó cố làm mặt zui zẻ trở lại nhưng nhìn còn kinh khủng hơn

- Hai! Hai seo zạ?

- Hai đang bực mình cái thằng âm binh. Hừ!!!!

- Thằng nào to gan ăn híp Hai của em zạ, em lật đầu nó nà...grừ grừ... - thằng nhóc vừa nói vừa minh họa động tác “lật đầu”.

- Thui thui đi nhóc, em cao có nửa thước mà đòi trèo cao hok hà! Hai đi làm đây!

- Hui, Hai đi làm thêm hoài zạ, ở nhà một mình buồn lém...Hai cho Lâm theo nha, ở đó có mí bạn gái dễ thương lém, hí hí, kì này phải làm quen mới được.

- Saxxxxxxxxxx thằng nhóc này, tin hai đánh zô mông không hả? em ở nhà chơi zới bé Bi, bé Mi, bé Heo đi.

- Huiiiiiiii mí con đó chơi quai chán lém. oa...oa...oa... hok chịu đâu, Hai đi chơi zới ghê nà mới hok cho Lâm theo nà, Lâm méc mẹ cho coi.

- Trời ơi! Nín...nín dùm đi – vừa nói vừa bình miệng thẳng em – Hai đi làm chứ coá đi chơi đâu...
- Bé Lâm hok tin, cho Lâm theo Lâm mí tin, hok Lâm méc mẹ Hai đi chơi đoá.
- Saxxxxxxxxxx khổ quá! đã nói là đi làm, nghe chưa hả????? – tức quá nó nạt luôn, zậy là bé iu có cơ hội sử dụng chiêu...nước mắt cá sấu
- Huhuhu, Hai ăn híp Lâm, huhuhu, mẹ ơi Hai mắng Lâm nè, huhuhu, Hai hok thương Lâm huhuhu – bù lu bù loa
- Hix hix, làm ơn tha cho Hai, khổ quá...nín nín Hai thương, cho Lâm theo là được chứ gì? – nó khổ sở
- Thiệt nhá! Hai nói dối là Lâm khóc nữa đó.
- Em sợ anh Lâm quá... hix
- Hihi, mình đi Hai... là lá la la là lá la mí bạn xinh xinh, xinh như chú heo con, bé Lâm tới đây... - nhóc Lâm vừa nắm tay nó vừa tung tăng hát ca...

3. Chương 3

Nó bước vào chỗ làm thêm, đó là một quán nước khá đồ sộ, rất trang nhã. Bà chủ quán ở đây hơi khó tính nhưng tính tình vui vẻ dễ thương của nó đã làm bà xù.

- Chào cô ạ! – nó lễ phép
- Uk! Chào con, hum nay con đến sớm thế? – bà chủ niềm nở
- Dạ, tại hum nay con học zì sớm.
- Uk – rùi bà nhìn qua thằng nhóc baby đang nắm tay nó – Em con à?
- Dạ... hok coá ai ở nhà nên con hok yên tâm để nó một mình... cô có thể cho nó ở lại với con hok ạ!
- ...uhm...cũng được...nhưng hok được quậy phá đấy. – bà xoa đầu thằng nhóc.
- Dạ... con tên Lâm, hihi, bà chủ đẹp quá! – thằng nhóc được dịp nịnh nọt
- Trời! coá bi lớn mà nịnh quá, thui, bé Lâm uống gì nè? – bà chủ cũng xiu lòng
- Hehe, con mún uống sữa hà.
- Lâm! Hok được vời vĩnh, Hai đánh đòn bi giờ! – nó đe dọa thẳng em
- Hix hix, Hai ăn híp Lâm hoài hà. Hix – bé lâm sụt sùi thấy...tội
- Thui thui nào, đừng ăn híp bé Lâm nữa, con đi làm việc đi, còn bé Lâm zô đây cô cho sữa.
- Dạ...nhưng nó quậy lắm...
- Hok sao đâu, cô thấy bé dễ thương mừa

Vậy là lấy được lòng bà chủ, bé Lâm như hổ thêm cánh, cứ nững nịu vời vĩnh đủ thứ. Nó đi phục vụ bàn, chạy tới chạy lui hok coá thời gian để ý thể là Lâm ta được dịp quậy banh chành. Nhóc lân la làm quen với mấy cô bé cỡ năm bảy tuổi trong quán, nhờ khuôn mặt rất ư là baby nên mấy bé gái gật đầu rục rục...

Nó dụ dỗ được ba bé rùi, chợt thấy có một cô bé mặt đầm hồng, tóc thắt nơ, dễ thương quá, mà lại ngồi một mình nữa chứ, chắc ba mẹ đi ra ngoài rùi.

- Bạn ui, bạn tên gì? Đi chơi với Lâm nha? – Lâm nhỏ nhẹ tiến lại con bé
- ...

Cô bé có gương mặt xinh như thiên thần hok nói gì mà chỉ nhăn răng cười, và tức thì...Lâm ta chạy té khói. Con bé coá nguyên hàm tiền đạo đen thui, cười tít mắt...hok thấy mặt trời. tụi nghiệp bé Lâm, phải kéo ba bạn kia chạy zô trong mà hok dám ngoái đầu nhìn lại.

- Phù...phù...Lâm mệt quá...thui mình chơi cái gì đi
- Hồng mún chơi nhăm mười...
- Lâm chơi với Ly đi, chơi búp bê babi...
- Hôiiiiii hok chơi mí cái đoá, Lâm chơi cướp bắt nha...

Bé con của chúng ta đang nhúc đầu zới mí cô bạn mới.

- Hokkkkkkkkkk! Hok chơi mí cái đó, quây mí đã. Mình sẽ chơi những trò bạo động. haha – nhóc ngược mặt lên trời cười nham nhở.

Vậy là cuộc chơi bắt đầu. tụi nó lấy mí chai nước giải khát, ly, ghé ngồi xếp tùm lum thành mấy đường ngoằn ngoèo... nhìn một góc của quán nước thiệt là kinh khủng. tụi nó rượt nhau dùng dùng, chạy lòng vòng, leo cả lên bằng. nhieu đó thui chưa đủ “đô”, nhóc Lâm còn bày trò chơi nước đá, lấy mí lon nước có ga lắc lên rồi khui, thế là nước ngọt văng tung toé. Nó ở bên ngoài nghe tiếng cười ha hả của bọn con nít, biết là thế nào nhóc Lâm cũng gây chuyện nên chạy vào và...

- LÂM!!!!!!!!!! EM LÀM GÌ VẬY HẢ??????????
- Hai???... em coá làm gì đâu? Chơi chút thui mà??? Hix hix – lại cảnh cũ “nước mắt cá heo”

Vừa lúc đó, bà chủ bước vào...

- TRỜI OI!!!!!!!!!! CÁI GÌ VẬY NÈ??????????????
- Cô...con...con sẽ dọn, con xin lỗi... - nó lấp bắp.

Dọn dẹp xong cái đồng chiến trường của tụi nhỏ nó lòi thẳng em zia. Cũng may là cha mẹ ba đứa kia năn nỉ nên bà chủ bỏ qua...

- Từ nay hok bao giờ Hai dẫn Lâm theo nữa đâu! Lâm làm Hai mất mặt quá!
- Lâm coá làm gì đâu? Hixhix
- Thui! Dẹp cái cảnh khóc lóc ỉ ôi đó đi! – nó bực tức zô nhà.
- Hai!!!!!!!!!! Lâm xin lỗi mà...hai!!!!!!!!!!

Sáng hum sau nó đến trường sớm, nhờ chú bảo vệ đổi dùm cái bàn rồi tiếp tục công việc...đi vòng vòng quan sát tình hình. “Cái thằng ôn dịch. Biết điều thì đừng coá làm phiền mình” nó lằm bằm rửa, chợt thấy kẻ thù tiến zô trường với dáng vẻ rất ư là oai phong. Vừa thấy nó hần đã tặng ột nụ cười nửa miệng đều cang. Nó cũng phóng lại con mắt hình ziên đạn, tưởng chừng chiến tranh sắp xảy ra thì...

- Weeee! Mày làm gì mà mới sáng sớm mặt hình sự zậy??? – tiếng con Vân
- Đang bực. – nó đáp gọn lỏn
- Ai cả gan chọc hội trưởng của chúng ta zậy cà? À mà tao nghe nói mày mới tuyên chiến chàng hotboy mới chuyển trường hả?
- Hot boy? Hot boy cái con khỉ!!! Hot dog thì có! Nhắc tới thằng mắc dịch đó là tao nổi khùng!
- Thui kệ mày! Tao không mún liên quan.
- Tao hok cần!

Hai đứa nó là zậy, hễ gặp là y như núi lửa sắp lhun trào, nhưng thật sự chúng quan tâm nhau lắm

- AAAA, Khánh kia!!!!!!!!!! – nhỏ Vân nhảy cà từng.
- Zoiiii! Hok hủ nổi, làm gì mà mỗi lần mày thấy Khánh là mày nhảy tung tung như con khùng zậy???

- Kệ tao. Hoàng tử của lòng tao đó, được hok?

Vừa lúc đó Khánh tới, vẫn gương mặt lạnh lùng không chút nắng.

- Hi! Khoẻ hok? Thi được hok? (khánh đi thi học sinh cấp quốc gia môn hoá)

- Cũng được, dễ dễ! – Khánh đáp ngắn gọn, tên này đó giờ vẫn vậy – công việc tốt chứ?

- Một mỗi! hừ... thui zia lớp trước đây, bye- nó buồn rùi quay zô lớp. chợt Khánh nở nụ cười với nó, một nụ cười khiến bao trái tim trên sân trường rung rinh, nhất là con bé đứng bên Khánh này giờ

- Mình vào trước nha Vân – nói rùi cất bước, nhỏ Vân chưa nói được câu nào.

Hắn vào lớp trước, tức thì một đám con gái bu quanh mún ngộp, hắn cười tươi vui vẻ với tụi đó

- Mấy bạn dễ thương quá

- Uiiiiii ảnh khen mình kìa

- Má ơi! ảnh đẹp trai mà còn bít ăn nói

- Nhìn lịch lãm quá

- Hihi cảm ơn mí bạn, à mà ình hỏi chút.

- Hỏi gì? Anh mún hỏi gì? Hỏi đi em trả lời hết cho

- Cái con hội trưởng đó, nó sợ cái gì nhất?

- Kim á hả?...hok bít nữa, chưa từng thấy nó sợ cái gì hết.

- Uk, gan nó lớn lắm, chưa thấy con gì làm nó sợ hết.

- Hay là anh hỏi nhóc Lâm á.

- Lâm? Ai?

- Em của nó, thằng nhóc rất là đáng iu.

- Uk, mấy bạn ình địa chỉ đi

- Uk

Nó vào lớp cũng là lúc cuộc trò chuyện kết thúc, vừa thấy mặt nó là mấy đứa kia tản ra, về chỗ hết

4. Chương 4

Chiều nay trời hok nắng hok mưa hok cóá sấm sét, hắn lang thang trên đường. chợt thấy bóng dáng nhỏ nhắn của nó đang vội vàng vàng tấp vào một quán nước sang trọng. hắn mò tới thì thấy nó đang phục vụ bàn, “con nhỏ này làm gì vậy trời! phục vụ bàn á!!!” hắn mỉm cười dặt ý rùi móc trong túi ra tờ giấy nhăn nheo hơn da mèo.

Sau gần một tiếng đồ hồ cúi cùng hắn cũng mò ra nhà nó.

- Hix hix, mệt chết được!

Hắn lấp ló ló lén lút, chợt một giọng oanh vàng dễ thương làm hồn vía hắn bay tút đọt cây

- Ê, tên kia, làm gì đấy! định vào nhà bé Lâm ăn trộm à?

Thì ra là thiên thần của chúng ta, hắn quay lại thấy một nhóc con có gương mặt baby mới hoàn hồn lại, hắn nhận ra ngay nhóc này là em nó (hai gương mặt baby y chang mà)

- Ê, làm gì zậy hả? anh tính trộm gì trong nhà bé Lâm zậy?

- Huh? Trộm hả? hok hok, anh có trộm gì đâu? Mặt đẹp chai zậy mà ăn trộm gì?
- Hứ! đẹp khỉ mốc, thua anh Khánh nhiều – bé con lắm bầm
- Gì hả? Nhóc nói Khánh là thằng nào? – hấn tức lên khi bị chê
- Thui mệt, bé Lâm hok rảnh, bé Lâm bận đi chơi với mí bạn gái rồi, anh mún ăn trộm gì thì nói đi, để Lâm còn đi báo cảnh sát.
- Saxxxxxx! Đã bảo hok phải ăn trộm, nghe rõ chưa hả???? – hấn điên lên
- Huhu, mí cô mí chú mí dì ơi!!!! Anh này ăn híp con, hix hix, sao ai cũng ăn híp bé Lâm hết zậy? huhuhu – chịu cũ nà
- Trời...hui hui, đừng khóc mà, làm ơn, bé đừng khóc, anh mua kẹo cho bé ăn nhá... đừng khóc – hấn lén lút
- Bé Lâm chỉ thích ăn kem hà! Mà kem ở quán MARYDO mới chịu – Lâm được voi đòi tặc rằng nà.
- Được được, mún gì anh cũng chịu hết, Lâm ăn bao nhiêu cũng được
- Hí hí, anh nói thiệt hok đó!
- Thiệt mà, nhưng em phải giúp anh một chuyện. – hấn nhìn thẳng bé cười gian.
- Huh? Chuyện gì?
- Anh sẽ mua cho Lâm nhiều thiệt nhiều kem, chỉ cần Lâm nói anh nghe, chị Lâm sợ con gì nhất?
- Huh? – bé nhìn hấn nghi ngờ “tên này mún gì zậy ta? Tính hù Hai iu dẫu của Lâm à? Hok dễ đâu. ủa mà Hai mình có sợ con gì đâu? Sợ mỗi con giun.”
- Nhóc, sao zậy? nói đi chứ?
- Hok, Lâm hok nói đâu., anh định làm gì Hai của Lâm zậy? – hấn bé nheo mắt.
- Bé Lâm dễ thương, nói đi mà, anh sẽ dẫn Lâm đi ăn kem, chỗ đó có mí bạn học mẫu giáo dễ thương lắm.
- Thiệt hả? – mắt bé sáng lên như lumen được vàng – nhưng...anh thiệt là hok làm gì Hai?
- Anh có làm gì đâu, chỉ tại trong lớp học nhiều gián quá, anh nghĩ chị em sợ - hấn đang dùng kế dương đông kích tây
- Gián thì nhảm nhò gì, Hai hok có sợ đâu.
-
- Lại còn chuột nữa (mí con này chính hấn mới là người sợ)
- Chuột? Hai cũng hok sợ, mí con đó ăn nhảm gì, Hai chỉ sợ...thần lẩn thui... - chợt bé Lâm tự bưng miệng lại như vừa nói hổ một điều gì đấy. hấn thì cười gian chưa từng có “phải rùi hén! Con gái đứa nào hok sợ thần lẩn, có zậy mà cũng hok nghĩ ra, nhưng...” hấn chợt lo, Thần lẩn là thứ hấn sợ nhất nhất trên đời, đồ gớm giếc
- Anh có dẫn Lâm đi ăn kem hok zậy? Hay anh là thằng nói dóc.
- Hừ, con nít mà ăn nói ghê thế nhóc? Đi thì đi
- Zậy là suốt buổi hấn khổ sở với thằng bé, đúng là nhóc siêu quậy.
- Nó vừa về đến nhà thì thấy bé Lâm cũng ở đâu hí hửng chạy zìa, trông vui vẻ quá ta.
- Lâm, vào ăn cơm nhanh!
- Dạ!!!!!! Lâm zô liền!!!!!! mẹ zìa chưa Hai?
- Tối mẹ mời zìa! Mà làm gì hum nay em vui zậy?

- Coá gì đâu, hum nay bé Lâm chơi zui lắm hí hí

Tại một căn biệt thự sang trọng

- Quần gia đầu???? bắt cho tui năm con thần lằn, nhanh lên!!!!!!!!!!

- O? Thúi gia bắt thần lằn làm gì? Mà nhà này làm gì coá thần lằn?

- Hok bít!!!!!! Ông phải kìm được cho tui, nín hok tui cho ông nghĩ zìc!!

- Dạ dạ tui đi liền

Hai tiếng sau:

- Nè thúi gia

- Áaaaaaaaaaaaaa gồm quá, tránh xa raaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Thúi gia kiu tui bắt mà????

- Hix , cái thứ gồm giếc, huhu đành vì nghĩ lớn zậy!!! ông để đó và ra ngoài đi

- Dạ!

Ông quần gia để cái hộp thủy tinh trong đó là năm chú thằn lằn xinh xắn dễ thương. Hấn thu hết can đảm của một thằng đàn ông, tiến lại gần. “càng nhìn mí con mày càng cảm thấy kinh khủng, nhưng để hù con tâm thần đó, phải cố lên!! Cố lên” hấn tự động viên và đưa tay nhấc cái hộp lên, tay run run làm cái hủ rớt xuống...xoảng, thần lằn được giả phóng và bò khaps nời, một con bò lên người hấn. chắc mọi người đoán được hấn sẽ như n thế nào chứ? Đúng rùi, hấn hét lên và nhảy cà tăng khiến ông quần gia hốt hoảng chạy vào mà hok bít chuyện gì

- Áaaaaaaaaaaaaa! Thần lằn...thần lằn!! áaaaaaaaaaaaa cú tui cú tui zới!!!!!!!!!!!! bắt nó xuống Áaaaaaaa

- Thúi gia, thiếu gia, chuyện gì zậy? thần lằn hả??? thúi gia đứng yên tui bắt xuống cho

- Bắt xuống mau!!!!!! Yaaaaa biến đi, hix , đồ kinh khủng, ra khỏi người ta – hấn zừa nói zừa nhảy lung tung

#%\$^%&^&

Hum nay đẹp trời, nó tung tăng bước vô lớp mà đầu bít có người đang nở nụ cười gian manh.

- Con tâm thần, tui cho cô một cơ hội đấy! chỉ cần cô chấp nhận quỳ xuống xin lỗi tui, và làm osin cho tui một tuần thì tui sẽ tha cho cô – hấn nói gì mà nó chẳng hiểu gì cả

- Cái đầu mi, tên trời đánh. Bình mà hok coá tiền trị hả cưng? Chị thấy cưng nói nhảm nhiều oỵ nha

- Nín cô đã nói zậy thì...tui sẽ cho cô zừa khóc zừa nhảy híp hóp nhá! Há há

Với gương mặt đắc chí nhưng đôi tay run run, hấn móc trong hộp ra một con thần lằn (cố gấn tập cả đêm mới làm quen đc zới mí em thần lằn đấy nhá) quơ quơ trước mặt nó. Bít thằng khùng này doạ mình nên nó cũng làm vẻ sợ sệt, co rúm lại

- Đừng nhát tui...tui sợ... lắm...

- Ha ha ha, muộn rùi nhóc ơi, nào! Vừa khóc vừa khiêu vũ nào

Hấn tính bỏ con thần lằn lên người nó thì nó chụp lại, bỏ vào trong áo hấn. vậy là tình thế đảo ngược. đúng là có một người vừa nhảy híp hóp vừa mú máu nhưng hok phải nó mà là hấn.

- AAAAAAAA thần lằn, cú...cú...bắt nó xuống....oái!!!!!!!! biến đi, áaaaaaaaaa! – vừa nhảy vừa phủi vừa giữ giữ

- Hừ! i bít tay, íu mà bày đặt ra gió! Định hù ta à? Đâu có dễ, về học thêm nười năm nữa đi cưng!!

Nó bắt mấy con còn lại...gửi hấn giữ dùm, vậy là hấn lại tiếp tục liên khúc hét bay nóc trường

- AAAA đừng! bắt nó xuống, AAAAAAA

Mấy đứa con gái trong lớp đều sợ thần lằn nên hok ai giúp hần, hần “nhảy” tới đâu là tụi nó cũng chạy toán loạn hết, hết tiếp sức cho hần

- AAAAAA tránh ra đi, thần lằn...đừng lại gần tui AAAA

Vậy là cả lớp nháo nhào lên với điệp khúc chữ “AAAAA”, nó ôm bụng cười nắc nẻ thì Khánh vào, Vân cũng bước theo sao.

- Chuyện gì vậy vậy? - Vân trở mắt ra

- Coá gì đâu, thằng chết bầm đó mún nhất tao, ai ngờ nó lại sợ, haha, tức cười quá – nó cười mún rớt cả răng.

- Thôi! Tập trung đi, cô sắp zô rồi! – Khánh bi giờ mới lên tiếng

- OK tập trung zô học

Tiếng nó vừa vang lên là cả lớp lại trật tự đầu vào đấy, hần bấy giờ cũng đã được mí thằng trong lớp giải thoát khỏi mí em thần lằn xinh xắn đáng iu, đúng là thái độ hoảng loạn này giờ của hần thật mất phong độ quá đi. Hần ngồi xuống, nhìn nó bằng con mắt toé lửa

- Cô ngon lắm, dám chơi tui!

- Ai chơi ai hả????? hứ! dám nhất tui à? Về soi gương lại đi, đồ con gái, thần lằn mà cũng sợ!

- Cô...cô...tui sẽ cho cô ném mùi!

- Thích thì chịu!

“Rùi cô sẽ bít tay tui! Tui hok tin là trên đời này hok có thứ làm cô sợ! mà tức thiệt! thằng nhóc con đóa dám lừa mình, nhóc con đáng chết!!!!!!!”

Hần bỏ ra khỏi lớp với thái độ bực tức, khó chịu vô cùng! Hum nay thật là mất mặt, phải trả thù mới được.

Nói là làm, giờ ra chơi hần dụ dỗ được một số bé hám trai. Hần tập huấn í bé một lớp kĩ thuật chủ íu để đối phó với nó. Xem hần dạy mí nhóc nì làm gì nè

Reng...reng...reng...

- Chuông reo sao không zô lớp đi Nga?

- Ở chút có chết ai đâu?

- Nhưng nội quy ghi rõ là không vào lớp đúng giờ sẽ bị chấm vào sổ đen – nó hù dọa

- Chấm thì cứ chấm, à mà chấm vào nhiều nhiều á! Hí hí, có bị phạt cũng phạt chung anh Hoàng đẹp trai, hok sợ!!! – con đó hớn hở khi nghĩ tới câu nói của hần “mí bạn đừng lo, nín bị phạt chúng ta sẽ trực chung”

- Axxxxxxx! Vào lớp nhanh! Tui hok mún lòi thôi! – nó tức lên

- Không!

Nó định xử con này thì chợt nghe có tiếng mí đứa con gái cười lớn

- Hí hí! Cái này đẹp hơn nà

- Hok, cái này đẹp hơn!

- Mệt! giẫm cho chết hết! khỏi bàn cãi lung tung.

- Yaaaaaaaaaaaaaa! Mấy người làm gì zậy hả?????????????

trời ơi!!!! Sao lại giẫm lên bồn hoa của trường? mí người điên hết rùi à????

- Hừ! thì ra là con hội trưởng?

- Đừng sợ, có anh Hoàng lo cho tụi mình rùi!

- Uk, ảnh hứa trực dùm tụi mình mà!

- Axxxxxxx! Tui sẽ nói thầy hụi trưởng í người trông lại bồn hoa! Các người loạn trí hết rồi à?????????

Chợt bên kia có tiếng la lớn, một đám con gái đánh lộn với nhau te tua toát mồ hôi, thường thì mí cù này nó dẹp loạn trong 30 s, nhưng hôm nay nó xô can thì bị đánh lun, tức chết đi đc. Nó nhào xô đánh hai con đang đánh nhau tới tấp. hai con đó bầm dập tùm lum mới chịu dừng lại, nó mệt lử người

- Loạn...loạn hết rồi...mí người...loạn...hết rồi... đáng chết... - nó hỗn hển ngồi xuống

Thật sự nó đã rất mệt mỏi, hôm nay đám trong trường loạn lên hết rồi, mí con cá trong hòn non bộ bị tụi nó vớt lên...phơi khô hết, mí chậu bông đang nở đủ sắc cũng bị lật trụi, bịch ni lon xả đầy sân trường. thầy hụi trưởng đi công tác rồi, ba ngày nữa mới về, nó hok biết phải làm gì nữa.....

Giờ về, mí đứa con gái trong trường đi lộn xộn, chen lấn dùn đẩy, nó không thèm quản nữa, nó thật sự mệt mỏi, chưa bao giờ thấy mệt mỏi như thế này

- Sao vậy? cậu bị gì à? – Khánh hỏi và ngồi xuống cạnh nó bên băng ghế.

- Tớ mệt quá! mí đứa này loạn hết rồi, quản hok nổi nữa!

- Mệt thì nghỉ đi, đừng cố quá sức.

- Uhm... cho tớ mượn vai một chút

Nó ngã đầu vào vai Khánh, đôi bờ vai rắn chắc. trên đời này chỉ có nó là có thể dựa vào vai cậu, nó là người duy nhất. cả trường ai cũng nghĩ hai đứa thật xứng đôi, nhưng nó thật sự chẳng biết gì cả, chỉ nghĩ Khánh là một người bạn thân, rất thân, thân không giới hạn...

Nó đang ngủ, dựa vào vai Khánh mà ngủ, cậu hok mún đánh thức nó nên cũng để tư thế đó, khẽ vuốt tóc nó và mỉm cười, một nụ cười hiếm hoi của một coolboy. Vần đứng xa xa thấy cảnh này cũng khó chịu lắm, nhưng tự an ủi rằng nó với hần chỉ là bạn thân thôi! Chẳng có gì đặc biệt. kẻ thù hok đội trời chung của nó cũng thấy cái cảnh này đấy! hần tự nhiên cảm thấy khó chịu, bức rức nhưng cái cảm giác đó chỉ thoáng qua rồi biến mất khi nghĩ đến việc đã chơi nó một vỏ thật tuyệt

5. Chương 5

Hôm sau nó đi học với cái mặt mệt mỏi, nghĩ tới cái viễn cảnh “tươi đẹp” hok quản lí nổi mí việc lật vật trong trường là nó cảm thấy thất vọng, chán nản, khó chịu. “Tại sao tự nhiên mí đứa đó nổi loạn vô lí như vậy chứ???? Thường thì tụi nó nghe lời lắm mà, càng nghĩ càng khó hiểu”. Ráng nghĩ đi nhóc, cố lên, nghĩ ra gì chưa? Ra chưa hả?

- Chắc chắn là thằng đó, hừ! là hần chứ hok ai khác. Chết với ta!!! – nó lầm bầm

Cúi cùng thì nạn nhân cũng biết mặt thủ phạm, khả khả, kì này thằng nhóc=> tui

Cho ngủ củ từ lun, nó đi loang quanh kiểm coi thằng chết bầm khốn kiếp đó ở đâu, thủ đoạn hèn hạ của hần làm cả đêm nó mất ngủ, hai con mắt bầm đen. Hần đang lúi húi với mí con nhỏ hôm qua, đúng là hèn hạ, toàn chơi với gái, hok biết hần có phải con trai hok nữa, biết đâu...

- Mí bạn làm tốt lắm, cứ tiếp tục nhá!

- Uk, nhưng mà...Kim nó...

- Đừng có lo cái con tâm thần đó, thế nào hôm qua nó cũng mất ngủ, khả khả, lát nữa xô coi cái mặt mốc của nó coi dẹp gái như xưa hok. Hahaha

Nó đứng đằng xa nghe nói vậy tức quá nhảy xô củ đầu hần tới tấp

- Chết đi, chết đi cho ta, sao ám ta hoài vậy hả????????? hừ! chết chết chết đi, cái này là í bồn hoa bị ngắt trụi – nó vừa củ vừa thuyết trình – cái này là í con cá bị phơi khô, cái nì là tội làm mất trật tự trong trường,

cái này là tội xúi giục xả rác, còn cái này ta trả thù cho giấc ngủ của ta!!!!!! Hừ hừ - cái cúi cùng nó đánh mạnh nhất, hấn vừa đỡ kiủ thiếu lâm tự vừa la oai oái

- Oái! Oái... ai làm ơn kiu xe bắt chó bắt con này coi! Nó bị điên rùi!

- Mày chết nha con! Dám nói ta điên hả???? ày chết!!!!!! – nó đã thêm mí đá, tặng thêm một cú lên gối cực kungfu zô bụng làm hấn um bụng la làng

- AAAAAA trời ơi cú...cú...coá người hành thích đại thiếu gia...cú cú, bây đầu...có thích khách...huhu hix hix...
- hấn chịu đủ mùi đau khổ mà vẫn ong óng cái miệng, zậy coá nghĩ là chưa đủ “đô”, thêm nữa nhé.

- Chết tới nơi mà còn chảnh hả????? thiếu gia nà! Thích khách nà! cho người chết, đừng có đại đột mà đụng zô ta, nghe rõ chưa?????? Thấy ta thì tránh xa 16m50 đi!!!!

- Trời ơi...cú cú...con này nó hành hạ tui...kiu cảnh sát đi!!!!!!

Mí con kia chạy mất dép từ khi nó xuất hiện, để lại hấn zới thân thể tàn tạ, tơi tả tan tác xác xơ xác lác đác mí vết bầm. nó là con gái nhưng dữ lắm nên...đừng đại gì mà chọc nhé!!!!

Phù phù... xả tress được một hồi thì nó thở dốc, tự nhiên nó thấy loạn choạng, chóng mặt chắc hồi tối ngủ hok được. nó chao đảo, rùi khụy xuống...xỉu. hấn đang hít hà mí vết bầm tự nhiên nghe cái rập, ngoảnh lại thấy nó nằm dưới đất, vẫn hok hỉu gì.

- Ê, con tâm thần, làm gì zậy?

-

- Ê! Đứng dậy đi, có chết tui cũng hok đỡ cô đâu, con khùng, dám đánh tui...

- - nó vẫn bất động

- Ê! Trời ơi, bị gì zậy chời, cô chết thì tui bị liên lụy á, tỉnh lại coi

Hấn xốc xốc nó zậy nhưng vô ích, hoảng quá hok bít làm seo, tuy hok ưa gì nó nhưng níu bỏ nó lại thì thất đức quá vậy là hấn ẳm nó lên phòng y tế

- O! Kim bị gì vậy em? – cô y tá hỏi

- Dạ...em hok bít, tự nhiên nó đánh...một con mèo đến sắp chết rùi ngã ra xỉu.

- Huh? Mèo à? Zậy hok lẽ bị mèo cắn rùi à? Em! Em xem thử tay chân bạn có vết cắn không, cô đi lấy thuốc.

- Hả??? sao lại là em chứ! Vừa bị đánh ,mà còn làm ơn mắc oán nữa, con nhỏ đáng chết, bít zậy bỏ ngoài đó lun cho bít! Hừ

Vừa lúc đó Khánh chạy vào, nghe mí nhỏ bạn xì xào là nó bị gì mà hấn ẳm zô phòng y tế, thế là cậu chạy một mạch zô, thấy hấn ngồi ở đó, Khánh tỏ vẻ khó chịu. bước lại bên nó, Khánh nhẹ nhàng đặt tay lên trán nó, đưa mắt khó hỉu nhìn hấn, thấy ánh mắt đó, hấn vội phản minh

- Ê ê, đừng có mà nhìn người khác bằng ánh mắt đó! Tui hok liên quan,, tự nhiên con khùng này nó nhảy zô đánh tui tui bực rùi xỉu, tui hok bít gì đâu!

- Có liên quan hok thì tự biết, nhưng con người với nhau, đừng có mà kiu người ta là con khùng này khùng nọ, mình cũng chẳng hơn ai đâu.

- Cái...cái gì????? Nói zậy là sao hả?????? đừng ỷ học giỏi mún nói gì nói nha. – hấn phùng mang trợn má

- Tui hok ỉ lại gì hết, nhưng có người lại ỉ mình là cháu hị trưởng, mún làm mưa làm gió đấy chứ - hấn nắm tay nó mặt hok có chút cảm xúc.

- Axxxxx! Tao hok ỉ lại! đừng có mà nói giọng đó với tao níu mày mún sống – hấn đang điên lên

- Sống hay không không liên quan gì nhau cả. làm ơn giữ yên lặng cho người khác nghĩ ngơi.

Hắn tức quá nhưng hok biết nói gì, khi nó tỉnh lại, hai thằng nhóc vẫn còn đang đấu mắt với nhau, xẹt điện âm âm, bắn lazze ì chéo

- Khánh hả? mình đang ở đâu ạ? – nó hỏi, tay xoa xoa trán
- Phòng y tế. làm gì mà tới nổi ngất zậy hả? – hắn vẫn nhẹ nhàng
- Hừ! đang xử cái thằng đáng ghét đó, tự nhiên...
- Nói xấu người khác thì cũng nên coi người ta có ở đây không cái. – hắn ở đâu cất giọng khó chịu
- Cái thằng này! Sao lại ở đây? Biến đi cho đẹp trời!
- Axxxx, biết zậy để cô ở ngoài đó. Hừ! đúng là lấy oán trả ơn
- Oán con khỉ!!!!!! Biến!
- Con trốn ziện, hừ! lần sau đừng có mơ mà tui cú cô. mà nói à biết, lần sau mà còn đánh tui thì đừng trách, tui hok nể tình nường tay đâu.
- Hừ! cái thằng con gái! Làm gì được tui???????? – nó nhướn mắt đe dọa

Hắn bỏ ra ngoài, trong lòng thật sự rất...rất...rất...rất khó chịu. “mình cú nó mà nó hok nói được một tiếng cảm ơn, lại còn mắng mình nữa, con khùng!”

Khánh đi về lớp, nó khoẻ rồi nhưng vẫn còn hơi chóng mặt, Khánh kiu nó nằm ngủ chút mà nó hok chịu, đòi zia lớp cho bằng được. hắn ngồi chung bàn với nó, hề bực dọc một chút là hắn vẽ tùm lum lên bàn. Tự nhiên hắn huýt hoáy viết viết gì đó, rồi dậm dậm cây viết chì, có ý kiu nó đọc, nó bực mình nhưng nhướn mắt coi (tò mò mà) thì thấy nét chữ đẹp hok thua gì con gái “ê! Tâm thần, hồi đó giờ cô có học tiếng cảm ơn hok zậy?” thì ra hắn vẫn còn bực chuyện đó

Nó hí hoáy viết lại và ném cho hắn ánh mắt thù hận “trong từ điển hok có dạy”

“saxxxxxxxxxx! Quá đáng, cô đánh tui mà tui còn cú cô, ầm cô zô phòng y tế nữa, cô cóá biết cô nặng lắm hok hả???”

“ai mượn ngu ráng chịu”

Vậy là cái bàn ngày càng đẹp ra, đẹp như chưa bao giờ đẹp như vậy. hai đứa đang đấu “văn” trên vô đài “bàn” thì nghe tiếng bà cô gọi

- Hoàng, đọc cho tôi đoạn văn XXXXXXXXXXXXX
- Dạ? dạ... - quay sang nó – ê! Trang mí?
- Hừ! tự kiểm đê, đồ nhieu chuyện
- Hoàng!!!! Nghe hok hả? em mà hok đọc được thì đừng trách tui
- Trời ơi! Làm ơn đê, bà bắt đứng hết tiết, mỏi lắm
- 46 – 3 – nó trả lời gọn lỏn (trang 46 đoạn 3)
- Dạ... mỗi người trong chúng ta...

Hắn hí hửng như mới bắt được vàng còn nó thì đơ ra, tự nhiên lại chỉ hắn, tức quá, “mình điên hả trời? trời ơi là trời, ngu quá!!!!!!”

Ra chơi nó lên phòng hụi trưởng, may quá, ông zia rồi. Nó báo cáo toàn bộ mọi hoạt động của trường hok thiếu một chi tiết, Hoàng quây gì, xúi giục ai nó đều khai hết, kì này hắn chết chắc. mặt ông hụi trưởng từ ửng hồng, chuyển sang cam, vàng, xanh lục, xanh lam... nói chung là bảy sắc cầu vồng, cúi cùng là giận tím mặt và xịt khói lỗ tai...

- Em cho nó trực cho tui!!!!!! Phạt nhieu vào, bao nhieu tội phạt bấy nhieu, cái nào nặng tăng gấp đôi. Mà còn nữa, em quản lí nó phải thật nghiêm túc và cóá trách nhiệm, nín em lơ đễnh tui sẽ trừ điểm em
- Huh? Kì zậy thầy? tự nhiên trừ điểm em – nó chán nản

- Tui giao em quản lí thằng nhóc đó thì phải quản lí cho ra hồn, nó mà quậy, hay gây chuyện gì thì em sẽ chịu phạt chung.

- Thầy!!!!!!!!!!!!!!

- Miễn bàn! Zìa lớp! à mà còn hình phạt thì hok đc giảm nhẹ, nứ mà không phạt nó cho ra hồn thì em trực thay nó.

Ra chơi nó lên phòng hụi trưởng, may quá, ổng zìa rùi. Nó báo cáo toàn bộ mọi hoạt động của trường hok thiếu một chi tiết, Hoàng quậy gì, xúi giục ai nó đều khai hết, kì này hắc chết chắc. mặt ông hụi trưởng từ ửng hồng, chuyển sang cam, vàng, xanh lục, xanh lam... nói chung là bảy sắc cầu vồng, cúi cùng là giận tím mặt và xịt khói lỗ tai...

- Em cho nó trực cho tui!!!!!! Phạt nhieu vào, bao nhieu tội phạt bấy nhieu, cái nào nặng tăng gấp đôi. Mà còn nữa, em quản lí nó phải thật nghiêm túc và có trách nhiệm, nứ em lơ đãng tui sẽ trừ điểm em

- Huh? Kì zậy thầy? tự nhiên trừ điểm em – nó chán nản

- Tui giao em quản lí thằng nhóc đó thì phải quản lí cho ra hồn, nó mà quậy, hay gây chuyện gì thì em sẽ chịu phạt chung.

- Thầy!!!!!!!!!!!!!!

- Miễn bàn! Zìa lớp! à mà còn hình phạt thì hok đc giảm nhẹ, nứ mà không phạt nó cho ra hồn thì em trực thay nó đấy!

- Nhưng phạt thế nào ạ?

- Đây, ta viết cho con một bản thảo các hình phạt dành cho nó... - nó trở mắt ra đọc

- Lỡ hắc không chịu thì sao ạ?

- Không có chuyện không chịu ở đây! Hừ, về ta còn dùng gia pháp với nó mới đc! – ông hụi trưởng đang mơ tưởng về uy quyền của mình khi phạt thằng cháu thì bị nó làm cụt hứng

- Tên đó trời đánh cũng hok chết, gia pháp nhằm nhò gì!!

- Im ngay, thi hành đi, đứng đó làm gì????????? - ổng tung đòn sư tử hống, hoảng quá nó zọt ra cái vèo, hok dám nhìn lại

Nó zìa lớp với nụ cười đắc ý, kì này hắc chết với nó, “ha ha, kẻ thù ơi là kẻ thù, mi chết zới ta”

Trước tiên là kiu mí con nhỏ lì lợm hum trước lên cho ông hụi trưởng thân iu hỏi tội, mí con nhỏ run run thỉ tội nghiệp, ai bừ ngu rắng chịu.

Zô lớp nó quăng chiếu chỉ zô mặt hắc cái đùng, hắc hok hiểu gì nhưng cố gấn trở mắt ra mà đọc

- hắc????????? không!!!!!! Không thể!!!!!!!!!!!!!!

- Rất tiếc đó là sự thật. từ nay coi như mi tiu zới ta. Haha, chết mi rùi!!!^0^

- Cái gì chứ????????? Nhặt rác sân trường một tháng... oh no! my God! Hắc?????? nhò cỏ hắc???????? mí bữa zạ???

- Chừng nào hết cỏ thì thui.

- Saxxx! Cô tính ziệt tui à! Không! Không bao giờ tui làm ba cái nhắm nhí này đâu con tâm thần! đừng có mơ. Hừ!!!!

- Oh! Tuỳ mí người thui, thầy hụi trưởng kiu, nứ hok làm thì phạt típ gấp đôi, hà hà.

6. Chương 6

- Axxxxx! Hizzzzzzzzzzzzzzzzzzzz, chết còn hơn! Hứ! làm thì làm, nam tử hán đội trời đạp đất sợ chi ai, cũng may làm hok cóa con khủng như cô theo, núu hok chắc tui điên quá!!!!
- Zậy thì có người thất vọng lần nữa ơy! Tui sẽ giám sát mí người – nó nhấn mạnh từ “giám sát” – nghe rõ chưa” “giám sát” đấy hahaha
- Trời ơi sao mà bị ám hoài zậy chời!!!!!!!!!!!!
- Im miệng lại và đi nhặt rác đi! Nhiu chuyện, núu ta mà thấy làm hok xong, ta chấm sổ đen nộp cho thầy hụi chường, i toi lun, dám chọc giận ta!
- Sao mà thù dai dữ zậy chời! đúng là con...
- Con gì? – nó nhìn hấn bằng ánh mắt cực “dễ thương”
- Con...con... con gì kệ nó, nhiu chuyện
- Hứ! đừng có ở đó câu giờ, làm đi!
- ...

Hấn đau khổ ra khỏi lớp nhặt từng mảnh rác, nó cứ chỉ chỗ này chỗ kia làm hấn phát điên lên được. đại thiếu gia như hấn chưa bao giờ đụng ngón tay mà bị giờ bị một con khủng chấp tay sau lưng đi tới đi lui chỉ chỉ trỏ trỏ, bị giờ mặt hấn chỉ nổi một chữ to đùng: “NHỰC”

- Chiều nay trống tiết, ra sân sau nhổ cỏ. – nó ra lệnh
- Cái gì????? Trưa nắng đen da tui seo???// không đi!
- Zậy thì thui – nó móc cuốn sổ ra
- Oái! Đừng...đi thì đi...hix hix

Zậy là đúng 1h hấn đã cóa mặt tại sân sau của trường, nó phải bỏ làm thêm để quản lí hấn, đúngg là mắc nợ. hấn bước vào với gương mặt tươi rói, theo sau là mí người nữa, đang vác cái gì đấy.

- Làm gì zậy???????
- Thuốc xịt cỏ chứ gì??????/ thế này không phải nhanh hơn seo??????
- Axxxxxxxxx! Không đc! Phải nhổ tay.
- Nhưng...
- Thầy kiu – nó nhướng mắt
- Hix...mí người zìa đi, đem zìa hết đi
- Thiếu gia...
- Kiu zìa thì zìa đi! Mún ta đuổi zיע hết hả????? – hấn quát lên, công nhận hấn tức giận cũng đáng sợ lắm đó chứ!

Vậy là đại thiếu gia ta xuất chinh...mần cỏ, “thiệt là chưa từng thấy ai như ông chú mình, ổng mún làm gì đây chứ?”

Một ngày mệt nhọc lại trôi qua, hấn mừng khỉng khiếp, cúi cùng cũng thoát khỏi cái sân cỏ rộng thênh thang, nhưng khổ nhất là thoát khỏi nó, nó đúng là một con la sát. Hấn lang thang đi về thì gặp hai người, một lớn một bé dắt nhau đi ăn kem, đó chính là Khánh và bé Lâm – thiên thần bé nhỏ của chúng ta.

- Anh Khánh! Cái anh đó hồi bữa Lâm gặp đó.
- Là anh đó hả? – Khánh dịu dàng hỏi bé
- Dạ...anh tính hù Hai của Lâm nà...lại còn dụ dỗ Lâm nữa...

Hắn thấy bé Lâm – người đã lừa hắn một vỏ nặng – thì lập tức chạy tới liền

- Ê! Nhóc! Ngon quá há, hum bữa sau dám gạt anh hả????? có tinh anh đánh sưng mông lên hok??????

- Anh Khánh, ảnh ăn híp em kà! Huhu, ảnh dữ quá hà, Lâm sợ...hixhix

- Thui nào, bé Lâm ngoan, lát nữa anh dẫn Lâm đi ăn kem – Khánh dỗ bé

- Thằng nhóc này, còn bày đặt chơi chiu nước mắt cá sấu nữa hả????

- ảnh nói em xấu kia!!!!!! Hu hu, hok chịu đâu! Bé Lâm kute mà!!!!!! Huhu

- uk uk, Lâm đáng iu và rất rất đẹp trai... - Khánh lại phải dỗ thằng nhóc

- hừ! lại giở cái trò đó, đúng là con nít quỷ

nghe zậy, bé Lâm càng khóc to hơn

- hu hu hu hok chịu hok chịu... - vừa khóc vừa nói vừa giãy đành đạch – tại sao trên đời lại có người zô ziang như zậy hok bít... huhu, nói Lâm là quỷ hả? cái “thằng anh” kia, xấu như ma zậy đó

- cái gì????? Saxxxxxx! Ai xấu như ma hả? nhìn lại mình đi nhóc con...

- thằng anh kia! Có soi gương hok zậy, cái mặt như con vịt bầu, cái giọng như con vịt đực, cái tay như cánh vịt xiêm, cái mông như phau câu vịt đẻ trứng, nhìn lại cả người thì không bằng con vịt!!!!!! hừ! – bé Lâm nguýt hắn, y chang nó.

- Hừ!!! thằng nhãi này, có tin ta i một trận hok hả? – vừa nói vừa xoắn tay áo lên – dám lừa ta mà còn chọc cho ta điên lên, phải dạy dỗ mi mới đc!

- Ai mượn ngu chi, đầu bò! Ốc toàn là tàu hũ...

- Yaaaa! Ta đánh chết mi, nhóc con – vừa nói hắn vừa lao vào, thấy vậy Khánh mới lên tiếng

- Này! Không thấy nhục sao? Gây nhau với một đứa con nít, cậu có lòng tự trọng hok zậy?

- Liên quan gì mày????? Đứng có số rở ở đó, tao hok khách sáo đâu!

- Qua bên kia đứng đi cưng – Khánh nhỏ nhẹ với Lâm

- Anh Khánh cố lên! Anh Khánh vô địch, anh Khánh cao thủ Karatê, oh yeah

- Hừ! cao thủ à? Tao cũng mún thử

Nói rùi hắn bẻ tay xông vô đâm Khánh một cái, nhưng Khánh ta né kịp, hai bên cứ tung cước, tung đâm rùi đỡ, né, đánh trả, vẫn không phân thắng bại... không ngờ hắn cũng giỏi võ không kém gì Khánh, vậy mà khi nó đánh, hắn hok đánh trả, tưởng hắn công tử bột chứ...

Hai tiếng sau, hai người mệt lữ, dạt qua hai bên ngồi thở hổn hển, bé Lâm trở mắt xem này giờ chạy đến típ sức cho Khánh

- Anh Khánh! Cố lên, đánh típ đi anh, đánh nhanh đi nhào zô – thằng bé vừa nói vừa lấy tà áo quạt quạt

- Thằng...nhóc...này...mi không bít mệt à...có giỏi nhảy vô đánh với ta... - Hắn thở hổn hển nhìn Lâm.

- Hừ! chơi thì chơi! Từ trước tới giờ, bé Lâm chưa sợ thằng nào!

Câu nói của bé Lâm làm hắn suýt té ngã, đúng là ăn gan trời, thằng nhóc có tính tình y chang chị nó, chỉ khác cái mít ướt. bé Lâm hùng hổ bước tới, tư thế như một dũng sĩ, bước chân chắc chắn tiếng về phá hắn làm hắn trở mắt ra nhìn, cứ tưởng bé ta sẽ tung ra chiêu gì kinh khủng lắm, ai ngờ, thằng nhóc nhanh tay néo mũi hắn một cái rùi chạy về bên Khánh

- Oái! Hừ! thằng nhóc đáng chết, ta...

Rính....roong...rinh...roòng...

Điện thoại hắn reo

- Gì vậy?

-

#\$%^

- Đường XYZ

Hai mươi giây sao một chiếc xe lạng cóng lao tới, mí ông tai to mặt bự bước ra, đen toàn tập, nhìn thiệt là “xã hội đen”

- thiếu gia! Ông chủ mời thiếu gia về!

- ta không về không về! hừ, ổng lại bắt ta học bài nữa à? Hok về!

- nú vậy thì...xin lỗi thiếu gia

nhanh như chớp bốn tên bao vây hấn, hai trong số đó cặp tay hấn “khiêng” vô xe, hấn zậy nậy như vô ích, mí ông này toàn là cao thủ hok hà

- AAA, làm gì zậy hả??????// ta không zìa!!!!!! Buông ta ra

Hai tiếng sau tại một căn biệt thự san trọng

- Vào đây con – mẹ hấn nhẹ nhàng

- Mẹ! mí tên chết bầm này...đuổi ziệt hết đi!! – hấn chỉ mí ông xã hội đen hồi nầy

- Con dám hok? – cha hấn bị giờ mới bước ra

- Pa... hừ! con lên phòng đêy

- Đứng lại đó. Ta thật hok nói nổi con...tại sao con hok bao giờ chịu ngoan ngoãn học hành hết zậy hả??????????

- Thì con đã đi học rùi đó!!!!!! – hấn giầy nầy

- Hừ! học hành mà quậy phá, lại còn xúi giục bạn bè phá trường. con có bít chú con đã tốn bao nhiêu công sức để đưa ngôi trường đó lên hàng đầu hok hả????? con đã 18 t đầu rùi, lưu bang hết một lớp, đến khi nào con mới bít suy nghĩ cho ra hồn hả?????

- Lại nữa rùi! Chán thật – hấn lăm bầm – nhưng mà con có làm gì sai đâu...

- Cái gì????????? Không sai hả????????? con như vậy mà hok làm gì sai à???

- Thui con lên phòng học bài đêy!

- Đứng lại đoá cho ta!!!!!! Từ đó giờ con luôn được cưng chiều nên hư thật, ta sẽ dùng gia pháp với con, để ta xem con còn lì lợm đến bao giờ!!

- Anh à! Từ từ mình khuyên con mà... - mẹ hấn bị giờ mới nhập cuộc

- Từ từ, từ từ, em lúc nào cũng từ từ...tại em chịu nó quá nên nó mới như zậy đấy! – ba hấn chuyển cơn giận quá mẹ nó. Bà thật bất ngờ, từ trước tới giờ có khi nào ông lớn tiếng zới bà zậy đâu?

- Hum nay ông uống nhầm thuốc hả????????? tự nhiên lớn tiếng zới tui...huhu... sao tui khổ thế hok biết! chồng zới con... huhu

- Thui thui, bà làm ơn nín dùm tui cái! Bà bao nhiêu tuổi rùi mà còn khóc lóc như con nít zậy hả?

- Ông chê tui già chứ gì – bả đổi đề tài liền – đứng rùi, tui giá, tui xấu, đâu như mí con nhỏ đôi mươi...huhu, ông sống với nhau mí mười năm...nay tui già tui hok đẹp như xưa nên ông kiếm chuyện...

- Trời ơi! Thui thui, bà im dùm cái, cho tui xin lỗi, được chưa? Xin lỗi mà, bà xã... - ổng đành hạ mình nín hok bả làm ngôi nhà này ướt nhẹp hết, lũ lụt kéo zìa, cá bơi ra bơi zô bắt hok hết hehe.

Thằng nhóc nầy giờ đứng đó ôm bụng cười nắc nẻ, thiệt là hok thể hủ nổi hai ông bà già.

- Ông tưởng xin lỗi là hết chuyện à, nói nặng người ta mà bi giờ xin lỗi là bỏ qua hết seo?
 - Zậy bi giờ bà muốn sao? Tui chiều hết
 - ...Tha cho cục cưng đi, nó còn nhỏ, từ từ...
- ổng trừng mắt nhìn bà, bà cũng hiểu là cái câu “từ từ” là ổng chứa ghét, tại bà cứ nói câu này hoài hà
- Uk thì hok phải từ từ, mà là...tên tên rùi mình dạy nó...nó là người thừa kế công ty, lại là cháu đích tôn của dòng họ, ông mún dòng tộc mình hok có con cháu nối dõi à?
 - ME!!!!!!!!!!!! mẹ trù con hả???? – hấn la làng
- Mẹ hấn cốc đầu hấn một cái, ghé tai hấnn ói nhỏ
- Ngu, mẹ đang giúp mày đấy, ngoan ngoãn đứng đây đi mẹ thương, cục cưng của mẹ... Ba mà dùng gia pháp thì con chết chắc đấy.
 - Hừ!!!! bà định âm mưu gì nữa zậy hả????? - ổng thấy mặt bà gian quá nên nghi nghi

7. Chương 7

- Ai âm mưu? Ông chỉ toàn nghi bậy nghi bạ, mà thui! Nói tóm lại ông tha cho con thì tui tha cho ông.
 - Cái gì???????? Bà đặt điều kiện với tui đấy à? Không! Phải phạt nó mới nhớ đời
- Thấy chịu kích tướng hok ổn, bà liền đổi sang chịu năn nỉ nịnh nọt và...sốt mướt
- Ông à!!!!!!!! Ông không thấy con đáng iu lắm sao??? Thân thể “nhỏ bé” của nó sau chịu được roi chứ? Ông nghĩ xem, cái lưng “mảnh mai” này mà bị cái roi cá đuối quất xuống một cái thì...chắc gãy đôi quá...ông!!!!!!
- Đừng phạt con...hix hix ông mà đánh nó...thì đánh chết tui đi...hixhix tui chết rùi ông sẽ đem mí con vợ bé trẻ đẹp zìa...huhu – hấn nghe mẹ nói mà xanh mặt
- Trời ơi! Lại zậy nữa rùi, chán bà quá...thui được, tui sẽ tha cho nó...
 - Yeah!!!!!! – bà nhảy từng từng lên rùi nháy mắt với con trai “thấy ***** chưa con”, hấn cũng nheo mắt đáp lại “mẹ iu tuyệt zời”.
 - Nhưng... nú tui còn nghe chú nó than phiền gì về nó, tui sẽ phạt nó gấp đôi. Con nghe rõ chưa Hoàng!!!! - ổng nói rùi bước đi
 - Dạ! con nghe thưa Pa iu quý, hehe cám ơn Pa – hấn hí hửng nói với theo
 - Oh yeah!!!!!!!!!! Cám ơn mami iu dẫu!!!! thương mami quá!!!! ủa seo xù zà?????? – hấn đang zui nhưng tự nhiên thấy mami hấn xụ xuống
 - Cười đi con, mẹ cú con được lần này nhưng lần sau thì... ổng nói là làm, con mà phá phách nữa thì mẹ pó tay!
 - Mẹ yên tâm, từ nay con trai của mẹ sẽ cố gắng học hành ngoan ngoãn, hehe, bye mẹ nha, con đi chơi đây – nói rùi hấn zọt cái zèo
 - Ê ê thằng khỉ kia, mới hứa zới mẹ gì hả???????? quay lại đây!!! Thằng nhóc kia!!!!!!!!!!!!
- Sáng hum sao đến trường, hấn đã chuẩn bị một thứ tặng nó. Giờ ra chơi, nó, Khánh và Vân đang ngồi ăn vui vẻ với nhau thì ổng xầm xầm đi lại, rùi đột ngột thụt thụt ló ló rình mò chỗ nó, hấn vòng ra sau lưng nó (để nó hok thấy ấy mà) ném vào giữa bàn cái gì đó rùi zọt thiệt lẹ ra lùm cây...núp nghe ngóng tình hình và xem phản ứng của nó
- Áaaaaaaaaaaaa rần...rần...huhu...rần... - Vân thét lên, nhảy từng từng um cổ Khánh

Lão Khánh nhà ta cổ nạy tay nhỏ Vân ra như bắt lặc, dính như sam ấy. nó cầm con rắn lên, nói tỉnh bơ

- Rắn mủ mảy ơi! Zậy mà cũng nhảy cà tưng...

- Hả??????? hơi!!!!!! Zậy mà tao tưởng...

- Nè! Buông tui ra được chưa???? – Khánh bi giờ thấy bực bực

- Ô... Vân xin lỗi – nhỏ đỏ mặt... quay đi hok dám nói thêm lời nào.

Thấy con bạn quê nên nó đánh lảng sang chuyện khác, nó cầm con rắn mủ dài ngoằn xanh lè giơ lên

- Ê hồi nãy bé nào đem đồ chơi zô mà làm rớt nà! Hok ai lại nhận là tui đem bán đầu giá đó

Thấy cái mặt tỉnh bơ của nó hấn ngồi trong bụi mà tức xịt khói. Hấn đã cố công zô cửa hàng đồ chơi lựa con rắn đó nhất nó, zậy mà nó cũng coi như không. “hok lẽ con này hok sợ con gì hết hả trời??”

Vẫn hok bỏ cuộc, mỗi ngày hấn lần lượt thay đổi đồ chơi, nay con này mai con kia, hấn quăng zô nó rùi zọt thiệt lẹ, hok cho nó thấy thủ phạm. coá bữa hấn còn nhảy zô bụi, phục sẵn, canh nó đi qua là thấy ra con sâu tổ bố trông khiếp lắm. mí con nhỏ đi vòng vòng ở đó la làng rùi té xỉu, còn nó vẫn nhớn nhoe cầm con sâu bỏ lại vô lùm, làm hấn mún hôn lia khỏi xác (giật mình ý mà)

- AAA, Sâu...sâu...gớm quá – hấn nhảy ra khỏi bụi, vẫn chưa nhận ra con sâu đó là kiệt tác của mình.

- Làm gì vậy? sâu mủ mà? Đúng là thằng con gái – nó vẫn thản nhiên đầu bít hấn đã ném ra

- Cô...cô...bít sâu mủ mà còn ném vô bụi, đúng là con tâm thần.

- Hừ! tui phải ném nó zô bụi mới bít có thằng sợ con sâu mủ tới nỗi té xỉu.

- Hừ! tui mà sợ...

- Im lặng... - nó tự nhiên chuyển sang vẻ mặt nghiêm trọng, làm hấn ngạc nhiên

- Gì zậy, điên rùi à?

- Chui zô bụi làm gì zạ??????? – nó hỏi nhưng mắt hok rời cái đầu lia chĩa của hấn

- ...tại tui kiếm... đom đóm nên mới chui zô thui...

- Đúng im...

- Gì zậy? cô cần vào Biên hoà hok?

- Trên...trên...đầu...có...con...con...

- Cô nói cho rõ ràng cái coi! Nói lí lí lí nhí ông cổ ai hủ nổi

Nó hét lớn

- TRÊN ĐẦU ANH CÓ CON SÂU TO LẮM!!!!!!

- AAAAAA...SÂU...SÂU....BẮT XUỐNG...

Vậy là hấn chạy nhảy “tung tăng” khắp sân trường, vừa vận động vừa...phủi phủi.

Nó đứng đây mỉm cười đắc chí

- Hừ! thằng khùng, định âm mưu gì đây? Bắt đom đóm à? Ban ngày ban mặt đi bắt đom đóm! Đúng là bệnh hoạn!

- Này! Sau giờ này cậu còn đứng đây! Thầy hiệu trưởng kím nãy giờ! – Khánh ở đâu xăm xăm lại

- Ủa? zậy hả? mình lên liền.

Rùi cả hai sánh bước lên văn phòng. Khánh cũng là cựu hội trưởng hội học sinh đấy nhá, nhưng được một năm cậu nhường chức này cho nó...

Vậy là thắm thoát đã hai tuần trôi qua, hần vẫn “vất vả” với công việc. nó cứ bắt bẻ này nọ, không dễ chịu với hần chút nào

- Chỗ này chưa hết rác nè! Lụm nhanh đi!

- Sao lại thế chứ? Tui mới lụm sạch sẽ rồi còn gì?????? - hần tức lên

- Sạch à??????? Lại đây mà nhìn cho rõ!!!!!! Cái quái gì nằm chình ình đây???

- Cô...cô quá đáng zừa zừa thui chứ??????? Miếng rác nhỏ xíu như cây tăm mà cũng lụm hả???? vậy cô làm một mình lun đi!!!!!!! - hần toan bước đi chợt thấy nó móc cuốn sổ ra, đành ngậm ngùi nuốt cục nhục to tướng xuống cổ, mém mắc nghẹn

- Axxxxxx! Khốn kiếp! không có cuốn sổ đó thì đừng hòng tui làm ba cái chuyện kinh khủng này! – hần lăm bầm than thân trách phận. “sao thân mình khổ thế không biết, sao lại xui xẻo chuyển zô cái trường quỷ quái này chứ? Gặp ông chú cà tưng đã một mỗi lần rồi, lại thêm một con tâm thần cứ kè kè theo, chán thật!”

- Chịu nạy ra sân nhỏ cỏ đây! hok được trể dù là một giây.

- Cái con tâm thần kia, cô có ganh tị sắc đẹp với tui thì cứ nói, tui sẵn sàng hi sinh chia sẻ cho cô một chút, sao cô cứ kiếm chuyện zới tui hoài zà????? bộ tưởng tui hok làm gì rồi lần tới hả????

- Tuỳ thui! Hừ sao thì hừ, đây là trách nhiệm của tui! Không cần bàn cãi nhieu. Mà nè! Làm ơn, đừng có mà tự tin quá nhé! Thua cả con dog nhà tui...

- Cái gì????????? Cô nói cái gì hả???? thử nhắc lại đi, tui hok nhin cô nữa đâu!! – hần lên cơn

- Rồi sao nào??? Mún làm gì nhau???? Thích thì chịu nà, hứ! hotboy hả? hotdog thì coá – nó vẫn tỉnh bơ

- Cô...cô...cô dám nói tui như vậy hả?????/ chờ đó đi, tui mà thoát khỏi cảnh này thì cô sẽ chết zới tui.

Hần tức điên lên được, hồi đó giờ chưa có ai dám **** hần cả, vậy mà nó cứ mắng hần suốt, lại còn đánh hần nữa chứ? “mình sẽ trả thù, phải rửa nhục mí được. cái con kia, mi to gan lắm, đại thiếu gia ta chưa ra tay mi chưa sợ à? Chờ đó đi... chết zới ta”. Nó vẫn ngồi dưới gốc cây, nhớn nhoe như nai tơ, vừa quản lí hần vừa học bài. Lúc này nó phải làm ban đêm, ban ngày mắc zô đây hết thời gian rồi, nên đành ngậm ngùi làm thêm vào ban đêm thui. Hần dích dích mí búi cổ, hok biết trời xui đất khiến sao mà dích lên nguyên con giun to chưa chiếc đũa, con giun đen thui to đùn bay thẳng zô nằm gọn trong dép nó, ban đầu nó còn ngỡ ngàng đơ mặt ra...ngắm, khi biết con vật dễ thương kia là con gì rồi thì...

- ÁAAAAAAAA! GIUN...GIUNNNNNN TRÁNH RA...TRÁNH RA...hix hix...ÁAAAAAAAA

Hần đang shok! Shok kinh khủng. con nhỏ này trời hok sợ, đất hok sợ, động vật gớm giếc hok sợ, lại sợ con giun á? Nó nhảy cà từng lên trong khi con giun vẫn còn an toạ vắt vẻo trên dép của nó, tụi nghiệp bé giun, nó dậm lên dậm xuống, nhảy nhót liên tục cho con vật “kinh khủng” rớt xuống nhưng vô ích, bé vẫn vắt lòng thòng. Nó khóc bù lu bù loa làm hần rối theo

- Đứng im...trời ơi cô đừng nhảy nữa...cô nhảy như zầy sao tui khìu ra...

- Đem nó đi...lẹ đi...huhu...oái!... – nó vẫn tiếp tục khiêu vũ một mình, vậy là hần đành nhập cuộc...

- Yên coi!!!!!!!!!! Axxxxxxxxx cứ nhảy như con điên sao lấy nó ra đc!!! Đúng là con tâm thần

Cứ mặt cho hần rửa, nó vẫn nhảy từng từng. núu mà nó đứng yên thì nó sẽ xỉu mất... đành phải nhảy thui

Hần nhào vô nắm chặt hai tay nó cho nó hok...khiêu vũ được nữa, rồi lấy chân khìu khìu con giun bên chân nó, tức thì con giun đứt làm hai, một nửa bên chân hần, một nửa bên chân nó, giấy giấy trông mún ói. Vậy là nó có bạn nhảy rồi, thì ra hần cũng sợ hok kém gì nó, con giun mềm mềm lạnh lạnh giấy giấy trong đôi dép mà hok chịu chui ra, thế là hai đứa tha hồ nắm tay nhau..vừa nhảy múa...vừa hát...

Hai tiếng đồng hồ sau bé giun của chúng ta đã ngủ, hok còn giấy giụa nữa, hai đứa nó cũng bỏ dép lun rồi. Thấy hai tụi nó thiệt tụi nghiệp, nhảy múa một lữ lại thêm mất cả đôi dép nữa chứ, hai đứa nó đứa nào mà dám mang lại đôi dép đó mới sợ! hum nay thế là đủ, cả hai lủi thủi đi về. trên đường về...

- Ha ha ha, công nhận tâm thần nhảy múa hok khác gì con điên.

- Đừng có mà chọc tui! – nó gần lên

- Rùi seo nào?? Con gì hok sợ, lại sợ con giun, đúng là...

- Ê! Nói người ta thì nhìn lại mình đi! Mí người cũng nhảy cà tưng chứ có hơn gì tui đâu mà lên mặt!!!! hứ! cái đồ hok phải con trai!!!!

- Ê ê con nhỏ kia, tui có lòng tốt giúp cô mà còn dám nói zới tui giọng đó nữa hả??????

Hắn tức điên lên, nhưng nó đã bỏ đi một nước... còn gì nữa đâu...mà khóc với sầu... chợt cái đầu hắn loé sáng trong 2 giây. Hắn móc điện thoại ra...

- Hề ló! – giọng nói vang lên ở...bên kia thế giới

- Ló cái đầu mày!

- Ê! Tự nhiên gọi tao rùi **** zậy hả mày?

- Đùa thui! Tối nay đi chơi! Tao khao tới sáng

- Uk! Zậy thì ok! ở đâu, mí giờ, đi mí đũa, cóa dẫn em thoe hok??????

- Pà mày! Mày đang trao tấn tao à????

- Hehe! Em tò mò í mà!

- Quán Doremi! 7h! kiu hết bạn bè mày lại, càng nhieu càng tốt!!!!

- Ok! Bye đại ka!!!!!!!! Tao đi rước em đêy! Hẹn mày 7 h!

Xong! Hắn nhoẻn miệng cười đẹp ơ là đẹp nhưng đều ơ là đều! hắn định âm mưu gì nhĩ????? zui lém đó hehe.

8. Chương 8

6h59 phút tại quán Doremi nơi nó làm việc

- Kim à! Con ra bàn 102 tính tiền dùm cô đi con!

- Dạ!

Nó lui cui dọn dẹp, bưng bê. Quán hum nay đông nhĩ? Kiểu này nhỏ phải làm việc tới khuya quá!

Mười mí chiếc xe tay ga tắt máy tấp vào, thêm một xe hơi mui trần đỏ choé nhìn đom đóm hết sức. cậu chủ Hoàng đào hoa của chúng ta bước xuống, nở một nụ cười vẫn đậm chất đều như hồi trưa, nhưng làm mí cô nàng bé bỏng trong quán sặc nước mún chết, mí cô nhìn ổng mà chảy máu cam quá trời, quên cả thằng bạn trai ngồi bên cạnh. Nó đang chăm chỉ làm việc, phải nói là hum nay quá bận rộn, nó chỉ việc phục vụ bàn, bưng bê vậy mà một thở hok ra hơi!

Các cô chủ cậu chủ siêu quậy của chúng ta đã yên vị trên ghế. 25 người cả thấy, hok bít kiểm đầu ra nhieu thế hok bít! Ai cũng cóa cặp, trừ cậu Hoàng bé bỏng của chúng ta. Đáng lẽ ra đã dẫn em theo rùi đó chứ, nhưng 4 cô, cô nào cũng đòi theo, chở người này thì người kia phân bì, vậy nên hắn đành ngậm ngùi lẻ loi một mình một bóng...để mí con ghê ở nhà.

- Chủ quán đâu!!!!!!!!!!!! – một tên hét lên

- Vâng vâng! Phục vụ ra ngay ạ! – bà chủ niềm nở, rùi quay vô trong – Kim à! Con ra bàn 98 coi khách dùng gì.

- Dạ! con ra liền.

Nó bước ra, tiến lại cái bàn đặt người ngồi đó, nở một nụ cười chết người

- Các anh dùng gì ạ?

- Oh! Không ngờ cô phục vụ đẹp thế! Cưng nhiều tử rùi? – một thên đá lông nheo nó, con ngồi kế bên nhéo...zô hông tên đó một cái không thương xót – Áaaaaaa! Anh đùa mà cưng, đừng bức xúc thế!

- Tụi bây uống gì? – một thằng hỏi mí đứa bạn

- #\$\$\$%^&^%\$##

\$#%

Nó cảm thấy mệt mỏi zới mí tên này, uống gì thì nói lẹ cho người ta bưng ra, cứ đổi tới đổi lui rùi nói tùm lum tùm la...nó đứng đó thái độ vẫn niềm nở...nhưng trong lòng đang nổi lửa. nó đâu biết trong cái đám này, kẻ thù của nó đang mỉm cười. nó đang đứng sau lưng hắn mà hok biết...

- Thui thui tụi bây ơi! Cho đại ka quyết định, bữa nay nó bao mà. Ê đại ka! Mà mún uống gì?

- Rượu! – hắn đáp cộc lốc, nhưng nó cũng không để ý lắm

- Xin lỗi quý khách, ở đây chúng tui kinh doanh giải khát nên hok có rượu, quý khách chọn thức giải khát đc hok ạ????

- Quán xá mẹ gì mà hok có rượu??? – một thằng la lên

- Đẹp mẹ nó đi!!!!!!!!!!

- Đừng nóng, làm cô em phục vụ sợ bị giờ. Tụi bây hok thấy bé đang run à?? – một tên nhìn nó cười gian

“bà mẹ tụi bây! tao mà run à? Mơ đi con! Tao đứng năm phút nữa thui đây! Hok uống thì biến” nó rửa thắm

- Cái quán này có cái quái gì mang ra hết đi! – là giọng của hắn

- Nhieu lắm ạ, nín mang ra hết thì...

- Cô là phục vụ hay là cái quái gì mà nói nhieu thế hả????? có mang ra hay hok thì báo??????????? – bị giờ hắn mới quay cái mặt mốc lại, nó đứng tròn trong 10 giây, sau đó ánh mắt từ chịu đựng chuyển sang tức giận

- Thì ra là you!!!!!! Hừm! làm này giờ hao hơi tốn sức – nó đập bàn trước mặt hắn cái rầm! – Rầm... bị giờ mấy người mún uống cái gì??? Nói lẹ coi!!!!!!

Mí đứa đó nhìn nhau hok hiểu gì hết! mặt đứa nào đứa nấy nổi lên chữ “ngố” to đùng

- Đại ca! mà quen con nhóc này à?

- Con khùng í mà, nó mới trốn ziện ra – tui kiu cô có gì bưng ra hết sao còn đứng đây? Hay tui kiu chủ quan cho nó mau!

Nó liếc hắn với cặp mắt “tình cảm” nhất và bước vào trong. Hắn lại mỉm cười khoái chí

- Ê, mà làm gì mà này giờ cười hoài zạ? điên à?

- Cái đầu mà! Tao đang kiểm cách chơi con nhỏ đó. Hừ! trong trường nó đi tao như con hok để.

- Oh! Mà mà bị đi á? Đại gái thế!

- Mà ! – cả đám đồng thanh khi hắn cốc đầu thằng ngu đó

- Đại gái con mắt mà! Con nhỏ đó lạy tao tao cũng hok thèm nhìn nữa là. Tại ông chú điên khùng của tao kiu nó quản lí tao. Hix hix một thời tung hoành ngang dọc, bị giờ...

- Thui thui! Nín đi, nó ra kia, nhục mặt anh hùng bị giờ.

Nó và hai người nữa bưng bê đủ thứ, mí cái ly xanh đỏ tím vàng lục lam chàm tím gì cũng có hết, thấy mà thèm! Nó để xuống cái thùng rồi bước zô trong, mặc hai đứa kia làm gì thì làm, nó đang tính tiền trong này thì một đứa chạy zô

- Kim, em ra típ mí đứa ngồi bàn 98 đi, tụi nó nằn nặc đòi em, hok chịu ai hết!

- Kệ cha tụi nó! Mấy thằng mắc dịch!

- Em hok ra là tụi nó quậy quán đấy!

- Thik thì chịu, mấy thằng ôn đó làm được gì?

- Em nói kì zậy? lẹ đi, hok thui bà chủ la bi giờ!

- Hoiiii!!!!!! – nó thở dài ngao ngán bước ra

Cái mặt nó hầm hầm, trông đầy sát khí, nhìn nó khách uống nước mún sặc ra hết. vừa tới cái bàn thì nó gầm gừ nguyên rủa. cái bàn mới mấy giây trước đẹp đẽ bi giờ thì bầy sắc cầu vòng, đẹp không thể tả. tụi nó có đứa nào uống đâu, kiu nước đổ chơi zậy đó!

- Axxxxxxxx! Bây giờ mí người mún gì! Không uống thì làm ơn đi chỗ khác cho quán này yên ổn.

- Her her! Làm gì có chuyện dễ dàng zậy chứ???? Trong lớp cô hành hạ tui thì bi giờ tui phải xử cô lại mới “cân bằng”, có qua có lại mà.

- Hừ! mí người mà quậy cái quán này thì hok yên zới tui đâu – nó chỉ thẳng vào mặt hần – nhất là người! Tên bệnh hoạn kia! Vào lớp ta sẽ i biết tay.

Nó vừa nói xong là cả quán dồn ánh mắt về phía nó. Trông nó lạ lắm à? Sao mọi người nhìn ghê zậy? mấy thằng cha nội kia tự nhiên đứng lên hết! xô bàn xô ghế rầm rầm

- Đây! Nói năng zới đại ca cho cẩn thận đấy cô bé! – một thằng âm binh nào đó nói

- Sao nào? Đừng nóng, cuộc vui mới chỉ bắt đầu thui mà. Tui sẽ cho cô xem. Hahaha – hần cười gian manh.

Rồi cả nhóm đứng lại với nhau, hần nói lớn.

- Tất cả mọi người ngồi yên tại chỗ, chúng tôi là băng đảng khủng bố, ai nhúc nhích bắn bỏ!

Thế là cả quán xôn xao lên, ai nấy mặt xanh lè xanh lét. Bà chủ quán nghe động chạy lên, thấy mí thằng này cứ tưởng xã hội đen, nói lập cà lập cập

- Mấy vị... làm ơn...

- Nín! Chưa tới lượt bà đâu bà già! – hần quát – nào, hum nay chúng tôi chỉ đem theo vài quả bom thui, hok bít có đủ xài hok. Ai mún chơi thì ở lại chơi với chúng tui, ai hok thik có thể ra về. tui đếm đến 5.

Hần vừa nói vừa móc trong túi ra một trái lựu đạn. mé ui! Hần định chơi thiệt à? Nổ banh xác đó nhóc ơi! Chừa cho T/g con đường sống đừng viết típ chứ!

- Đây! Quá đáng rồi đấy nhé! Tui báo công an bắt hết mí người bi giờ - nó tức quá

- Thử đi, coi cái quán này có thành cám hok? – hần vẫn thách thức

Nó đi lại chỗ điện thoại thì bị bà chủ níu lại

- Thui con! Con để yên cho họ...

- 1... - hần bắt đầu đếm – 2...

Cả quán nhốn nháo chạy ra, chen chúc, la lối, khóc lóc, cứ như chạy lút hok bằng. người này đẩy người kia, người kia níu người nọ, ngã chổng quèo. Hần tay vẫn cầm trái lựu đạn, miệng cười khoái chí. Mười giây sao cả quán không còn một móng. Chỉ còn dép, bóp, khăn tay, khăn quàng cổ... và nhũ phụ kiện khác. Hần bi giờ vẫn cười nắc nẻ, có mấy thằng điên kia phụ họa theo

- Hahaha, tui bi thấy zui hok????

- Đại ka chơi độc quá! mà ở đâu ra trái bom này zà???

- Tao mua của Philaden

Bà chủ run run

- Mấy chú... tha cho quán chúng tui làm ăn...

Hắn hok đếm xỉa tới bả mà tiến thẳng đến trước mặt nó

- Tâm thần! thấy thế nào? Vui hok???

- Đê tiện, hèn hạ. đồ khốn! – nó **** thẳng zô mặt hắn mà hắn vẫn cười khoái chí

- Đây chỉ là mở đầu thui nhóc à! Rồi cô sẽ khổ dài dài

Mấy tụi nó bước ra khỏi quán, cầm theo trái bom kinh hoàng. Bà chủ với mí con phục vụ khác vẫn còn lập cập

- Ôi mẹ ơi! Cứ tưởng nổ banh xác hok còn đường về nhà rùi chứ! – Một chị làm động tác cầu chúa.

Ở trước cửa quán

- Đại ca! nhẹ tay coi chừng nó nổ chết cha hết bi giờ!

- Nổ cái đầu mày, chụp lấy

Hắn thấy cái vèo, mấy tên còn lại la làng

- Á!!!!!!!!!!!!Nằm xuống!!!!!!!!!!!!

Tức thì cả bọn nằm dài xuống đất hay ta um lấy đầu nhìn như mí con lương

- cộp!!!!!!!!!! – tiếng gì đó ai bít?

- Khi tao xuống tới dưới tụi bây nhớ cúng tao thường xuyên nha! Hix hix – một thằng nói

- Mày mà xuống tới dưới thì tao cũng theo ông theo bà lun ờy còn gì nữa mà cúng? – thằng kia nói

- Mí anh nhớ nhắn cha mẹ gởi theo hộp trang điểm cho tụi em nha! Hix hix

- Sao bà chết rùi mà còn điệu thế! Hix hix – thằng khác

Thấy tụi nó vừa bình đầu vừa làm nhắm hắn mắc cười quá chịu hok nổi

- A hahaha, tụi bây làm gì zậy?

- Hix hix, tiếng Diêm Vương gọi tụi mình kìa – tên này đáp, mắt nhắm nghiền

- Huhu! Zậy là tui chết ờy sao????? ủa mà seo hok nghe nổ?????

- Trời ơi là trời!!!!!! tụi bây đứng dậy hết coi!!!!!! Làm gì zà????

- Ủa???????? bom lép tụi bây ơi!!!!!! Hehe, zậy mà tao cứ tưởng...

- Mấy tụi bây bình hoạn quá! cái đó có vỏ hok chứ có ruột đâu mà nổ! cái đó mà lựu đạn thiệt chắc tao zô tù bóc lịch quá!!!!!!

- Cái gì????? Đồ giả???????? – cả bọn thét lên rùi thi nhau cốc lên đầu hắn – mày! Chơi ác zới tụi tao nè!!!!!!

- Axxxxxxxx! Tụi bây dám ỳnh đại ca hả??? tao giết chết hết bi giờ

Vừa nói hắn vừa co chân dí tụi nó đá tới tấp.

Hum mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường. mặt trời vẫn mọc, gió vẫn thổi, mây vẫn bay, chim vẫn hót, lá cây vẫn màu xanh, nói chung là không khí trong lành như chưa từng có chuyện gì xảy ra hết... ủa mà có chuyện gì xảy ra đâu

Nó đứng phục kích mấy đứa chạy xe trong sân trường. hắn vừa mới vào đã lãnh ngay ánh mắt net lửa của nó! Hắn mỉm cười làm nó điên hơn nữa, vừa thấy “có khói bốc lên cao” trên đầu nó là hắn chạy zô lớp mắt

tiu... nó đang tức tối nhớ lại cái khung cảnh “êm đẹp” tối qua thì có một bạn to gan, chạy chiếc SH vào sân trường, cái mặt nghênh nghênh hok coi nó ra gì.

- Ê! Dừng lại đó!

nó la lên, tên kia đơ mặt ra “vô...tội”

- Dám chạy xe trong sân trường hả???? vào trong đó dựng xe rồi ra đây! Nhanh! – nó nói như ra lệnh

Tên kia làm theo răm rắp nhưng trên mặt còn cục “ngây thơ” hok bít gì. Tên đó tướng cao ráo, rất là đẹp trai! Hix hix! Mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen nhưng trong phong độ vô cùng. Anh đẹp trai lững thững bước lại chỗ nó

- Có đọc nội quy hok hả????

- Có! – tên đó trả lời rất ư là dịu dàng nhưng giọng nói mạnh mẽ

- Hừ! đọc nội quy mà còn vi phạm, tội gấp đôi! – nó phán rồi móc cuốn bí kiếp ra

Một vài câu học sinh đi ngang nhìn tên này với ánh mắt “thương tiếc báo tin”

- tội nghiệp cậu quá! – một tên võ vai “anh đẹp chai”

- lần thứ mấy rồi – tên thứ hai võ vai hần lần nữa

- Lần sau cẩn thận là vừa! xin chia buồn cùng cậu... mô phật... – đứa thứ ba ngao ngán lắc đầu

- MẤY NGƯỜI ZÔ LỚP HẾT COI!!!! NHÌU CHUYỆN QUÁ, TUI CHO MÍ NGƯỜI ZÔ ĐÂY NGỒI LUN BÂY GIỜ - nghe nó dọa, tụi kia chạy mất dép – You! Tên gì? – nó hỏi, vẫn hok nhìn “anh đẹp chai”

- Dương

- Đầy đủ họ tên!

- Huỳnh Lê Dương

- Lớp? – nó vừa hỏi vừa cầm cúi viết mà hok thèm nhìn lên

- 11A

- Dốc nè! – nó nhón lên cổ đầu thên đó

- Oái! Gì vậy? - hần vẫn hok bít gì – sao kí đầu....tui?

- Tính gạt tui à? Tui học 11A đấy nhé!

- Thật mà! 11A... mới chuyển về - tên đó nhìn nó mỉm cười, nó hok hiểu sao tên đó lại mỉm cười nhưng phải công nhận anh í hok hổ anh là “anh đẹp chai”

- Mới à? Hèn chi! Thui lần này tui tha! Lần sao mà còn chạy xe trong sân trường này nữa thì coi chừng

Nói rồi nó bước đi để lại một người sờ lên đầu mình mỉm cười thú vị

- Học sinh mới hả? sao mình hok nghe thầy nói zậy cà? – nó lầm bầm và vô lớp

Ông thầy chủ nhiệm bước zô lớp với vẻ mặt iu đời như chưa từng iu. Hum nay sao ổng zui thế nhỉ?

- Mí em! Tui xin báo với mí em một tin mừng! tui sắp đi công tác xa trong vòng 6 tháng, vì vậy sẽ có một chủ nhiệm mới í em. Không được phá phách hay chọc ghẹo gì thầy mới! hiểu chưa???

- Dạ!!!!!! – cả lớp dạ rang, đứa nào cũng mừng thoát khỏi ông chủ nhiệm hắc ám.

- Thầy nhủ nhiệm mới sẽ phụ trách dạy mí em môn toán. Hum nay là tiết cúi tui dạy mí em!

- Dạ!!!!!!!!!! tụi nó lại típ tục dạ, nó thì lo loay hoay kím cái gì đó

- Ê Tâm thần! cô kiểm thuốc à?

- Nhìu chuyện! biến đi chỗ khác đi!!!!!!

Ông thầy đang diễn thuyết hùng hồn thì thấy nó loay hoay

- Kim! Em bị mất gì à??

- Dạ hok thầy! ủa mà thầy ơi! Lớp mình có bạn mới chuyển về hok thầy?

- Hok? Sao em hỏi vậy?

- Dạ hok có gì đâu thầy

Nó tức điên lên “hừ! tên chết bầm đó dám dụ mình! Lăn sao mà gặp lại thì chết với ta!” nó tức tới cắn nát cây viết, nhưng người ngồi kế bên đau lòng hơn vì cây viết đó là của hân

- Oái! Làm gì vậy????/ sao cắn nát cây bút của tui hả????/

- Ủa? ía cầm lộn ọy má ơi! Nè! Đền đó!

Cuối cũng cũng đến giờ ra chơi

- Vân! Đi căn tin!

- Uhm! Đi...à mà rủ Khánh đi chung...

9. Chương 9

- Khánh! đi căn tin hok?

- Thui! Kim đi đi, mình đọc xong cái này đã

- Đẹp đẹp hết! đi thui

Nó quàng tay lôi Khánh đi, với nó, Khánh vừa là người bạn thân thiết, vừa là người anh. Nhớ lại 7 Năm trước

- Ê, trả lại cho tui, của tui mà!!! – một con nhóc nước mắt đầm đìa

- Của mày à! Tao hok trả đó, làm gì tao? – thằng nhóc này bự con ghê

- Huhu! Trả cho tui...trả đây

- Trả nè! – thằng nhóc to con xô con bé ngã chổng quèo

- Trả cây kẹo lạy cho bạn ấy! – một giọng con nít nhưng lạnh lùng vang lên

- Huh? Tao đánh mày bây giờ. Mày bình nó hả? vậy thì tao đánh mày lun

Thằng nhóc to con nhào xô đánh thằng bé mới đến. nhưng ai ngờ rằng thằng nhóc có dáng vẻ nhỏ nhắn thế kia lại mạnh kinh khủng. phải rùi, người ta tập võ từ năm 5 tuổi ọy mà

- Kẹo của bạn nè! – tên nhóc đưa con bé

- Hix hix! Cảm ơn nha

Vậy là từ đó hai đứa quen nhau. Nó chính là con bé bị cướp mất cái kẹo còn Khánh là anh hùng đã giành lại cây kẹo cho nó, cậu bé nhỏ thó ngày nào giờ trở thành một anh chàng đẹp trai cao lớn mạnh khỏe, lẫm lẫm nhưng hok có tật, khiến nhiều cô mơ mộng. còn con bé íu ớt kia cũng trở thành một cô bé hết sức dễ thương nhưng thương hok dễ chút nào. Trở lại thực tại nào! Nhìn nó kia! Một bên quàng tay Khánh, một bên quàng tay Vân, nhìn y như hai vợ chồng với một đứa con...hehe

- Ngoam...ngoam...ngoam... hiiiiiiii no ọy, hai người lên sau nha! Tui lên trước coi tụi nó có phá phách gì hok!!! – nó nhanh chóng phóng khỏi cái ghế

Khánh nhìn theo nó mà ánh mắt buồn vời vời, nhưng đâu biết cũng có người nhìn cậu bằng ánh mắt như thế...

Reng...reng...reng...

Chuông đổ chùa xa... hehe! Nhầm! chuông đổ trường xa... cả lớp hồi hộp chờ đợi một cái gì đó ở cửa...

“thầy hay cô zậy ta???”

“hok bít dễ hok trời???”

“Hi vọng cô nào xinh xinh trẻ trẻ dễ dễ...”

Đó là một số trong mấy chục ngàn câu hỏi trong đầu mí đứa lớp 11A

Kia rùi! Một bóng trắng đen bước zô... bít ai hok?

Kia rùi! Một bóng trắng đen bước zô... bít ai hok? Thằng nhóc to gan chạy xe trong sân trường đấy! ôi mẹ ơi! Chuyện gì đã xảy ra? “anh đẹp chai” là thầy giáo mới à? Hok thể nào, hok thể nào, ổng còn trẻ thể kia mà, nhìn chưa đầy hai mươi tuổi nữa là. Ông thầy mới bước zô lớp làm nó ngỡ ngàng và mấy đứa con gái trong lớp xịt máu mũi... nó đơ người ra...”oh! No! không phải chứ?” nó vuốt mặt đau khổ.

- Huýt...huýt.... Thầy mới đẹp trai quá há há

- Phải thầy hok zậy chời, nhìn trẻ quá zạ???

- Ôi! Manly baby! Ai đó hãy nói là tui chưa iu đi! Tui chưa có ghê phải hok ta?? Ui, anh iu, làm bạn trai em nhá!!!

- Má ui! Thầy đẹp trai zậy sao em học được???

- Hixhix! Tuyệt vời! handsome No.1

- Ôi! Sao mà hạnh phúc thể hok bít! Hai hotboy của trường đều tập trung zô lớp này, giờ lại thêm ông thầy đẹp hơn cả thiên thần! ôi ôi!

Mí đứa con gái trở mắt nhái ra nhìn. Ông thầy mỉm cười một cái tụi nó mún nhập viện hết!

- Chào cả lớp! tui sẽ là chủ nhiệm mới của lớp trong 6 tháng, hoặc hơn... tui mới ra trường nên khi dạy có gì sai sót mí em bỏ qua nhá!

- Thầy ui!!!!!!! Thầy nhieu tuổi rùi!!!

- Sao thầy trẻ quá zạ?????

- Mặt thầy baby quá!!!!!!!

- Hi! Năm nay tui 20.

- Cái gì????? Thầy nói thiệt đi! 20 tuổi thì mới học đại học hà thầy ơi!

- Oh! Năm 17 tuổi tui học đại học.

- Hả????? vậy là cái đầu thầy đen thui lun hả thầy?????

- ?????????

Ý tụi nó nói đầu ổng nhều chất xám!! Chất xám màu xám đúng hok? Nhưng ổng học như quỷ zậy chắc ổng luyện tới đỉnh ồ! chất xám => đen

Ông thầy nhìn một lượt cả lớp rồi dừng ánh mắt lại chỗ nó. Nó cúi gằm xuống nhưng ổng vẫn thấy như thường. ổng cười một cái làm nó đứng tim. Kì này chắc môn toán nó từ 9.5 rớt xuống 5.9 quá. huhu

- Ban cán bộ lớp của chúng ta gồm những bạn nào????? - ổng hỏi rất ư là dịu dàng, âm thanh trong trẻo.

Tức thì Hà đứng lên...giới thiệu

- Dạ thưa thầy, lớp trưởng là bạn Khánh... mời Khánh đứng lên cho thầy thấy mặt...

Khánh đứng lên, khuôn mặt thiên thần vẫn lạnh lùng như đường như càng trở nên khó chịu hơn khi thấy ông thầy nhìn nó cười.

- Lớp phó học tập là bạn Vân! – con bé tiếp tục nghiệp vụ MC

Vân đứng lên gật đầu chào cười tươi.

- Lớp phó văn thể là Linh, Lớp phó lao động là Nam...

Con nhóc típ tục diễn thuyết nào là tổ trưởng, tổ phó, bí thư, phó bí thư, thư viện... búa lua xua.

- Và cuối cùng là hội trưởng hội học sinh của toàn trường...bạn Kim!

Nó giật mình khi nghe nhắc tới tên nó, hấn lùi nó đứng dậy ra mắt nhưng bị lãnh ngay một cái bốp lên đầu

- Làm gì zậy hả????

- Thầy kiu đứng lên kà! Con khùng, làm gì đơ ra zạ?

- Em nào là hội trưởng hội học sinh? - ổng nhướn mắt làm bộ ngây thơ hok bít.

Nó đứng lên nhưng hok dám nhìn ổng. hok bít ổng làm gì mà mí đứa con gái trong lớp lấy khăn giấy chặm mũi quá trời. kì này nó chết chắc. hix, cứ ngỡ ổng là học sinh nên nó lỗ... kí đầu ổng... tiu thiệt ời!!!

- Thầy nghe nói lớp này là lớp chuẩn, toàn học sinh giỏi hok phải hok?

Hok ai nói gì! Lúc trước thì đúng là zậy. lớp toàn học sinh giỏi hok hà. Nhưng bi h cóá thêm hấn. người gì đầu mà học hành tệ hệ, chỉ giỏi được môn thể dục...

- Lớp mình ai học giỏi nhất?

- Dạ! em nói cho thầy! – pà Trinh tự nhiên bữa nay cũng ngứa mỗ - Hạng nhất là lớp trưởng Khánh, hạng nhì là Kim và Vân, hạng tư là Minh...

- Oh! Dân ban cán bộ lớp mình giỏi quá nhỉ? - ổng lại cười – hội trưởng lớp mình tên Kim phải hok nhỉ? - ổng nhìn nó cười gian

- Dạ!

- Đúng là thầy hịu trưởng bít nhìn người! - ổng cười gian như thế chắc là hok tốt đẹp gì rùi

Nó đang ngồi ngán ngấm thì hai ông hồi sáng khiu nó

- Ê pà Kim! Sao tui thấy ông thầy quen quen! – Cường hỏi

- Đúng ời đó! Hình như hồi sáng... - thằng Lâm ngập ngừng

- Hoiiii! Thằng nhỏ chạy xe trong sân trường đó! – nó xịu xuống

- Hả????? trời! chết pà rùi! Hồi sáng bà còn đánh ổng nữa nà! Kì này bà chết chắc – hai thằng đó hok thương xót cho con bạn thì thui, lại còn thêm dầu vô lửa.

Sau hai tiết làm quen, ổng cho cả lớp về sớm, nó mệt mỗi bước ra. Khánh cũng bước nhanh theo nó. Tất nhiên theo sau là Vân rùi.

- Này! Kim, cậu sao thế??????

- Hok cóá gì! Chỉ xui chút thui.

- Tớ...tớ...thấy...khi này...thầy nhìn cậu...rùi cười rất lạ...

- Hix hix, kì này tới tiu ời! hồi sáng ổng chạy xe zô sân trường, nhìn ổng tớ cứ tưởng là học sinh nên kiu lại, lập biên bản và lỗ...cóc đầu ổng, kì này tiu chắc ời! huhu

- Hả??????? mà...mày ỳnh ổng hả?

Nó đau khổ gật đầu đáp lời con bạn. Khánh không nói gì. Chỉ im lặng đi bên nó

- Ê! Hum qua tao nghe nói mày với thằng Hoàng khiêu vũ sau sân trường hả? – Vân cười gian, Khánh tự nhiên sững lại nhìn nó

- Khiêu vũ con khỉ! Nhắc tới là tao bực ọy. thằng chết bầm đó tự nhiên quăng nguyên con giun zô chân tao...

- À!!!! Hèn chi...

- Cậu vẫn còn phải đi giám sát tên đó à? – Khánh nhìn nó

- Uk! Hic, còn hơn một tuần nữa. mà kệ dù gì thì ăn híp hấn cũng vui. Hehe

- Hok nên đi với hấn thường... - Khánh tự nhiên ngập ngừng làm nó hok hiểu

- Tại sao????? Nhiệm vụ của tớ mà?

- Tớ không thích!

Khánh buông lại một câu rùi đi thẳng, nó đơ cái mặt ra hok hiểu gì hết.

- Ê mày! ông Khánh ổng bị gì zạ? – nó hỏi con bạn

- Mày hok hiểu hay làm bộ hok hiểu? hừ! mà núu mày hok hiểu thì đừng cố hiểu chi ệt! – Vân nói rùi cũng bỏ đi lun, để lại nó đơ như cây cơ.

Nó lủi thủi vô nhà, hum nay đúng là một ngày mệt mỏi

- AAAAA Hai zìa rùi!!!!!!!!!! – tiểu Thiên thần bay ra

- Ồ! Mẹ đi làm rùi hả Lâm?

- Dạ! mẹ đi ọy! Hai, Hai thấy con siêu nhân này đẹp hok???????

- Ở đâu ra zậy?

- Cửa anh Hai...à không, anh Khánh mua cho Lâm

- Sao Lâm lại hay vùi vỉnh quá zậy hả???? Hai đã dặn bao nhiêu lần rùi??? Sao mà Lâm lì quá zạ?????????

- Hixhix Lâm đâu có đòi đâu. Tại anh Khánh mua cho chứ bộ. hix hix

Vậy là nó xù liên. mỗi lần có chuyện, bé Lâm lại chơi chiu nước mắt cá sấu, nó phải chịu thua

- Thui thui, nín đi Hai thương.

Hai giờ chịu nó lang thang trên đường. nó đi tìm việc làm. Nó không đến quán cũ làm nữa, nó mà làm ở đó thể nào tên trời đánh đó cũng tới quây nữa cho xem, đành kiếm việc khác vậy. nó đang đi ngon lành trên lề thì một ông nào đó mất mũi để nhằm chỗ chạy xẹt qua lẫn nó, làm nó hụt chân té xuống lề đường. kết quả của cú ngã đẹp mắt là nó bị trật chân, không thể đi được. ông kia vô tâm phải nói! ổng hok thèm nhìn con nhỏ lại một lần mà chạy lun. Đúng là đồ gì đâu!

Hắn đang dạo phố cùng mí em thì chứng kiến toàn bộ sự việc. tức thì tự nhiên bên vai trái hắn thấy nặng nặng, AAA ác quỷ xuất hiện với cái đầu có sừng và cây đinh ba trên tay, ác quỷ nói

- Mặc xác con đó! Nó dám ướm cậu, cậu đừng có mà giúp nó! Đi chơi típ đi!

- Hừ! ai mà thèm giúp con đó chứ! – hắn lăm bầm, tức thì nghe bên vai phải có cái gì đó

- Tên ác quỷ xấu xa kia????? Dám xúi chủ nhân làm chuyện thất đức à?? – thì ra là Thiên thần, có đôi cánh nhỏ và cái vòng bạc trên đầu

- Ê ê con kia, đừng tưởng mình là thiên thần thì mún nói gì nói nha! Ta chả ột cái đi đâu thai hok kịp bii giờ!!!!!! – ác quỷ đe dọa

- Tui hok cãi nhau với ông! Cậu chủ, mau lại giúp cô ấy đi! Con người ta tội nghiệp thấy mô... bị trật chân sao đi được...với lại hok ai giúp thì làm sao cô ấy về nhà, làm sao cô ấy đi học...dù gì cũng là bạn chung lớp mà...

- Chung lớp cái gì??? Chung lớp mà tối ngày ăn híp cậu chủ. Không giúp!

- Giúp!

- Không giúp!

- Giúp!

- IM HẾT COI!!!!!! – hấn la lên, làm mí nhỏ bỏ hết hồn

- Đó ông làm cậu chủ giận rồi đó! – Thiên thần quạo lên

- Mi mới là người làm cậu chủ quạo đó! Con vịt kia! Biến đi! Dám ngăn cản í đồ của ta hả? (í đồ xấu xa... ác quỷ luôn xúi giục hấn làm việc xấu, cũng nhờ ác quỷ tư vấn mà hấn trở thành đại ka siêu quậy đấy)

Tức thì ác quỷ nhảy qua đập Thiên thần lọt xuống đất, do không phòng thủ kịp thời nên Thiên Thần đành trở về...cõi trên

- Này cậu chủ, đi chơi tí đi, hok được cú con điên đó, hãy nhớ lại đi, nó ưynh, nó ****, nó còn bắt lùm rác! Kinh khủng! bỏ cho nó chết!

- Bộp! – hấn đập tay lên vai khiến con ác quỷ xẹp lép... và biến mất – lèm bèm lèm bèm hoài, ác quỷ gì mà nhieu chuyện thấy sợ

Rùi hấn bước tới chỗ nó, không quên mí con bồ

- Về trước hết đi mấy cưng!

Hấn đứng trước mặt nó, cười đều

- Oh! Con gì vậy nè!

- Mi là con gì thì ta là con đó! Đồ điên, biến đi cho không khí trong lành – nó đốp chát lại liền

- Mới nói có một câu mà đã nói lại cả chục câu! Đúng là...

- Là gì kệ tui! Biến đi! Ngứa mắt quá!!!!!!!!!!

- Axxxxxxxxx! Xem ra chân cô chưa gãy lặt lìa ra nhỉ????

- Chân tui chưa bị gãy anh buồn lắm chứ gì??

- Uk! Buồn thật đấy. haha, để tui xem cô về bằng cách nào!

Tức thì nó nhìn tên đó như mún ăn tươi nuốt sống

- Về bằng cách nào là việc của tui!!!!!! Biến!

- Hô hô hô!(giọng cười của ông già nôm) đường này của cô à! Mắc mớ gì tui phải biến. xem ra cô chỉ có thể ngồi một chỗ thế này thôi. Haha, cứ ngồi như thế này đi, nhìn dễ thương lém... rùi tới tối...nói cho cô biết, cái đường này vào ban đêm thì mấy băng đảng du côn nhieu vô số kể, thêm mấy thằng hút chích nữa... rùi tới 12 h đêm thì... hok có ai nữa hết, có cái khác...

Nó nghe hấn nói mà rợn da gà. Đúng là cái đoạn đường này vắng thiet, lại xa nhà của nó nữa, làm sao bị giờ...

10. Chương 10

- Hehe! Chỉ cần cô cầu xin tôi, gọi tui một tiếng cậu chủ thì tui sẽ ban phước, giúp cô về nhà...

- Đồ bệnh hoạn! mơ đi!

- Hừ!!!! đừng hối hận đó nhé! Tui đi à??????????

- Biến đi cho đẹp trời!!!!!!!!!! – nó hét zô mặt hần.

Tức thì hần nỏ một nụ cười gian manh rồi sải bước đi

- Tuỳ cô thui! Tui zìa đây, bay giờ là 6 giờ rồi đấy nhá

Hần cứ nghĩ là nó sẽ kiu hần lại “thế nào cô cũng phải kiu tui lại à xem, haha...lúc đó cô có mà van xin với khuôn mặt đáng thương nhất, tui sẽ sỉ nhục cô cho bít...sao hok kiu tui lại đi, tui sẽ giúp cô zìa....ê! con kia, hok cần tui giúp thiệt lun hả????? đừng có hối hận à nha! Tui đi hơi xa rồi đó kiu tui lại đi chứ?” hần vừa bước đi vừa thầm mong nó kiu lại, để hần thấy cái mặt năn nỉ lạy lục của nó, nhưng hok ngờ nó lì thiệt. hần lủi zô bụi quan sát, trời bắt đầu tối rồi, thế nào nó cũng khóc cho xem. Nó giương đôi mắt lo lắng nhìn tứ phía. Kiủ này là hok có ai giúp rồi. Vậy là đành lê cái chân cà nhắc đi một cách khó nhọc. nó mà đi kiủ này chắc tới sáng cũng chưa tới nhà.

- Kim – một giọng trầm ấm vang lên

Thì ra là Khánh, nó mừng hơn bắt được vàng, còn hần thì ngồi trong bụi tức anh ách.

- AAAA Khánh, cảm ơn trời!

- Sau cậu lại ở đây? Chân cậu sao zậy????

- Tớ bị trật chân, hix hix cứ ngỡ là chết ở đây lun oỵ chứ

- Lên đi, tớ công cậu về

- Huh? Được hok?

- Trời! có phải đây là lần đầu tớ công cậu đâu?

- Nhưng tớ lên kí rồi đấy nhá!

- Cậu vẫn ốm nhom mà lên kí gì? Thui lên đi trời tối oy

- Uhm

Vậy là Khánh công nó về, trên đường về hai đứa cười nói vui vẻ, để lại phía sau một người cái đầu bốc khói

- Đây, mà sao cậu lại ở đây? – nó hỏi

- Tớ có chút việc. vậy còn cậu?

- Tớ... đi dạo ấy mà... à mà cậu mệt hok, bỏ tớ xuống đi

- Hok! Tớ hok mệt

- Thiệt hok đó! Nói thật là dạo này tớ thấy mình ú lên thì phải!!!

- Cậu còn thua con heo một tí mà, lo gì

- AAAAAA dám so sánh tớ với heo hả??????? mún chết à

Nó lấy hai tay vò vò tóc Khánh làm mí con quạ cứ lượn tới lượn lui tìm chỗ đẻ.(ổ quạ í mùa)

- AAAAAA tớ mới vuốt keo đấy nhá!!!!!!!!!! Hư hết tóc tớ rồi!!!!!!!!!!

- Hừ!!!! ai mượn dám chọc tớ! hehe, để tớ tạo kiủ tóc cho há! Bảo đảm đẹp!

- Thui thui cậu tha cho tớ! cậu mà làm gì tóc tớ thì tớ quăng cậu xuống đường đấy!!!!

- AAA đừng!!!!!!!!!! đừng quăng tớ!!!!!!

Khánh công nó mà chả thấy mệt chút nào “ước gì cậu mãi mãi như thế này, mãi mãi bên cạnh tớ... tớ sẽ công cậu suốt đời, không bao giờ biết mệt mỏi...tớ sẽ che chở cho cậu...sẽ đem lại hạnh phúc cho cậu...cậu sẽ mãi bên tớ nhé...đừng bao giờ rời xa tớ...”

Hoàng đứng đằng xa nghe tui nó cười giỡn thì nghe nghen nghen ở cổ. “sao mình lại khó chịu nhỉ??????
Mình bình rùi!!!! À mà chắc mình ngạc nhiên ấy mà! Thắng Khánh coolboy mà lại cười giỡn thì đúng là lạ,
phải ngạc nhiên chứ sao????? Axxx! Sao mà thấy bực bội thế này!!!!”

Vậy là cuối cùng nó cũng thoát khỏi cái cảnh ngày lại ngày đối mặt với hấn, hấn cũng nhẹ lòng khi thoát
khỏi nó. Vừa nhỏ xong búỉ cở cuối cùng, hấn vươn vai hí hửng

- Oh!!!! Yeah!!!!!!!!!!!! Cúi cùn cùn thoát!!!! Haha, từ nay đừng có hòng mà được bên tui nữa nhá!!!! –
hấn ghéch cái mặt lên trời.

- Sao mà tui mắc ỏi quá hok biết!!!!!! thấy mà gớm!!!! nhìn mấy người là tui ăn cơm hok zô rùi!!!! Hừ! thật
là xui xẻo! ở trong lớp vẫn gặp!

- Đừng có đối lòng nữa! tui biết không đi cùng tui như thế này nữa cô sẽ bần lảm, cứ nhận đại đi! Có gì
mỗi tháng một lần tui sẽ cho cô ân huệ được gặp riêng tui...

- Axxxxxxxxxxxxxxxxx! Bình à!!!!!! Bién!!!!!!!! – nó điên lên và tức thì hấn zọt mắt! ở lại chút nữa là chết
với nó.

Nó đang đi lang thang thì chợt có một người đàn bà kiu nó lại

- Bác kiu con ạ??? – nó ngạc nhiên

- Uk! Con tên Kim phải không? – người đàn bà rất là dịu dàng

Nó ngạc nhiên, không biết sao bà ta lại bít tên nó.

- Dạ, nhưng sao bác biết????

- Ta là bạn của bà Quyên, chủ quán Doremi

- À! thì ra bác là bạn của bà chủ. Nhưng cháu nghỉ làm ở đó rùi!

- Ta bít! Bà chủ có nói với ta, và ta cũng bít tại sao con nghỉ làm nữa. con có cần việc làm hok?

- ... dạ cần chứ ạ, nhưng mà con đi hỏi khắp nơi vẫn hok có...

- Quán của ta cũng kinh doanh giải khác, đang rất cần người năng nổ nhiệt tình như con, con làm ở chỗ ta
nhé????

- Thật không ạ???? – nó mừng rỡ

- Tất nhiên là thật rùi! Đây, đây là địa chỉ, chiều nai con có thể đến làm.

- Dạ, con cảm ơn bác, nhưng con sẽ làm gì ạ?

- Con sẽ làm phục vụ, cũng như quán cũ ấy mà. Nhưng ta sẽ tăng lương gấp đôi cho con, chỉ cần con chăm
chỉ.

- Dạ! con cảm ơn bác nhìu.

Sau khi chia tay người đàn bà lạ mặt kia nó hí hửng ra về

- Cuối cùng cũng có việc làm rùi

Nó nhìn tờ địa chỉ, lòng vui hok thể tả. lương cao gấp đôi! Ôi, còn gì bằng!

Chiều hum sau, tại 123/4 đường Y. nó đang đứng trước một cái quán đồ sộ, hok thua kém quán Doremi.
Quán này còn có bảo vệ nữa, nhưng hok mặc đồng phục, ăn mặc gì giống xã hội đen quá!

Hai tên mở cửa choi nó vào

“Sao trong này tối vậy nhỉ?” nó ngạc nhiên, quán xá gì mà tối om, chợt một bàn tay để lên vai nó

- Kim hả con, đúng giờ thật, con vào trong thay đồ đi

- Dạ! nhưng phục vụ bàn cũng phải thay đồ hả bác?

- Uk! Con phải mặc đồng phục, quán chúng ta có một phong cách riêng con à.

- Dạ!

Cùng lúc đó

- Đại ca! mày tới rồi à?

- Mày làm gì mà kiu tao tới gấp zậy?

- Haha, lát nữa mày sẽ ngạc nhiên cho xem.

- Hừ! ngạc nhiên cóc khô gì, có em mới à?

- Không hẳn! mà mày chờ tao chút, tao đi đây cía quay lại liền

- Uk! Mà Bar hum nay đông thiệt. khu vũ Trường trong đó đông hok?

- Cũng tạm tạm. mày zô đi

Hắn lững thững tiến vào quán! Cái quán Bar này đã quá quen thuộc với hắn. nhìn bề ngoài giống như một quán nước hơi cầu kì nhưng bên trong lại là một quán Bar, có cả vũ trường, phòng nghỉ. Hắn ngồi xuống ghế, kêu một ly rượu.

Nó thay đồ xong bước ra. Đồng phục cũng đẹp đó chứ, gọn gàng, lịch sự và cũng kín đáo (nhờ vậy nó mới chịu mặc đấy).

- Kim à, con bưng cái này phục vụ mấy anh đi con.

Bà ta đưa cho nó một khay với năm chai bia. Nó ngạc nhiên khi thấy ở đây có kinh doanh cả những thứ kích thích, nhưng vì kẻ sinh nhai, đành vậy. nó bưng bia ra bàn có 5 người, nở một nụ cười đẹp không cần sửa.

- Mời mấy chú!

- Ấy chết! sao cứng lại kiu tụi anh bằng chú, nghe già lắm!

- Ôi! Cứng mới đến làm à? hàng mới tụi bây ơi!

- Tao đăng kí trước quá! đẹp không thể tả!!!

- Tiền nào của nấy! đẹp thế này chắc cả chai (triệu)!

Mấy tên này nhìn nó như con thú dữ thêm mỗi, nó thấy bất an, lùi ra sau một bước

- Đây cô em, uống với anh một li đi

- Xin lỗi tôi không biết uống!

- Sao lại hok? Phục vụ mà hok biết uống à?

- ... - nó nhìn với ánh mắt e dè sợ hãi

- Ngồi xuống đây! Cho anh mi cái coi này! Em đẹp lắm, lát nữa đi với anh, cái gì anh cũng chịu hết – tên đó vừa nói vừa nắm tay nó kéo xuống

- Mấy người làm gì vậy, buông tôi ra!!!! – nó giằng tay lại

- Đây đây! Nghe lời chút đi cưng! Còn bày đặt mắc cở nữa

- Buông tôi ra, không tôi la lên bây giờ!!!! – nó nhìn mấy tên đó bằng cặp mắt máu lửa

- Oh! Trời ơi! Gái mà cũng làm giá nữa này! mún bao nhiêu, anh cũng chịu hết!

- Mấy người nói năng cho cẩn thận. tôi vào đây để phục vụ bàn chứ hok phải để mấy người đùa!!!!!

- Em tưởng đây là đầu zậy cưng. Đây là quán Bar, là vũ trường, là nơi để tụi anh thưởng thức gái đẹp chứ hok phải mí cái quán nước giải khát đâu mà cứng làm cao!

Vừa lúc đó tiếng nhạc và ánh đèn màu nổi lên, hiện rõ khung cảnh vũ trường bên kia đầy những thân thể lắc lư điên cuồng. giờ thì nó đã biết mình bị lừa! nó ngu thật, đi tin vào một người mà nó hok quen hok biết. Nó bây giờ đang sợ hãi, thật sự sợ hãi!

- Thôi nào, dù gì thì em cũng nên biết điều, chịu tội anh một chút đi...
- Buông ra! Tôi phải về!!!!!!!! mấy người tránh ra không hả????
- Cha! Dữ thế, khó nuốt à nha! Mà như vậy mới hấp dẫn!
- Axxxxxxxxxxxx! Tránh ra...tránh ra, buông tôi ra!!!!
- Hừ! gái mà bày đặt chảnh hả???? tao xem mày còn chống cự được đến bao giờ. Tội bây, đổ rượu vô họng nó.

Tức thì mấy thằng kia xông vô, giữ chặt tay chân nó. Nó vùng vẫy nhưng không thoát được. hấn ở bên kia, đang nhắm nháp li rượu. một vài cô mời hấn nhảy cùng nhưng hok hiểu sao hấn từ chối, hum nay hấn hok có hứng. tự nhiên hấn thấy không thoải mái, trong đầu cứ hiện về hình ảnh nó và Khánh cười đùa với nhau. Hấn sao vậy nhỉ?

Hấn quay qua thấy bóng dáng nhỏ nhắn y chang nó đang đứng với khách bên kia.

- Mình khùng rồi! Tự nhiên giờ ở đâu cũng thấy con tâm thần đó! Chắc mắt mình bị “siêu thị” rồi!
- Hấn cứ ngỡ là nhìn lầm nhưng khi thấy nó giằng co với mấy tên kia thì hấn mới giật mình...tỉnh ngộ. hấn lao đến nhanh hơn tên lửa.
- Buông cô ấy ra!
 - Mày là thằng nào???? Định giành em với tồ à? trong đó còn nhiều em lắm, em này mới, tao thử trước!
 - Tao nói là buông cô ấy ra! – hấn gần từng tiếng, bây giờ nó đang kì vọng nhiều vào hấn, hấn sẽ là ánh nắng mai xua tan bóng đêm đen mờ mịt
 - Huh? Mày là cái thá gì???? Thằng oắt con!
 - Hừ! mày đã muốn thế thì...

Hấn bước tới đánh tên kia tới tấp, thật là hấn không tầm thường chút nào, nhìn hấn bây giờ mạnh mẽ và rất đàn ông, đầu như thẳng nhóc trong trường tối ngày bị nó ăn hiếp. Bốn tên đi chung hok dám hó hé, chỉ đứng chết trân nhìn hấn, mặt cắt hok còn miếng máu... tại bốn người kia đã nhận ra hấn là ai! Là cậu chủ nhỏ có máu mặt Dương Đông Hoàng, là người kế thừa một công ty đồ sộ và là người bảo kê tất cả quán Bar và Vũ trường.

Trút xong cơn giận hấn nắm tay nó lôi thẳng ra ngoài. Tội nghiệp con nhỏ, bị hấn kéo đi hok thương tiếc.

11. Chương 11

- Tôi không ngờ cô tầm thường như thế! Thật là đáng thất vọng! tôi sứ tưởng là cô bản lãnh lắm chứ! Không ngờ lại thấp kém như vậy, lại đi đến những chỗ như vậy, làm những việc như vậy????? cô điên rồi sao???? Chẳng phải cô ỉnh là người thanh cao lắm sao???? Hừ! cô là một đứa con gái cũng tầm thường như bao đứa con gái khác!!!!!!

Hấn nói mà như hét vào mặt nó! Mà tại sao hấn lại tức giận chứ?

Tự nhiên nước mắt nó rơi... một giọt...hai giọt...ba giọt... chảy dài trên đôi gò má xinh xắn. nó đau vì bị lừa, nó đau vì hiểu lầm và nó đau vì hấn đã nặng lời như vậy. sao nó hok mắng hấn lại như thường ngày???? Sao nó hok nạt lại zô mặt hấn?? sao không đánh hấn????? Nỗi tủi nhục trong nó giờ quá lớn, không thể thốt lên lời!

- Uk! Tui là vậy đấy! tui tầm thường, thấp kém... nhục nhã, không cần anh phải quan tâm!

Rồi nó bước đi, mỗi bước là một nỗi đau đến khó thở, không ngờ bà ta lại lừa nó. Níu hum nay hok có hần...nó sẽ ra sao?????

Hần bực tức bước vào trong quán. Bây giờ hần cảm thấy như thế nào nhỉ? Thật khó diễn tả! thất vọng, cảm giác như mình bị phản bội. “tại sao mình lại tức cơ chứ? Sao mình phải tức giận vì con khùng đó? Hừ! mình điên rồi, điên thật rồi!!”

Hần an toạ lại trên ghế, thằng bạn ở đâu tiến lại, cái miệng toe toét

- Mày ráng chờ chút nữa, sẽ có một ngạc nhiên lớn. tao sẽ giúp mày rửa nhục...

- Mày nói gì tao hok hiểu...

Vừa lúc đó...

- Trời ơi là trời! vuột mất miếng mồi ngon! Tức quá – bà chủ quán bước ra gương mặt vẫn còn tiếc hùi hụi

- Mẹ nói gì vậy? – thằng bạn hần hỏi

- Cái con nhỏ xinh tươi mát mẻ ấy bị bọn kia làm sợ quá bỏ chạy mất tiu ỳ! vậy là công toi! Làm tao tốn công dụ nó đã đời!

- Cái gì???? Nó chạy mất tiu ỳ hả???? trời ơi! Có nhieu đó làm cũng hok xong.

Hai mẹ coi đối thoại với nhau cái giống gì mà hần hok hiểu gì hết. vả lại hần cũng đang bực bội nên hok để ý lắm

- Vậy là coi như mày xui ỳ! hok xem được kịch hay – thằng bạn quay sang hần

- Là sao??? Xem kịch gì??????

- À! là zậy nè, con nhỏ kẻ thù của mày á, lúc này nó đang thất nghiệp, nó sợ mày quậy cái quán kia nên nó nghĩ làm rùi... vậy là má tao mới dụ nó, nói là ở đây bán nước giải khát, kiu nó zô làm phục vụ. haha, con nhỏ dữ dằn nhưng ngây thơ lắm, nhận lời ngay! Nhưng khi nãy nó phát hiện ra bị lừa nên chạy mất tiu rùi! Tiếc thiệt, hok ấy là mày có thể xỉ nhục nó khi nó bị làm nhục...

Gương mặt hần chuyển trở nên tự lự “vậy là mình hiểu lầm nó ỳ!” hần cứ tưởng nó cũng là hạng gái ăn học đua đòi ăn chơi trác táng nên mới nặng lời với nó như vậy, bây giờ...

- Mày hại tao rồi!

Hần lao ra khỏi quán và buông lại một câu làm thằng bạn ngớ ra hok hiểu.

Mười lăm phút sau bóng nó xuất hiện trước mặt hần... nó đang ngồi khóc ở công viên, nó không dám về nhà với bộ đồ này. nó phải giải thích như thế nào với mẹ nó? Chả nhẽ nói “con về vội quá nên quên thay đồ à?” mẹ sẽ hok tin đâu. Nó hok có can đảm trở lại cái quán ấy một lần nữa...

Hần từ xa bước tới ôm chầm lấy nó – vẫn đang nức nở

- Xin lỗi...tui đã hiểu lầm...

Vậy là nó khóc còn to hơn lúc nãy...

- Hu hu! Sao bà ta lại lừa tui chứ???? Đồ độc ác!!!!!! Bà ta có nhân tính hok zậy??? bây giờ ngay cả về nhà tui cũng hok dám nữa...huhu, áo quần của tui...

Hần buông nó ra, nhẹ nhàng nắm tay nó kéo đi

- Đi!

- Đi đâu! Tui hok đi đâu!

- Đi đi mà, đừng có cãi!

Hần dẫn nó vô một shop thời trang cực lớn, toàn là đồ đẹp.

- zô đây chi? Về thui!
- Vô mua đồ chứ chi? Zậy cũng hỏi?
- Anh là con trai mà vô shop con gái mua đồ à???? bình hả??????
- Sao thường cô thông minh mà bây giờ cô chậm tiêu quá zậy?? mua cho cô chứ mua cho tui để cúng ha chi?
- Thui! Tui hok coá tiền!
- Tui có bắt cô trả đâu!
- Thế thì càng hok được! tui hok muốn mắc nợ ai hết!
- Vậy cô mún về nhà với bộ dạng này à? nghe nói mẹ cô khó lắm mà?
- Tui...

Đấy! ngay cả vấn đề nhỏ như hột tiêu là mua quần áo mà hai đứa cũng cãi nhau cả buổi, buộc bà chủ phải can thiệp

- Hai em mua gì?
 - Chị để tui em tự lựa! – hần lòi hần vô
 - Nhưng...
 - Im lặng và đi theo tôi! nhiều chuyện!
- Hần vẫn nắm tay nó (sợ nó trốn mất í mà) đi tới đi lui lựa quần áo.
- hồi chiều cô mặc đồ gì???? Kím coi có cái giống hok?
 - Uhm... vậy thì coi như tui nợ tiền anh, bữa nào tui sẽ trả.
 - Tùy cô thui!
 - Nè! cái này nè, Y chang lun

Nó chỉ vào một bộ quần áo

- chị ơi lấy em bộ này! – rùi hần lòi nó đi tiếp qua chỗ áo đầm, váy, đồ dạ hội
- thử cái này coi!
- Thui! Tui hok mua mấy thứ này đâu
- Tui bảo cô thử chứ coá bắt mua đâu!
- Nhưng...

- Tui mún mua ấy con bạn gái! Cô làm ơn thử dùm coi được hok? Size mí con bồ tui cũng cỡ cô nên nhờ một chút! Được hok zậy????

- Hừ! thử thì thử! Bạn gái mà tới mí con! Đúng là lằng nhằng!

Nó bước vào trong với cái mặt phụng phịu làm hần bật cười. “cũng dễ thương đó chứ!”. Hai phút sau nó bước ra với bộ váy hồng ngang gối xinh không tả nổi, làm hần đứng tròn mắt cả mấy chục giây. Nó kéo kéo cái váy xuống khỏi gối.

- Cái quỷ này mặc kì cục quá!!!!!!!

Hần giật mình trở lại thực tại

- Đúng là nhà quê! Thử mấy bộ này lun đi!

Nó nhăn mặt lòi một đồng áo quần giá tiền lên đến hàng triệu zô phòng thay đồ. Lần nào nó bước ra cũng làm hần choáng. những bộ cánh tôn thêm vẻ đẹp cho nó, cứ như là được may để dành riêng cho nó vậy. nó

phải thử cả chục bộ như thế, rồi đến giày dép. Hấn bắt nó thử mấy đôi guốc cao kinh khủng, nó đi trọ tới trọ lui, khổ thật!

- này! Đủ rồi đấy! tui mệt rồi! Mún mua thì bảo mấy con ghê anh đo theo hok phải tốt hơn sao???? tui hok thử nữa đâu!!!!!!

- Về! – hấn lạnh lùng kéo nó ra khỏi Shop.

Kì là thật, hok phải hấn bảo mua đồ ấy con ghê sao? Vậy sao hấn không đem về bộ nào hết vậy? nó thắc mắc nhưng cũng chẳng thèm hỏi “không thèm quan tâm”

- Này, buông tay tui ra đi!

Hấn lập tức buông tay nó ra, và bước nhanh...

- Weeeee! Chờ cái! Bộ đồ này bao nhiêu... mai tui đem tiền trả...

- ... - hấn định nói “cũng chẳng bao nhiêu cả, cứ coi như tui bố thí mí người ăn xin đi” nhưng nghĩ lại, nói thế thì nó sẽ nổi lòng tự ái lên... cởi đồ ra trả cho hấn mất! – Rẻ lắm, mà tui cũng quên hok hết bao nhiêu nữa. hồi này bà chủ nói thấy tui đẹp trai nên tặng không! Cô không cần phải quan tâm!

- Cái gì????? – đang shok – chưa thấy ai tự tin như ông!

- Her! Tự tin gì, coá deo nói vậy hà! Thui cô zô nhà đi, tới rồi

Nó mãi nói chuyện mà hok để ý là đã tới nhà! ủa! vậy là này giờ hấn đưa nó về đây à? oh! Hấn làm sao vậy nhỉ? Vừa cứu nó khỏi quán Bar, vừa mua đồ cho nó, lại đưa nó về tận nhà nữa chứ! Ngạc nhiên chưa. Nó đã tuyên bố là kẻ thù của hấn đấy! hấn nghĩ sao mà lại giúp kẻ thù nhiều vậy chứ? Hấn quay lưng bước đi, dáng cao to nhưng rất chuẩn, nhìn đẹp không thể tả dưới ánh đèn đường.

- Weeeeeeee! Cám ơn nha

Nó nói vội rồi bước vào trong. ở xa xa hấn khẽ mỉm cười...

rồi nó và hấn có thể tiến triển gì thêm hok? tình cảm của nó đối với khánh như thế nào? sẽ có những rắc rối gì, chờ nhé!!! à mà ai có ý kiến gì chia sẻ với Huyền với!!!! viết tới đây tự nhiên bí ừ!!!! hok hết sẽ ra sao nữa! huhu

hix hix. thức cả đêm suy nghĩ hok hết viết tí như thế nào... mất ngủ lun... sau 12 tiếng vò đầu bứt tóc thì cũng nghĩ ra một ít...mong bè con đừng giận...coi đỡ nhá...

Cùng lúc đó ở nhà hấn...

- Này! Dì trông cậy vào con hết đấy! thằng bé quậy quá! mới có học mấy tháng mà nó chuyển hơn cả chục trường rồi đấy! chả có thầy cô nào dám dạy nó cả. – mẹ hấn than thở...

- Dì cứ yên tâm ạ! Con sẽ giúp Hoàng – một giọng nói quen quen

- Uk! Chú nó cũng đe dọa nó dữ lắm, vậy mà nó cũng chẳng biết sợ là gì. Mới tháng trước còn rủ rê bạn bè quậy phá trong trường, ông chú mắng vốn nhức cả đầu, xém nữa là ba nó cho nó ăn cây rùi!

- Dạ! mà thôi, tối rồi con về dì ạ! Mai lại lên lớp.

- Này này, đừng làm đám nữ sinh chết hết đấy nhá! – bà ta cười gian gian

- Hihi! Cái đó tránh không khỏi dì ạ! Con giống mẹ, mà mẹ lại giống dì! Tại dì con đẹp quá nên đời con mới khổ vậy đó!

- Cái thằng này, giỏi miệng lưỡi quá! phải chi thằng Hoàng được như con... mà thui con về đi.

- Dạ! con về đây ạ!

Người đó bước ra, hấn cũng bước vào... và hai người đụng mặt nhau

- Là anh à? – hấn hỏi nhưng chẳng cần nghe câu trả lời!

- Chào nhóc! Đi đâu mà về tới thế!

- Đạo chút thôi! Mà sao anh lại chuyển về đây vậy?
 - Anh thik! Thế thôi
 - Hừ! tui biết thế nào cũng có liên quan tới mẹ tui mà! Bà kiu anh quản lí tui à?
 - Cũng gần như là vậy!
 - Anh không làm nổi đâu!
 - Hi! Có lẽ như vậy! nhưng anh biết có người làm nổi đấy!
 - Huh? – hần hỏi bằng ánh mắt ngây thơ hết sức
 - Hi hi! Thui anh về đây! À mà trong lớp phải kiu anh bằng thầy đấy! anh sẽ không thiên vị đâu!
 - Hừm! lên mặt đấy à?? dạ thưa thầy thầy về ạ!!!!!!!
- Hần làm vẻ cung kính “giả tạo” làm cho tên kia mỉm cười.
- Mẹ ịiiiiiiiiiiiiiiii! Cục cứng về rồi nè!!!!!!!!!! Con đói bụng rùi!!!!!!!!!! Kiu bà Hai nấu cum cho con!!!!!!!!!!!!
- Chưa vào tới nhà là hần giở giọng cậu ấm ra, y chang con nít.
- Hum sau tại lớp học
- tình hình lớp ta học rất tốt! nhưng vẫn còn một trường hợp cá biệt
- ông thầy chủ nhiệm nói với gương mặt baby quá, làm mí đứa con gái cứ ngó chăm chăm...
- Tui mún các em giúp đỡ bạn Hoàng, và kể cả các bạn khác nữa. bây giờ chúng ta sẽ thành lập đôi bạn học tập. các em thấy thế nào?????????
 - Dạ ok!
 - Cái gì thầy nói cũng Ok hết!
 - Thầy mún sao cũng được
 - Uhm... trật tự! bay giờ chúng ta sẽ chọn bạn học! ai thấy mình yếu môn gì thì chọn bạn học giỏi môn đó nhé! – ông thầy đồng dạc
 - Thầy giỏi môn nào vậy thầy? – một con hỏi với con mắt hình trái tim
 - Tui...à thầy giỏi...tất cả các môn. – ông thầy mỉm cười
 - Ôi thầy ơi! Môn nào em cũng dở, thầy... thầy kèm em nhá
 - Thầy ơi em dở môn...
 - Còn em môn...

12. Chương 12

Vậy là cả lớp nhốn nháo lên...

Khánh quay sang nó, định mở lời... kiu nó chung đôi. Ai ngờ cậu chưa kịp nói gì thì Vân chen vô giữa.

- Khánh này! Mình...hơi íu môn hoá, cậu giúp mình nhé!
- Ồ... mình...
- Làm ơn đi mà! Cậu giỏi hoá như vậy chẳng lẽ hok giúp mình à?

- Đúng rồi đó! Cậu giúp Vân đi! Hehe! Cậu dạy nó như zay học sinh vậy, hả mà nó làm biếng cứ cứ đầu nó, cho nó ngu lun – nó chen vô

- Mày... tao ւính mày giờ. – Vân liếc nó

- ...uhm... cũng được – Khánh buồn hiu

Ông thầy quan sát cả lớp, cất giọng

- Thui để thầy phân công lun hén!

- Dạ!!!!!!

- Khánh sẽ giúp Vân, Hằng giúp Hoa, Hải giúp Luyến, Tùng với Hiền....

##%^##.... và bạn Kim sẽ giúp Hoàng.

- Cái gì????????? – nó và Hấn cùng hét lên – Em phản đối!!!!

- Hai em có ý kiến gì à????

- Sao lại cho em học chung con khủng/tên bình hoạn này????? – cả hai phản đối kịch liệt

- Thế Hoàng học tậ môn nào???????? – ông thầy hỏi

- ... ai bít đâu! Môn nào cũng như môn nấy... - hấn nhăn nhó trả lời

- Vậy kim học giỏi môn nào???????/ - ổng hỏi típ

- em học...đều đều...

- vậy thì quá hợp lí rồi!!! Phản đối gì nữa???????? – ông thầy nổi xung thiên lên, hai đứa nín thinh ra về, nó lẳng lặng đi...

- Hix hix, sao mà xui thế hok bít!! – Nó than thân trách phận

- Mày làm gì ử rủ vậy? chỉ là đôi bạn học tập thui mà! Mày dạy hấn hok nghe cứ... thẳng tay, hành hạ cho hấn bít!

- Nếu cậu mún tớ sẽ đổi với cậu – Khánh đề nghị, cậu cũng không vui khi nó với hấn... cứ bên nhau suốt Nghe vậy Vân liền đổi sắc mặt... xanh lè.

- Thui! Mình ổn mà, hok sao đâu. Mình về trước đây!

Vậy là từ hum sau nó phải sang nhà hấn...dạy kèm. Hấn bề ngoài thì phản đối, nhăn nhó nhưng trong lòng thì... thấy vui vui. Nói thật ra, từ khi không còn phải chịu đựng cái hình phạt khổ sai kia, không còn được gặp nó nhieu nữa, hấn cảm thấy thú thú, trống vắng và đôi lúc...nhớ nó. Hấn cũng chả hủ sao cái con sư tử hà đông đó lại làm hấn khổ sở như thế. Mỗi khi thấy nó và Khánh thân mật là hấn như nổi lửa trong lòng. Cứ kiếm chuyện với nó. Lấy ví dụ điển hình... nó, Khánh và Vân đang ăn dưới căn tin, Khánh cứ gấp thức ăn cho nó suốt, nó thì cười cười nói nói, nhìn Khánh thân thiết lắm. hấn ta thấy zậy, tức tối bước lại nắm tay nó lôi đi... tất nhiên là nó hok chịu đi rồi

- Chú tui...à không, hịu trưởng kiu cô kà!!!!

- Hả?? zậy à? uk thì từ từ tui đi...

Hấn lôi nó đi một mạch, mà có phải tới phòng hịu trưởng đâu! Hấn dẫn nó ra sân sau của trường.

- Đây! Thầy đâu????? – nó ngây thơ hỏi

- ổng...ai bít đâu!

- LỪA TUI Ầ??????? – nó điên lên, và sau đó...

#\$%^***%\$#%\$%

Xong! Nó bước đi, bỏ lại hấn tơi tả tơi. Đây là sự trừng phạt dành cho ai dám lừa nó.

- Cô...cô...dám đánh tui à????????????? – hấn hét lên trong khi nó vẫn hùng hổ bước đi hok thèm nhìn lại.

Hum sau, nó đứng trước một cái biệt thự to đùng... nhìn thui là nó đã thấy choáng. “hix hix, khi nào mình được ở cái nhà to thế này nhỉ?” nó thầm nghĩ.

Nó đưa tay nhấn chuông, cửa mở ra... bà giúp việc cười tươi

- chào cháu! Cháo đến kèm cậu chủ học đấy à?????

- dạ! – nó nở một nụ cười đáp lại tươi hok kém.

- Bà chủ, ông chủ bận việc ở công ty hết rồi, chỉ có cậu chủ ở nhà.

- Dạ! – nó chỉ bít dạ, chứ nói gì bây giờ?

- Cháu đi theo con đường này, qua cái cầu rùi quẹo trái, sau đó vào nhà, cháu quẹo phải, đến cái phòng thứ tư sẽ có một cầu thang, cháu lên lầu hai, phòng cuối...

Chưa gì mà nó đã thấy chóng mặt, trời ơi, cái nhà gì mà lớn thế không biết.

Nó lướt qua khuôn viên, quả thật nó chưa bao giờ thấy ở đâu đẹp thế này, cây cỏ xanh tươi được cắt tỉa gọn gàng, những tảng đá cũng rất là nghệ thuật, một con sông nhỏ trong xanh với những con cá đủ màu sắc, nó qua cầu...lát sau nó lên đến phòng cuối, lầu hai...

- Cốc...cốc...cốc...

- Tâm thần à? vào đi...

Chưa gì mà hấn đã làm nó tức điên lên rùi đấy. “tâm thần à?” có ai vô duyên như hấn không chứ? Con nhỏ mới đến mà đã kiu người ta là tâm thần rùi!

Hấn ngồi trên ghế sofa, cười nham nhở. Nó ném cho tên đo cái nhìn không mấy thân thiện

- bây giờ có học hok thì bảo??????

- học thì học! nhưng mà nói cho cô bít! Cô đang ở nhà tui đấy nhá! Cô mà dám làm gì tui thì vệ sĩ vào lôi cổ cô ra đấy – hấn đe dọa

- hừ! – nó chán nản lôi ra một đồng sách tập, thước bút viết...

căn phòng không yên bình được lâu, chỉ lát sau

- Trời ơi! Cái bầu này nãy giờ làm mấy lần rùi hả??????????

- Quên chứ bộ!!!!!!!!!!!! làm gì dữ zậy????? - hấn cũng chả hiền gì

- Tui nói à biết!!! tui cho hai phút mà hok làm xong thì biết tay tui!!! – nó cũng đang sôi máu. Đúng là dạy mấy thằng ngu mệp thiệt

- Từ từ!!!!!!!!!!!!

Cách đó không lâu

- Trời ơi!!!!!!!!!!!!!! Sau hok làm bài mà cứ ngồi ăn hoài zậy hả??????? – nó lại hét lên

- Thì làm mệp phải cho ăn chứ? Cô mún tui chết đói à?????

- Mệp à????????? này giờ ông cứ ngồi ăn không chứ có làm gì đâu mà mệp. đây này! – nó lôi ra một đồng vỏ bánh đủ loại – tui làm bài, không để ý là ông lại lôi bánh ra ăn! Vậy mà bảo đói à????????

- Hừ! làm thì làm. Ông thầy mắc dịch! Sao ông ta lại giao con người đáng iu bé bỏng như tui ột con phù thủy simla như cô không bít!

- LÀM BÀI ĐI NÓI NHIỀU QUÁ!!!!!!!!!!!! – nó lại hét lên.

- Hix hix

ngày hum sau nó đến muộn (bận tí việc ấy mà), vừa mở cửa bước vào thì...

- bụp... - nguyên cái gói bay zô mặt nó, hai cái, ba cái, một cơn mưa gói, kèm theo tiếng la

- đã bảo là không ăn mà!!!!!! biến!!!!!! biến hết cho tui!! tui đuổi việc mí người hết bi giờ!!!! cái con khùng kia sao giờ này chưa đến chứ???? đi kiếm cô ta cho tui!!!! con tâm thần!!!!

nó bước zô với ánh mắt đầy sát khí...và..

Đêm hum khuy khoát tự nhiên đầu óc linh hoạt hẳn ra, nghĩ là viết ngay đây!!!!!!!!

Hum sau nó tới trễ, vừa mở cửa bước vào thì

- Bụp... - nguyên cái gói bay vào mặt nó, rùi một...hai...ba...một trận mưa gói bay tới tấp kèm theo tiếng la lối

- Tui đã nói là hok ăn!!!!!! Mấy người biến hết cho tui!!!! Tui đuổi việc mấy người hết!!!!!! con khùng kia sao giờ này chưa đến hả???? đi kiếm nó cho tui!!!!!!!!kím con tâm thần kia cho tui!!!!!!!! Lẹ lên!!!! – hẳn hết lên

Nó bước vào với gương mặt đầy sát khí, tay cầm một đồng gói. mấy người giúp việc bưng thức ăn zọt lẹ ra ngoài hết. hẳn quay mặt vào nên đầu biết nó đã tới, và...

- Cái tên này!!!!!! Chết với bà!!!! Dám kiu ta là khùng à! tâm thần à!!!! i chết – vừa nói nó vừa bữa hẳn lại bằng gói, do không phòng thủ kịp thời nên hẳn bị dính đạn một cách hok thương tiếc.

- Oái!!! Oái!!!!!! Quản gia đâu???? Bảo vệ đâu???? Ai cho con trốn viện này vào đây zậy????????? tổng cổ nó ra ngoài cho ta!!!!!! – hẳn la làng lên, nhưng lạ thay là hok có ai vào cả. lúc bấy giờ hẳn mấy hoàn hồn, nhận ra nó đang đứng trước mặt mình

Nó nhìn hẳn với ánh mắt mún giết người. thấy thế hẳn hoảng quá, cười huề...

- Ủa! là tâm thần à????? her her! Srsr! Hem bít, cứ ngỡ là con nào trốn zịện mới ra...

Nó cũng trút giận xong rùi nên hok thêm cãi nữa.

- NGỒI VÀO BÀN HỌC LẼ LÊN! – nó quát

- Uhm...từ từ! làm zì zữ zậy – hẳn phụng phịu, đúng là con nít

Ngồi làm bài dưới con mắt đầy ám khí của nó, hẳn phát ra tiếng động lạ

- Ọt...ọt...ọt... ủa? con gì kiu zậy ta? – hẳn ngây thơ, cái mặt ngố vô cùng

- Hừ! chả lẽ ông hok bít cái gì kiu à?

- Hok bít! Nhà tui đâu có nuôi con gì kiu kì cục zậy đâu? – rùi hẳn đi vòng vòng lục mọi góc ngách của căn phòng

- Làm gì zậy thằng điên kia. Bệnh à?

- Kiểm coi con gì... trời ơi đừng nói là ...chuột nha...hixhix

Cái mặt nó bi giờ còn ngố hơn hẳn lúc nãy nữa... hok phải tại nó... ngố, mà tại cái thằng này bệnh hoạn quá, làm nó cũng hơi lầy lầy.

- TRỜI ƠI TUI CHƯA THẤY AI BỆNH HOẠN NHƯ ÔNG!!!!!! CÁI TIẾNG ĐÓ LÀ TIẾNG BAO TỬ CỦA ÔNG ĐÓ CHA NỘI!!!!!!!! – nó bức xúc quá hét lên

- Huh? – bấy giờ hẳn mới nhìn xuống và xoa xoa cái bụng mình – uk, đúng oý hén, chưa ăn gì hết!

- Hừ! khi người ta đem đồ zô thì bày đặt làm mặt chảnh, hok thêm ăn, bây giờ thì chết đói ở đây cũng đáng! Cái đồ công tử kênh kiệu!

- Hừ! kênh kiệu gì hả????? tại tui hok mún ăn thì hok ăn! Chưa đủ zịệc họ là mai lăm rùi!

- Đúng là quá đáng! Tưởng mình là chủ thì ngon lăm à!

- Uk! Rùi seo? Làm gì được nhau! Chủ thì có quyền, hủi chưa??? – hẳn vẫn kênh cái mặt lên

- Ỡ MÌNH LÀ CHỦ THÌ NGON LẮM HẢ??????? CHỦ NÀY! HAY ĂN HÍP NGƯỜI KHÁC NÀY!!!! ĐỪNG CỐ MÀ GIỜ CÁI GIONG ĐÓ RA VỚI TA!!!! ĐỒ ÍU ĐUỐI, UỠ MỊ, ĐỒ CON GÁI!!!!!!!

Nó ụnh hấn tới tấp. hok hủ sao cứ mỗi lần bức xúc quá thì nó lại lòi hấn ra làm bia...luyện võ công. Nó sắp luyện thành công “tuyệt đỉnh cú” còn hấn thì nhờ nó mà cũng sắp luyện tới đỉnh “uất ức thần công” ọ.

- Sao lần nào cô cũng sử dụng võ lực với tui hết zậy? thấy tui nhường nên cô làm tới à??????? – Hấn cũng đang bức xúc mún xứt nút.

- Rùi seo? Con trai gì mà íu ớt như con gái!!!! (cái nì bã quên rùi, lần trước thằng chã ụnh thằng kia cú bã mà bã hok nhớ => đăng trí)

- Con gái à??????? hừ!

Hấn cười một cách khó hủ rùi bước tới nó... làm gì nhĩ?????

Hấn hành động nhanh chớp nhoáng... gạt nhân nó một gái làm nó mất đà, hấn chụp nó lại, xoay nó mấy vòng rùi lộn người nó như con búp bê... tụi nghiệp cho nó! Hấn lấy nó ra để thực thành...chứng minh sức mạnh.

Đầu nó hoa cả lên! Những ngôi sao bay vòng vòng, nghe văng cẳng tiếng ai đó...

- Sao? Như thế có íu đuối con gái hok? – thì ra là tiếng kẻ đã làm nó quay mòng mòng.

Nó như sực tỉnh. Thấy mình trong vòng tay hấn thì...bụp... nó đập hấn bay xa cả thước...

- YAAAAA đồ sàm sỡ!!!!!!!!!!!! dám lợi dụng à!!!!!!!!!! ta giết mi!!!!!!!!!!!!

- Ê ê! Ai lợi dụng, ai sàm sỡ hả????????? tui coá làm gì cô đâu. Tui chỉ cho cô thấy tui hok íu đuối như cô nghĩ đâu hủ chưa???? Tui mà thêm lợi dụng cô à????? nhìn lại mình đi! CHẢ CÓ GÌ ĐÁNG ĐỂ TUI PHẢI ĐỂ Ý CẢ!

- Hừ!!!!!!!!!! vậy người tưởng mình ngon lắm hả????????? CHẢ ĐÁNG ĐỂ Ta PHẢI NGÓ! – con này có cái bịnh, hả mỗi lần tức quá là nói cứ xưng ta ta, người người như truyện kiếp hiệp.

- Đúng rùi! Cô coá mắt đâu mà ngó! Hứ!

- Mắt ta hok để nhìn máy thằng điên khùng như người! Ô nhiễm!

- Thui thui mệt! hok cãi với con tâm thần, học tiếp!

- Hum nay nghĩ sớm! hok coá hứng!

Nó nói rùi cách cặp bước ra

- Ê ê! Thầy kiu cô kèm tui học mà thik dạy thì dạy à?? mà thui tui cũng đi ăn đây! Chiều mai cô phải đến sớm! hok được muộn một giây! Hủ chưa???????

- Ra lệnh cho tui đây à? – nó nhìn đầy đe dọa - ngày mai nghĩ!

- Ê sao nghĩ, cô phải đến...

Nhưng nó bước ra rùi... hấn có hét lên cũng vô ích! Nó ra khỏi cái căn biệt thự to đùng đó, thở phào

- Hoiiii!!!!!! Cuối cùng cũng ra khỏi! cãi với tên đó mệt chết được. hừ! cái tên khó ưa!

Tại phòng lúc nãy

- Giận rùi hả trời? mai hok đến thiệt seo? Hizzzzzzzz! Chán quá!!!!!!!!!!!!

Sáng hum sao ở trường

- Tình hình học tập lớp ta hiện giờ đáng được tuyên dương. Bạn Hoàng cũng đã có nhưu tiến bộ - ông thầy nhẹ nhàng, hấn thì cười nham nhở, tự tin – NHƯNG VẮN CÒN TỆ QUÁ!!!! – tự nhiên ổng đổi thái độ làm hấn...teo

- Hừ! ỹ làm thầy là ngon lắm à? ông mà zia nhà là chít zới tui – hấn lằm bằm.

- Lên làm bài toán này! Hoàng!

13. Chương 13

- Hả???????? cái gì, làm toán hả????????/ thui thui thầy! bữa nay chưa chuẩn bị tinh thần, bữa khác đêy!

- Đùa với tôi đấy à????????/ nhanh lên! Hay muốn ăn trứng ngỗng

- Hix! Làm thì làm sợ gì!

Hắn bước lên bảng, liếc ông thầy mọi cái... nháng lửa. ông chỉ cười gian...

Mười phút...hai mươi phút...bốn mươi phút...

- trời ơi có một bài toán mà làm cả tiếng đồng hồ không ra! Về chỗ, ăn một cây 0.

- Hừ! trứng đà điểu ta đây còn chưa sợ nói gì cây 0

- Hoàng, nói gì hả???????? cho ăn cây 0 thứ hai!

- Hả????? cái gì? Hai con 0 rùi hả?????

Nó ngồi cạnh cười nham nhở. Đúng là nó rất vui khi hắn được ăn trứng ngỗng.

- Kim, cười gì hả????????/ lên làm bài này cho tui! Em mà làm sai thì em cũng ăn cây 0 như Hoàng! Ngồi đó mà cười.

Ông thầy chơi ác, cho nó cái đề khó ơ là khó, cái này trình độ đại học chưa chắc giải ra nói gì học đại như nó. “hix hix, cái này ông trả thù cái vụ hum bữa nà! Thù dai quá!” ông thầy khoái chí nhìn nó cười hoài, ông cho cái đề này có trời mới giải nổi. “con nhóc này! Kì này cưng tiu rùi! Dám cóc đầu mình! Nhìn nhóc nhăn nhó thú vị quá!! há há”

- Bài nì sao mà làm?

- Thầy cho bài gì mà đọc đề chả hiểu gì hết!

- Kì này Kim hội trưởng ăn trứng ngỗng ỳ tui bây ơ!

Cả lớp cứ xôn xao..

Nó nhìn bài toán, rùi nhìn ông thầy! cuối cũng chất xám của nó cũng hoạt động hết công suất!

Ret...ret...ret...xột...xột... một phút seo...

- Xong!

Nó bước xuống lớp trước ánh mắt hăm mộ của cả lớp, Khánh khẽ mỉm cười, Vân trở mặt ngạc nhiên, còn hắn thì hai mắt hình chữ O to đùng

- Wao! Cô khủng zậy mà thông minh ghê nhĩ??

- Khủng nè! – nó cú đầu hắn một cái, nhưng chợt nhớ lại hum qua, nó nhìn hắn... - sao hok đánh trả?

- ...cô là con gái mà, ai lại đánh con gái! – hắn trả lời, sao bị giờ hắn nghiêm túc thế?

- Hai đứa kia????????? Làm nhảm gì đó!

- Cái ông anh khôn kíp! – hắn rửa, nhỏ lăm, chỉ hắn nghe được hà

Giờ về... nó thu dọn cặp sách...

- Này! Chiu nay đến nhà tui... bữa nay tui coá hứng học! – hắn nói nhưng nhìn chỗ khác

- Hok rảnh. Chiu nay tui bạn đi ăn kem với bạn! bữa khác!

- Cái gì hả????? cô dám bỏ trách nhiệm của mình mà đi chơi à????

- Thầy đầu có bắt tui phải học với ông suốt! một tuần bốn ngày là quá đủ!

- Hừ! làm ơn đi! Hum nay tui sẽ học chăm chỉ, hok phá nữa... đi... mà đi zới đứa nào zậy hả????? – tự nhiên nổi máu...ghen

- Với tui! – Khánh ở đâu lù lù bước ra.

Hắn nhìn hai đứa nó với ánh mắt... hận thù rồi bước thẳng, chả thèm nhìn lại nữa.

Hình như có một bàn tay với móng nhọn bóp thắt tim hắn, đau...

Nó nhìn hắn bước đi, tự nhiên thấy xót xót. Hắn nói bữa nay sẽ học hành đàng hoàng... nghe cũng tội tội đó chứ.

Một giờ ba mươi phút trước của một quán kem... Khánh và Vân đã chờ sẵn ở đó (có cả Vân đi nữa đấy nhá). Nó bước vào, nhìn hai người kia, mỉm cười sượng sượng...

- Xin lỗi hai người nha! Chắc tui hok ăn chung hai người được quá! hai người ăn vui vẻ há!

- Sao zậy? cậu có việc gì à?

- Hok! Chỉ là tớ mún đến nhà thằng ôn đó kèm hắn thôi! Dù gì thì hắn cũng hứa là học hành chăm chỉ... tớ mún hắn học hành tốt hơn...chỉ có cách đó tớ mới thoát khỏi hắn sớm...

- Uk zậy mà đi đi! Bye há!!

Vân trông có vẻ vui lắm, nó cười gian nhìn con nhỏ, ánh mắt như mún nói “hehe! Tao tạo cơ hội ày đấy! ráng mà nắm lấy! nhớ trả ơn tao nha mày!” Vân cũng nhìn nó đáp lại “hihi! Cám ơn mày nha! Mà...mày cứ đứng đó sao tao tâm sự? biến dùm con đi bà nội!!!!!!”

Nó sau kho đọc xong những ngôn từ dễ thương trong mắt con bạn, liền úm ba la hồ biến! Khánh nhìn theo bóng dáng mảnh mai của nó, cậu có cảm giác mình sắp mất một thứ gì đấy! rất quan trọng... là nó!!

Nó nhấn chuông (công việc hằng ngày), sau đó bước vào, nở một nụ cười thật tươi với mĩ người giúp việc. nhưng vừa đến phòng hắn, nó đã thay đổi nét mặt đáng sợ hắn ra...

Hắn cứ ngỡ nó hok đến, trong lòng tức ách ách

- Hừ! đi chơi với tên đó à! đáng ghét! Sao mà tùy tiện thế hok bít! Dám đi chơi với trai cơ chứ! Cái con tâm thần! – rồi hắn dờ mắt ra - ủa? sao mình lại nghĩ nhiều về con nhỏ đó thế hok bít! Hừ! nó điên khùng xấu xí dữ dằn nói túm lại là khó ưa! Sao mình phải nghĩ nhiều về nó chứ???? saxxxx! Sao zậy trời! cái đầu này! Ta chặt mi xuống đem hấp chao bây giờ! Có thôi không? Sao cứ nghĩ về con đó chứ! AAAAAAAAAAAAAAAAAA

Hắn bực quá hét âm lên, làm cản biệt thự chấn động dữ dội (hơi quá hehe)

Nhiu đó thôi cũng chưa làm hắn hả giận! hắn cứ nghĩ hok bít sao nó lại đi chơi với Khánh chứ? Chả lẽ nó và Khánh...

- AAAAAAAA – lại la nữa, nhưng không đơn thuần là la! Hắn đang điên lên! Đúng là hắn bị giờ đang điên lên với mĩ cái ý nghĩ tào lao trong đầu.

Không có ai cho hắn trút giận cả! nếu ở đây có ông về sĩ hay quần gia thì tốt biết mấy, hắn sẽ cho bọn họ nhừ như cháo! Cứ mỗi lần tức giận chuyện gì thì hắn lại “xuất chiêu” vào người gần hắn nhất (tất nhiên trừ cha mẹ hắn ra). Bị giờ hok có ai, làm sao xả si-trét đê? Vạy là hắn chơi chiêu “phá nát thần công” đập bàn đập ghế âm ầm, mấy cái tủ vô tội hắn cũng hok tha! Tất cả bây giờ như một bãi chiến trường...

Nó đi gần tới phòng tự nhiên nghe hắn hét lên rồi nghe... rầm...rầm... “đập hết...AAAAA... biến hết đi...” bụp...rộp...bộp...rầm...

Hoảng quá nó chạy vào, tưởng có thĩ khách ám sát thĩu gia. Nó mở cửa, hai mắt tối sầm lại... không tưởng tượng nổi căn phòng này hum quá nó vừa ở. Tất cả đều lộn xộn và sức mẻ tùm lum. Hắn ngồi đấy, giữa đồng hồ tạp, lưng dựa vào tường... ánh mắt nhìn vào khoảng không vô hồn... thật sự nó không tin vào mắt

mình nữa... hần không giống như thường ngày chút nào...mà giống như lần trước hần cứu nó... mạnh mẽ, nóng nảy... và điên cuồng... nó thấy sợ...

- Sao...sao lại...như thế...này? – nó không nói nên lời

Hần giật mình đưa mắt nhìn lên người vừa nói chuyện... mắt ánh lên niềm vui nhưng chỉ trong 2 giây! Hần đứng vụt dậy, nắm tay nó kéo ra khỏi bãi chiến trường kia... và...

Hần đi nhanh lắm, quên là mình đang nắm tay nó hay sao ấy! con nhỏ tuy hok lùn nhưng chân cũng đâu dài bằng hần, vậy là hần bước một bước, nó phải chạy mí bước mới kịp.

- Đây... cho... cho... tui thử...mệt quá... - nó hỏn hển

Hần bỏ tay nó ra. Bây giờ nó mới biết là mình đang ở đâu! Hần lòi nó đến sân sau của biệt thự. ở đây thật lạ và độc đáo, một con đường sỏi trắng với hàng cây to lớn hai bên và xa xa có một vài tảng đá to đùng. Trông có vẻ cổ kính nhưng rất đẹp... nó trở mắt ngắm cảnh một hồi rồi mới nhớ ra sự có mặt của hần. nó nhìn hần... hần đang quay mặt ra ngoài...(chắc là để hạ hỏa ấy mà!)

- Đây!...cái phòng hồi này... tại sao lại... - nó ngập ngừng, chưa bao giờ nói chuyện với hần mà nó ngập ngừng như thế cả

- Tui đập đấy! sao nào? – hần vẫn hok quay đầu lại

- Hừ! điên à? tự nhiên phá nát căn phòng đẹp đẽ...

- Cô nói đi chơi với tên đó mà? Sao giờ lại ở đây? – hần hỏi, giọng trở nên lạnh lùng hơn cả Khánh

- Chẳng phải mấy người nói hum nay có húng học sao? Tui đã phải bỏ lỡ cuộc hẹn vui vẻ đấy để đến đây đấy! hừ! không biết kiếp trước tui có mất nợ anh hok mà kiếp này tui phải tốn công tốn sức thế hok biết!

- Cô hỏi hận à?

- Hok! Chỉ tại chán quá thôi! Mà thôi! Zô học! – nó nói rồi bước đi. Hần đột nhiên quay qua, nắm tay nó lại

- Làm gì vậy? buông ra! Tự tui biết đường đi mà! – nó cố giằng tay ra khỏi hần

- Tại sao cô phải bỏ cuộc hẹn đáng iu lẫn mạn đó mà đến đây? Chẳng phải cô thích tên đó lắm sao? Sao lại đến đây, đáng lẽ ra giờ này cô phải bên cạnh hần ta mà cười nói ngập chìm trong hạnh phúc đấy chứ? Cô hok cần phải phí công phí sức vì tui nữa đâu! Nín cô mún thì tui sẽ iu cầu đổi nhóm! – hần nói một lèo làm nó chả hiểu gì cả

Sao hần lại nói thế nhỉ? Chắc tại vì bực quá. đáng lẽ ra khi nó đến thì lửa trong hần rụi hết rồi, nhưng khi nghe nó nhắc đến “cuộc hẹn vui vẻ” của nó với Khánh thì hần lại điên lên. Hần sao vậy nhỉ? Nó thì ngờ ra, hai con mắt to đen chớp chớp, não nó đang hoạt động hết công suất, nơ ron thần kinh chạy từa lữa mà vẫn chả hiểu hần mún nói gì.

- Thôi! Tui chả mún đôi co với anh! Vào học đi! Dù gì thì tui cũng sẽ giúp thành tích học tập của anh khá hơn...đó là nhiệm vụ của tui.

- Nhiệm vụ...nhiệm vụ... lúc nào cô cũng nhiệm vụ... cô chả biết cái cóc khô gì khác ngoài nhiệm vụ sao????

- Ê! Đừng thấy tui nhịn rồi làm tới nha! Nãy giờ tui cố gấn kìm chế lắm đấy! – nó gấn lên. Thực sự nó đang rất bực mình

- Cô mún nói gì thì cứ nói! Chả cần gì phải gượng ép hay nhường nhịn cả

- Được! vậy thì tui nói! Thực ra thì tui bực lắm đấy!!! Tui thật sự bực lắm đấy! vì anh mà tui phải bỏ cả việc nhà và việc làm thêm!!!!!! anh nghĩ mình là cái gì hả????? chả lo học hành mà suốt ngày cứ chọc phá người khác! Anh tưởng mình ngon lắm à?????? anh có cha có mẹ, giàu có sung sướng không ai bằng! vậy mà ngay cả việc nghe lời thôi mà cũng làm hok được!!! anh thử nhìn xung quanh đi! Có biết bao người ao ước được như anh! Họ nghèo khó tàn tật nhưng lúc nào cũng biết vươn lên! còn anh thì đầy đủ!!! Vô cũng đầy đủ!!! Vậy mà chả làm cái cóc khô gì cho ra hồn!!!!!! anh chỉ biết làm cho cha mẹ mình khổ, cho người thân mình phải lo, lại còn gây khó khăn cho người khác nữa! anh có biết chỉ vì anh mà biết bao người gặp

rắc rối không? Tại sao anh không thử làm người đàn ông một chút hả??? anh thử chăm học một chút xem có chết ai hok????????

Nó nạt vào mặt hắn... đúng hơn là mắng thẳng vào mặt hắn. sau bài diễn thuyết hùng hồn đó nó... đuối! vụn hết volum, sử dụng gần hết calo dự trữ lun còn gì.

- Cô xem thường tui tới như thế à???? – hắn hỏi, ánh mắt chằm chằm thân thiện

- Uk đấy!!!!!!!!!!!! tui xem thường anh đấy!!!! anh có làm cái gì ra hồn đâu mà tui phải tôn trọng hả??????????

- Hừ! – hắn cười bùn – thui được, tui sẽ cho cô thấy tui làm được những gì! Học à? dễ ợt, chả khó khăn gì cả, chỉ là có hứng hay không thui! Cô cứ chờ xem!

- Được! – nó nhướn mắt lên – tui sẽ chống mắt lên coi anh làm được gì!

- Ok! Chờ đó! Nhưng cô không được bỏ nhiệm vụ dạy thêm của mình đấy! cô mà trốn tránh trách nhiệm thì chết zới tui! Còn nữa, khi nào tui mún học thì cô phải đến ngay và không được vắng mặt chỉ vì một cuộc hẹn hay bất cứ lí do nào khác. Và... – hắn nhìn nó gian chưa từng có, làm nó run – nín tui học hành tiến bộ thì cô phải thưởng đấy nhá!

- Cái gì hả? học ấy người chứ cho tui ha mà thưởng!!!!!!!!

- Hok bít! Miễn bàn cãi. Hehe! Tui mà đạt kết quả tốt thì cô phải làm oshin cho tui một ngày!

- Quá đáng! Anh là cái gì hả??? đừng có mà áp đặt người khác! Tui hok phải người giúp việc của anh, mà anh cũng chả phải chủ của tui! Hừ chưa????

- Không bít! Hừ sao thì hừ! nhưng tui nói rùi đấy! cô mà làm sai thì hok yên với tui đâu! – hắn bước zô nhà và hok quên ném lại ánh mắt đe dọa cho nó

Nó cũng lằm bằm nguyên rủa thẳng ôn đó! “cái thứ khó ưa! Đúng là chả khi nào làm cho người ta dễ chịu cả. lúc nào cũng làm mình nổi cơn thịnh nộ! hừ! kiểu này chắc bị nổi mụn chết quá!” (nóng quá mừ)

Vậy là kể từ hum đó, hắn học hành chăm chỉ hẳn ra. Tuy không quậy phá nhưng cũng không hẳn là hoàn toàn... bình yên. Đôi khi hắn cũng làm nó tức điên lên đấy chứ!

- Này! Tâm thần, cô mệt hok? – nó đang học bài, tự nhiên hắn khiu

- Làm bài đi! Nhieu chuyện quá! làm hok xong 10 bài tập đó thì chết với tui! Hắn xiu... mất hứng.

Lát sau

- Ê! Tâm thần, đi dạo hok?

- Trời ơi! Tui nó là làm bài đi nha!

Chút xíu nữa...

- Wee! Đi chơi chút đi... ở đây hoài chán quá

- YAAAAA cái thằng kia!!!!!!!!!! Mi có làm bài hok hả????? ta đang bận học bài đấy nhá!!! Sao cứ kiếm chuyện cho ta nổi xung thiên hoài zậy hả?????

- Her her! Cúi cùng cũng nổi giận rùi! Ôi trời ơi! Đúng là con điên nổi khùng lên khác xa người bình thường mà. Hahaha

Vậy là máu từ tim dâng lên ngực => cổ =>đầu => có khói bốc lên cao...

- TA ĐÃ BẢO LÀ ĐỂ CHO TA YÊN, CÓ NGHE HOK HẢ?????

Vậy là nó rượt hắn chạy vèo vèo, mấy cô giúp việc trốn mất ra nhìn... lạ quá. bít tại sao lạ hem? Từ trước tới giờ tuy nói là hắn không nhẽo... trẻ con nhưng chỉ đối với cha mẹ hắn thui! Còn với mọi người xung quanh thì... “nhìn cái gì hả? mớ mắt người bây giờ!” – rất là hóng hách, kiu ngạo... nhất là với mí người ở, hờ một chút là đuối việc, hờ một chút là đem người ta ra... ỳnh tới tả (xả stress í mà), ai cũng... ngán hắn, chả ai dám làm hắn phật lòng chuyện gì cả. vậy mà hắn lại thay đổi khi xuất hiện con bé lạ hoặc nghèo xác nghèo xơ...(nghèo xơ nghèo xác, nghèo nát xương mông, nghèo hok

gạo nấu... cái nì zô zìeng nè!). bây giờ hấn cười nhiều hơn lúc trước, đôi úc chín chắn hơn, và khi có nó thì hấn cũng dễ tính hơn... chả câu gắt hay bắt nạt ai cả (tại... hấn mà bắt nạt ai thì một lát nó bắt nạt hấn lại).

14. Chương 14

Hum nay sinh hoạt lớp! ông thầy bước vô với khuôn mặt... rạng rỡ nắng mai làm mí đứa con gái...(tự hiểu đi hén)

- Thầy thông báo í em tin mừng, thành tích học tập của lớp ta tiến bộ rất tốt! sau kết quả thi học kì I, thầy đã có bảng điểm và thứ hạng, Hà, em đọc ấy bạn nghe.

- Dạ! – Hà hí hửng chạy như bay lên bên cạnh ông thầy

- Em...em xích ra, mà thui em về chỗ đọc đi

Bắt đầu! chờ nhé...

- hạng nhất... bạn Khánh – chả có gì thay đổi

- hạng nhì... ủa, sao có ba người hạng nhì zữ zậy ta? – Hà trở mắt dán vào bảng điểm

- cái gì? Ba hạng nhì à? ai zậy? ai mà có thể sánh zới bà Kim, bà Vân zậy?

cả lớp...xì xầm...xì xầm...

- hạng nhì là bạn Kim, bạn Vân và... - Hà ngáp ngừng – không thể nào! Mình có bị cận hok chời! sao có thể chứ?

- Trời ơi bà làm ơn đọc lẹ coi! Lắm nhảm hoài, nôn gằn chết nè!

- Đồng hạng nhì là...là... Hoàng! Dương Đông Hoàng

- CÁI GÌ????????? – cả lớp ngạc nhiên, nhưng ngạc nhiên nhất là nó!

Coá nhầm hok zậy chời! hấn mà ngang hạng với nó á??? Nó vẫn kèm hấn học, thấy sức học hấn có tăng nhưng chỉ chút xíu hà! Sao lại có thể...

- Hô hô hô!(lại là giọng cười ông già noen) Ngạc nhiên lắm à? kì này cô chết rùi tâm thần ui! Hehe

Nó chột nhớ tới lời hứa... ôi! Vậy là tui! Đờn nó coi như tàn... tự nhiên hấn học giỏi thì nó phải làm osin, vô lí hok chứ?

- Trưa nay cô phải đến nhà tui! Một giờ mười lăm phút, hok được trễ nữa giây! Hỉu chưa?

- Axx! Bệnh hoạn, tại sao tui lại phải đến chứ! Anh lấy quyền gì mà ép tui hả?

- Quyền gì cũng được. tui hok bít! Lúc trước cô đồng ý rùi! Bì giờ nút lời à? mún tui la làng lên là Kim hội trưởng là người thất hứa... hok giữ chữ tín...uhm...uhm...oá...oẹ... - chưa hấn la lên là nó bùm miệng hấn lại rùi! Cả lớp ai cũng nhìn khi nghe hấn cứ...uhm...oe...oa hok nói thành lời

- Đến thì đến! tui sợ anh à – nó bấy giờ mí tha cho cái miệng của hấn

- Her her – cười đều – nói rùi đấy nhá! Cô mà hok tới là chết với tui! – hấn đe dọa.

- Hừ!

Giờ về nó xách cặp zọt cái zèo, hok nghe hấn nói nhảm nữa. nó cứ suy nghĩ mãi, hok hỉu sao hấn lại học giỏi lên đột ngột như thế... hồi bữa thi học kì còn nghe hấn than thở đề khó vậy mà điểm môn nào cũng cao chót vót! Hok tin nổi nữa... hấn đấy sao? Cái thằng lười biếng đấy sao? Vậy mà nó cứ tưởng đầu óc của hấn toàn là đậu hủ...

Một giờ rưỡi... tại nhà hấn...

- Axxxxxxxxx! Cái con diên kia sao bây giờ chưa tới zậy trời!!!!!! tức chết quá!!!! tâm thần! cô mà hok đến thì hok xong zới tui đâu!!!!!! Quần gia đâu!!!!!! Kiu người đến nhà con đó bắt nó đến đây cho tui!!!!!!!!!!!! – hần hết lên

- Thúi gia... con người ta mà đâu phải mún bắt là bắt... ở tù như chơi...

- Axxxxxxxx! Ta kiu đi là đi ngay! Lầm lờ ta đuối cả lũ bay giờ!!!!!! Làm bất cứ mọi thủ đoạn phải đem được con đó về đây cho ta!!!!!! Con khùng đáng chết!!!!!!!!!! dám thất hứa!!!!!!!!!!!! – hần lại hết lên! Ôi thúi nghiệp ông quần gia với mí bà giúp việc quá...

Nó đứng đằng sau cánh cửa, nghe hết! cánh cửa mở ra cái rầm! hần thấy nó thì... hết hồn... sợ sệt... lo lắng... => teo! Ngồi yên hok nhúc nhích!

- Nói gì nói lại coi – nó gần lên, mí người kia bít điều... biến hết.

- Uhm... tui... có nói gì đâu! MÀ TẠI SAO CÔ TỐI TRỄ HẢ????? CÔ BÍT CÔ TRỄ BAO NHIU GIÂY RÙI HOK??????/

Ban đầu hần hơi dè dặt nhưng khi nhớ đến nó tới trễ thì hần sôi gan lên

- Kẹt xe chứ bộ!!!!!!

- Đi bộ mà kẹt xe à!

- Đi bộ thì hok kẹt xe được sao???? – nó cãi lại

- Cô... cô nói ngang quá! ai cãi cho lại! mà osin kiủ gì mà bắt chủ chờ cả buổi vậy hả????????? – hần cũng hok vừa

- Ê ê! Tui hok phải là osin, hủ chưa!!!!!!!!!! Mà coá ai bắt mí người đợi đâu????????

- Hừ! cãi với cô tốn calo! Chả ra làm sao cả!!!!!!!!!! mà thui! Đi!

- Huh? Đi đâu?

- Đi thì bít! Sao mà nhìu chuyện quá zậy?

- Nhieu chuyện gì????????? Tui phải bít mình đi đâu thì mới quyết định có đi hay hok chứ!!!!!!!!!!

- Ai cho cô quyết định????????????? Hum nay cô chỉ việc ngoan ngoãn nghe lời thui! Hủ chưa?????????????

- Hừ! quá đáng! – nó nhăn nhó bước ra...

Nó đứng lóng ngóng ở cửa chờ hần... “làm gì mà lâu zữ zậy chờ!!!”. Mười lăm phút sao hần bước ra...

- Sao hok chết trong đó lun đi! Ra đây làm gì????????? – nó tức diên lên, đứng lag hok có chút xiu kiên nhẫn nào cả.

- Hừ! tui chết cho cô mừng à! đại thúi gia ta tốt số, ít nhất cũng 90 tuổi mí theo ông theo bà! Cô nên thất vọng đi!

Nó liếc xéo hần, khinh miệt trước nụ cười nửa miệng đểu cán của hần

- Bây giờ ra đây đứng thế này à????????? rảnh quá há!!!!!!!! – hai tay nó chôngd hông, nhìn tức cười hết sức.

Hần không đáp lời nó mà quay vô trong, hét hết công suất

- Cái ông kia!!!!!!!!!! Chết lun rồi à????????????? có chạy xe ra hay hok thì bảo????? hay ông mún về quê dưỡng già hả????????????

Tức thì một chiếc bốn bánh mui trần đỏ chói xuất hiện... ông tài xế nở nụ cười gian tà chưa từng coá...

- Dạ...thúi gia thông cảm, tại tui mắc lau lại mí cái bánh...

- Biến ra! Không được đụng gì đến chiếc xe của tui!

Hần không chờ ông tài xế hành động mà nhảy phốc lên xe... tiễn ông xuống đất

- Oái... thúu gia nhẹ tay thui....

- Hừ! lẽ mề! – rùi hấn quay sang nó – có lên hok hả???????

- Đi... đi xe này sao? – nó nhăn nhó

- Hok đi xe này thì đi xe nào! Hay cô mún tui kiu xe lu thì cô mới chịu đi!

- Hừ! tưởng mình ngon lắm à! – nó lằm bằm nhưng cũng bước lên xe...

Chiếc xe lướt im ru trên đường. phải nói là hấn đang rất phấn khởi... nó ngồi tựa ngắm cảnh đường phố mà thấy lạ! đây là lần đầu nó đi chiếc xe sang trọng này đây! mà lại còn đi chung với một tên mà đối với nó là không ưà chỗ nào được.

- Cô làm gì mà im ru zậy? bệnh à?

- Bệnh cái đầu ông! Mà bây giờ đi đâu zậy hả?????

- Hzzzzz! Cũng tùy hứng, đại thúu gia ta thik đi đâu thì đi! Hok cần phải hỏi! osin mà nhieu chuyện quá!!!!!!

Lập tức nó phóng cho hấn ánh nhìn viên đạn. tự nhiên chiếc xe quẹo phải rùi thẳng lại, làm nó mém đập đầu. nó nhìn lên, chỗ này quen quá... A! cái shop thời trang mà kì trước hấn dắt nó tới.

Hấn bước xuống xe tự lúc nào, thấy nó cứ ngồi ngó ra, hấn liền mở cửa, nắm tay lôi nó ra!

- Oái từ từ... tui té sao????????/

- Hừ! ai mượn cứ ngồi như trời trồng chi? Lẹ lên! Hai giờ rùi!

Hấn kéo nó vào trong shop, lựa lựa mấy bộ đồ. “A! đây rùi! Cái vậy này!” hấn ném cho nó, theo phản xạ tự nhiên... nó chụp... nhìn hấn hok hiểu

- Đây! Tui đã nói là anh mún mua đồ í con bồ thì kiu họ đến! tui hok thử! Sao mà cứ bắt tui thử mí cái quỷ này hả??????????

- Tui kiu cô mặc chứ hok phải thử! Lẹ đi!

- Cái gì??????? Mặc? anh khùng à! tự nhiên kiu tui mặc cái thứ này?

- Nhanh đêy! Tui cho cô ba mươi giây đấy nhá!!!!!!!!!!!!

Nó tức giận nhưng cũng đành bước zô phòng thay đồ, hum nay hấn có quyền mà...hix hix

Hấn cứ đi tới đi lui như gà mắc đẻ. Nó bước ra... vẫn y như lần trước... hấn đứng hình...

- khó coi lắm à? thui... tui thay ra nha... - nó sượng sượng

- không sao! Cô thì mặc cái gì mà chả... xấu! có thay cũng vậy hà!

Trời ơi không khi nào hấn nói một câu để nghe hết nhỉ? Lúc nào cũng làm dây thần kinh điên của nó căng lên. Nhưng hum nay phải nhịn... phải nhịn... chỉ hum nay thui...

Hấn lại lôi nó đến quầy giày dép nà! Lựa cho nó một đôi cao ơi là cao...

- Không! Không mang cái này!

- Mang đi!

- Không!

- Bảo là mang đi mà! Nghe hok hả?

- Hók là hok!

Thấy có dấu lí với nó cũng vô ích, hấn lên thể hiện... bản lĩnh đàn ông của mình...hấn bế thốc nó qua đặt lên ghế, mặc cho nó giãy nảy như ai giết nó không bằng. nhanh như chớp... đôi chân nó bị xô vô hai chiếc cao gót cực xinh... hấn tự tay làm đấy nhá!

- Axxxxxx! Quá đáng. Hix hix cao thế này sao mà đi.

- Thì đi từ từ, cho cô khỏi chạy nhảy như con điên!

Rùi hấn lại lòi nó ra xe... đương nhiên là sau khi tính tiền rùi.

- Đi đâu nữa zậy? mà tại sao tui phải ăn mặc như thế này chứ?

- Tui thik! Được hem? mà đi đâu thì chừng nào tới thì bít! Tui nhắc lại một lần nữa! nhiệm vụ của cô hum nay là ngoan ngoãn ngồi yên, miễn ý kiến! nghe rõ chưa??????

Nó tức lắm mà chả nói được câu nào. Qua bữa nay thì hấn chết!

Oh! Coá ai bít hấn dẫn nó đi đâu hem? đi zô một hiệu cắt tóc đồ sộ. hấn ấn nó ngồi xuống ghế rùi xì xầm to nhỏ với nhân viên tạo mẫu tóc...

- Làm tóc cho cô ấy! phải đẹp đấy! à mà make up một tí! Ông mà làm không xong thì tui cho ông dẹp tiệm đó!

Nó ngồi đó nhăn nhó, nhìn hấn bằng ánh mắt mún... bóp cổ hấn. hấn chỉ cười huề

- Cô ngồi yên đi, nhúc nhích là ông ta hót đầu đình lun bi giờ. Há há, mà biết đâu ông lỡ cạo trọc lun cũng hok chừng!

Ông nhà tạo mẫu tóc phì cười, còn cái mặt nó thì hiện lên vẻ... chịu đựng.

- Xong!

Vậy là hấn lại kéo nó đi đến chỗ khác... mua hàng phụ kiện. hai đứa cứ sầm soi mấy sợi dây chuyền bạch kim, hấn cứ choàng vô cổ nó rùi trề môi, lấy sợi khác

- Tui hok đeo đâu! Mấy thứ này hok hợp với tui!

- Hừ! tui cóc cần bít hợp hay hok hợp! tui bảo đeo thì đeo đêy! Nhiu chuyện!

Cuối cùng hấn dẫn nó vô một hiệu nước hoa. Hấn cũng lựa tới lựa lui rùi xịt xịt lên người nó. Nó phải phải rối rít

- Oái, làm gì zậy??????? tui hok mún!!!!!!!

- Đứng yên coi! Mùi này nồng nàn quá, hok được. phải trẻ trung, ngọt ngào một chút... cái này quyến rũ quá, hok được... cái này thì nồng quá... - hấn cứ lăm bắm một mình, cứ như thằng điên.

Thế là xong!!!!!!!!!!!!!! Cuối cùng kế hoạch biến con cóc gẻ thành con... vịt trời của hấn cũng thành công. Nhìn nó bây giờ ai nói nó là một đứa con nhà nghèo đâu! Cứ như là một vị tiểu thư xinh, xinh đẹp, lộng lẫy, nhưng ngây thơ, đáng iu lắm...

Hấn ngẩng nó một hồi, như thích thú và vừa ý lắm, hai mắt nheo lại

- OK! Thế là ổn bước một, tiếp theo bước hai!

Bây giờ cũng chiều rùi còn gì? Thời gian “tân trang” nó chiếm hết cả buổi chiều. Vậy là hấn chở nó vô một nhà hàng sang trọng. cái gì đối với nó cũng lạ nhưng nó thik nghi nhanh lắm nhé!

- Này! Tui đâu có kiu cô zô đây ngồi ngắm tui ăn đâu! Ăn đi chứ!

- Hizzzzzzzz! – nó thở dài và cầm dao, nĩa lên.

Hấn cứ ngỡ nó quê mùa hok bít cách cầm dao, nĩa (khinh người quá), ai ngờ nó làm thành thực hơn cả hấn nữa. nhìn nó pro quá. hấn nhấp nhấp li rượu, cười cười nhìn nó.

- Ngon hok?

- Tạm!

- Cái gì mà tạm, đây là nhà hàng ngon nhất rùi đấy nhá! Chả bít thưởng thức gì cả!!!!!!

- Chả lẽ sở thích của tui mà cũng bị gượng ép nữa à??

- Vậy cô thik ăn cái gì????

- Đồ tự nấu! – nó đáp gọn lộn và ực một hơi nước cam.

- Đi thôi!

Hắn lại... nắm tay nó kéo đi! Sao hắn cứ thế nhỉ? Cứ lôi nó đi như dẫn thú cưng đi dạo vậy.

- bây giờ đi đâu nữa vậy??????? tối rồi!

- Mới 6 h mà tối gì???? mà thường thường cô đi làm thêm tới 11 h, có sao đâu?

- Sao anh biết? – nó ngây thơ hỏi

- Sao tui biết kệ tui! Nhiều chuyện! đi!

Hắn biết nhiều về nó lắm đấy nhá. Giờ học nè (cái này biết là chắc rồi), giờ đi làm nà, nhà có ai nà, tính tình người nhà như thế nào nà! Bít tút tùm tụp.

15. Chương 15

Hắn cho xe dừng lại tại một rạp chiếu phim. Oh! Phải hok zậy chời! hắn mà xem phim á? Lại xem tại rạp nữa chứ. Để coi hắn đang âm mưu gì!

Nó đứng ở ngoài chờ, lát sau hắn bước ra, cười nham nhở.

- Vào thôi!

- Này! Hum nay anh có bị chập mạch hay đứt dây thần kinh hok zậy?

- Chập mạch cái đầu cô! zô lệ đi!

Hai đứa ngồi ở dãy ghế “thượng hạng”. hắn mua hok bít bao nhiêu là bánh! Đúng là ăn vặt thấy sợ.

- Này! Mua gì mà bốn hũ bắp rang ăn sao hết!

- Kệ tui! Nè! – nói rồi hắn đưa cho nó một hũ ~ đồng nghĩa với việc hắn một mình xử hết ba hộp còn lại

Còn nữa nhá, kẹp mút nà! Singgum nà, Funny nà, sôcla nà, khoai tây chiên à... nói chung nhiều vô số kể. biết hắn chọn fim gì hem? thể loại kinh dị... cực kì kinh dị... ai íu tìm đừng xem nhá.

Nó ngồi vừa xem fim vừa nhâm nhi bắp rang, còn hắn thì vừa nhâm nhi bắp rang vừa...ngắm nó. Phim này ghê quá, mí cái cảnh quái zật ăn thịt người... bức cái đầu người ta ra...máu xịt tùm lum....ÁÁÁÁÁ ghê quá!

Nó vẫn tỉnh bơ, mặt hok có chút biểu hiện gì là sợ

- We! Cô sợ hem?

- Sợ gì, zui thấy mờ!

“Oh my God! Nó có phải con gái hem zậy chời!” hắn... thất vọng. hắn chọn phim này có ý đồ hết rồi đấy! cứ tưởng nó sẽ sợ hãi và... nép vào hắn chẳng hạn. vậy mà nó chẳng sợ, lại nói “vui thấy mờ” nữa chứ. Hắn shok quá, hem bít nói gì lun. Rồi hai phút sau có một ai đó ôm cánh tay hắn, nép sát vào hắn... run run. Hem phải nó đâu! Đó là con nhỏ ngồi cạnh hắn, nhưng bên trái. Con bé cũng khá xinh đấy chứ! Nhưng bị giờ hắn đang què và hok có hứng

- Ê ê! Buông tay tui ra coi! Nhấn áo tui hết rồi này!

- Ô... em xin lỗi... em sợ quá

- Hừ! sợ mà còn đi coi!

Hắn phui phui cái áo (chảnh quá), ra về khó chịu lắm

Lát sau, con bé đó lại nép vào người hắn lần nữa. hắn bực rồi đấy nhá

- Cái cô này! Tui đã bảo là ĐỪNG ĐỤNG VÀO TUI! Sao mà cứ xáp xáp zô hoài zậy?

Con nhỏ hoảng quá buông hấn ra... nhưng miệng lại nở một nụ cười khó hiểu và chẳng ai thấy cả. hấn ngồi đó mà chẳng để ý tới bộ phim gì cả. đang tức

“công tình mình chuẩn bị đã đời mà nó chẳng có phản ứng gì! đáng ghét thật!”

Người xem phim lần lượt ra về... phim chưa kết thúc đâu nhá, chỉ tại có mấy cảnh rùng rợn quá nên một số người hém dấm coi, sợ bệnh tim tái phát nên rủ nhau ra về hết! con bé kia cũng biến đâu mất tiêu, giờ rạp chiếu phim chỉ còn lác đác một vài người. hàng ghế này chỉ còn có nó và hấn... nó đã ngủ tự bao giờ... đột nhiên cái đầu nó... rớt xuống... ngã vào vai hấn. hấn giật mình... nhưng khẽ mỉm cười... iu quá đi thôi!

Hấn cứ giữ nguyên như thế, chẳng dám nhúc nhích gì cả, giờ khoảng cách giữa hai đứa là số không! Rùi hấn khẽ choàng tay quá vai nó... tận hưởng cảm giác yên bình... rùi rạp chiếu chỉ còn có hấn và một cái xác biết thở (nó đấy) nó vẫn ngủ ngon lành, đầu dựa vào vai hấn... chợt mấy ông quản lí rạp khiêu hấn

- Này cậu! phim hết cũng lâu rùi, chũng tui sắp đóng cửa...

- Bít rùi! – rùi hấn lay nó dậy – ề! Tâm thần, dậy đi chứ! Cô làm gì mà ngủ như heo zậy?

Vậy là giấc ngủ ngàn vàng của nó bị phá một cách lãng nhách! Hấn đưa nó về tới gần nhà... bây giờ là 10h 20’

Nó bước vào nhà, chợt giật mình vì bóng dáng thân iu của ai đó ở góc nhà

- Con đi đâu mà giờ này mới về? – tiếng mẹ nó đấy

- Con... con đi làm thêm...

- Vậy à? chắc con mệt rùi! Vào tắm rùi ăn cơm đi rùi ngủ

- Dạ!

Khi nó đã an toạ trên giường thì nó thấy hối hận vô cùng! Nó đã nói dối mẹ, lần đầu tiên trong suốt 17 năm trời nó nói dối mẹ nó. Nó mà nó thật thì thế nào cũng chết! “hơi!!!!!!!!!! Sao bây giờ, sao mình có thể gạt mẹ cơ chứ? cũng tại cái tên chết bầm đó, tại hấn tất cả. nhưng mà... hum nay...mình thật sự rất...vui...” nó chìm sâu vào giấc ngủ...

Sáng hum sao nó đến lớp, hấn ngồi nhìn nó cười... nhăn nhăn...

- Bịnh à?

- Her her! Hum quá zì có bị mami mắng hém?

- Hừ! anh mong tui bị mắng lắm à? nhờ phước đức của anh mà tui phải nói dối với mẹ đấy! cái đồ chết bầm

- Cái con này! Cô họ “Đỗ” tên “Thừa” à? tui đã tốn công dẫn cô đi chơi vậy mà...

- Hai đứa kia!!!!!!!!!! Im lặng coi!!!!!!!!!! Coi tui chết rùi à????? – bà cô địa hét lên

Này giờ hai đứa mắc cãi nhau nên hém bít bã đã zô lớp... vậy là hok nói chuyện được rùi, hấn mún nói gì đó với nó nhưng bị bà cô nê ột trận. hấn bèn hí hoái viết lên bàn

“này! Mai cô rảnh hém?”

“chị”

“Thì dạy kèm tui, zậy cũng hỏi!”

“học giỏi rùi cần gì kèm nữa! khùng!!!!”

“axxxx! Khùng cái đầu cô! mai cô phải đến đấy! hok nói nhùi!!!”

Nó liếc hấn một cái trong khi hấn cười nhếch mép. Thực ra trong đầu hấn đang toan tính một chuyện, ngày mai nó đến, hấn sẽ....hấn sẽ...

Hết giờ học nó bước nhanh ra khỏi lớp... chợt một cánh tay kéo nó lại. cứ nghĩ là hấn nên nó định quay lại đớp một phát ai ngờ... là Khánh

- Ô! Là cậu à?

- Chứ cậu tưởng ai? – Khánh hơi ngạc nhiên

- À không! Có ai đâu! Mà cậu có việc gì à?

- Uhm... ra ngoài kia đi... mình mún nói chuyện với cậu...

- Uk! Đi.

Nó bước thẳng... Khánh bước theo sau. Vân đứng xa xa thấy nó và Khánh... xụ mặt, bần hiu...

- Cậu nói đi?

- Uhm... tối nay tớ được mời đến dự một party. Cậu có thể đi cùng hok?

- Hả? tớ hả?

- Uk! Chả lẽ ai?

- Tớ...

- Vì đó là party đôi nên tớ phải có người đi chung...

- Mai tớ bận rồi... xin lỗi nhé... nhưng mà tớ nghĩ có người giúp cậu được đấy

Lúc đó nó thấy Vân đang đứng lòng ngóng ngoài kia, liền vẫy rồi rít

- Vân...Vân! Mà lại đây...

- Gì vậy? – Vân nghe nó gọi liền bước tới nhưng gương mặt hả có gì là vui

- Mà giúp tao chuyện này được hok?

- Chuyện gì?

- Uk chiều mai mà đi dự party với Khánh nhé! tao bận

- Hả????????? – Vân tròn mắt, há hốc mồm

- Mà bị gì vậy? có đi hay hok thì nói!!!!!!!!!!

- Đi! Đi chứ! ...nhưng... - Vân đưa ánh mắt dè chừng nhìn Khánh

- Khánh nhờ tao mở lời dùm ấy mà! Hehe! Hai người vui vẻ nhé! về trước đây!

Khánh này giờ chỉ đứng lặng thinh, hèm nói gì hết... có lẽ hơi thất vọng nhỉ? Cậu chỉ mún mời nó, mún đi cùng nó, vậy mà nó vô tâm quá! chả để ý gì đến cảm nhận của cậu. “thất vọng... bần... cảm giác nặng nề... có lẽ...mình nên... nói cho cậu biết... cậu quan trọng như thế nào với mình...”

Chiều hôm sau nó đang học bài. mẹ và thằng nhóc Lâm đã về quê nội, nghe đâu có ông bác họ bị bệnh gì đấy, nghiêm trọng lắm nên mẹ nó ở dưới cả tuần lễ, vậy là trong thời gian này nó phải ở nhà một mình. chợt nó nhớ đến “cuộc hẹn” với hấn. nói trắng ra thì đó hok phải là cuộc hẹn mà là một iu cầu gấp mặt bắt buộc như ra lệnh của tên chết bầm đó. Nó còn phân vân hok đi hay hok.

“tại sao mình phải đi chứ? Cái tên đáng chết đó hấn có để ý gì đến cảm nhận của mình đâu? Ngay cả việc mình có đồng ý hay hok hấn cũng chả quan tâm! Hừ mà hấn học ngang ngửa mình chứ có tệ gì đâu (bây giờ là vậy), chắc là mình nên kết thúc sứ mệnh cao cả ở đây thôi!!!” nó nghĩ, lòng chợt thấy bần. Sao vậy nhỉ? Tại sao lại bần cơ chứ. Thoát khỏi hấn thì phải đãi tiệc ăn mừng mới đúng! Đúng là hèm hỉu nổi con này.

1h...1h15’...1h30’...

Nó đang thoải mái...phê một giấc sau khi chém xong đồng bài tập, tự nhiên nghe tiếng ai đó làm nó giật mình

- Cái con kia! Giờ này mà còn ngủ nữa à???????? cô có biết là tui chờ cô bao nhiêu phút rồi hok hả?????

- Hum... Lâm! Để yên Hai ngủ... - vẫn còn say ke...

- Trời ơi là trời! chắc tui phải dùng vũ lực với cô hả???????

Nó nheo nheo mắt... tự nhiên bé Lâm nhỏ bé sao lại...đô con thế này? Cái mặt lại hầm hầm giận dữ nữa chứ? ủa mà sao lại có bé Lâm ở đây cơ chứ???? về quê òy mà

- Lâm à! Hai nói để Hai ngủ mà... - ngáy ngủ - mà hum nay Lâm mang giày gì mà cao thế... - nói sảng

- Axxxxxxxxxxx! Tui hok chịu nổi nữa rồi đây!!!!!!!! có dậy hay hok thì bảo???????????????? - hấn hét lên làm máitôn nhà nó... rung rinh...chấn động mấy hiee

Sau khi nghe tiếng hét rất ư là ngọt ngào đó, nó giật mình, bay xuống khỏi cái giường... chợt nhận ra ai kia... hai tay chống hông...mặt tím tím...lửa phừng trên đầu đang đứng trước mặt nó

- Huh? Là anh sao? Sao lại đến đây!

- Cô còn hỏi nữa à? tui bảo cô đến nhà tui mà bị giờ gần 2h mà con còn ngủ được là sao????? - hấn tức quá, quát ầm lên

- Này! Tui có nói là tui sẽ đến đâu! Đừng có quá đáng nhé! chỉ hum qua là tui đã làm xong nhiệm vụ với anh rồi! Còn mún gì nữa!!!!

- Cô chưa xong với tui đâu!!!!!!!!

Hấn nói rồi lôi nó ra xe, mặc cho nó giãy đông đông

- Làm gì vậy! tui hok đi! Thả ra!!!! Nhà tui hok có ai hết! tui phải ở nhà!!!! thả ra!!!!!!!!!!!!

Hấn vẫn một mực lôi nó vào trong xe. Lần này hấn thông minh gớm, đi chiếc Meced đen bóng, cửa kín mít, nó có mún nhảy ra cũng hok được

- Quá đáng vừa thôi chứ!!!!!!!! Sao mà anh cứ theo ám tui hoài vậy?

- Cái này là cô “rủi mời hok uống, đòi uống rủ phạt”

- Hừ! nhà tui mà mất món đồ nào thì anh chết với tui!

- Yên tâm! Tui sẽ đền gấp ba

- Làm như có tiền là ngon lắm vậy!

- Có tiền mua tiền cũng được mà!

- Hừ! phách lối

- Cô làm ơn ngồi im đây! Lôi thôi tui lạc tay lái là đi châu Diêm Vương cả lũ bây giờ!!!

Hấn đưa nó về nhà mình. Nhà hẻm có ai, sướng thật! sau khi hấn bước ra ngoài thì nguyên một... tập đoàn osin bước vào căn phòng nó đang ngồi...

- Huh? Mí người làm gì vậy?

Nó ngây ngô hỏi trông khi mí người kia xáp lại...

- Cô chủ ngồi yên... chúng tôi được giao nhiệm vụ make up người.

- Cái gì????????// lại nữa à???????? không! Tui không... ÁÁÁ buông tui ra! Làm gì vậy hả???????? buông ra!!!!!!!!!!!!

Trong khi nó hét lên thì hấn ngồi bên ngoài cười chảy cả nước mắt. con này cứ như quái zật ngoài hành tinh vậy! mỗi lần mún trang điểm cho nó còn khó hơn lên trời, nó cứ giãy nảy... nhảy tung tung lên trong khi mí con osin cứ đè nó xuống, mỗi đứa một tay một chân... kìm nó lại... đúng là một tư thế làm đẹp kì lạ... một tiếng sau...

- Thưa cậu chủ! Xong rồi ạ!

- Ok! Lui.

- Dạ!

16. Chương 16

Hắn bước vào phòng cười nham nhở. Trong nó bây giờ giống hệt một nàng công chúa... nhưng chả có công chúa nào đứng tướng kì cục như nó cả... hai chân dang ra... hay tay nắm lại chuẩn bị... đấm, hai mắt nhìn hắn căm thù

- Lại mún làm gì đây hả??????? tui hok phải là búp bê! Đừng có khi nào hững lên là bắt tui thay đồ như thể này!!!!!!!!!!!!!!

- Hehe! Đẹp mà! Mà con gái con lứa làm ơn đi đứng cho đàng hoàng lại đây! Nhìn cái tướng cô kia!

Nó khép chân lại, mắt vẫn hok rời khỏi hắn

- Anh mún âm mưu gì nữa hả?????

Hắn mỉm cười... nham hiểm... chả nói gì mà kéo nó ra xe. Chiếc mui trần đỏ. Nó vùng vằng khỏi tay hắn.

- Lên xe đi!

- Hok! Tui hok đi đâu hết!

- Axxxx! Cái con này, chờ tui ẳm cô bỏ lên xe à?

- Hừ! đừng tưởng mình mún làm gì thì làm!

Nó nguyệt hắn một cái rùi bước ra đường... đi về! khi nó vừa đi được một quãng thì một chiếc ô tô lao tới với tốc độ... ánh sáng. Nó chỉ kịp Á lên một tiếng và...

Hắn chạy đua với tốc độ của chiếc xe, ôm nó lao vào lề... nó ổn rùi, hem sao rùi... nhưng hắn thì im re...bất động.

Nó lồm cồm bò dậy (vẫn còn trong vòng tay của hắn)

- Đây! Đứng dậy đi chứ! – nó lay lay hắn

- ...

- Nghe hok hả??????? ngồi dậy đi!

- ...

- Anh bị gì vậy hả???????? trời ơi! Anh bị sao vậy hả????? tỉnh lại đi... làm ơn tỉnh lại đi! – nó ôm cái đầu hắn vào lòng – có ai cứu dùm... có người bị thương... huhu đừng như vậy mà tỉnh lại đi...

Vậy là hắn bất tỉnh rùi... nó khóc bù lu bù loa... bi giờ nó hoảng quá, luống cuống chả biết làm gì.

- Huhu... anh bị sao vậy... tại tui... tại tui...núi tui đi chịu với anh thì ổn rùi... huhu... anh tỉnh lại đi... tui sẽ đi bất kì đâu anh mún... huhu

- Cô nói thiệt chứ?????

Hắn bất ngờ ngồi zậy... toét miệng cười.

- Huh? Anh... anh.... Anh lừa tui à????????? – cái mặt đơ ra... nhìn ngu hơn cả heo

- Her her, phải như vậy cô mí yên phận chứ!

- Anh... anh... tại sao lại lừa tui chứ hả???????? làm tui phải tổn nước mắt với cái thứ chả ra gì như anh!!!!!! Đồ độc ác!!!!!! – máu căm phẫn bốc lên nghi ngút...

- Hehehe! Kể ra thì cô cũng chả tới nỗi vô tình. Mà này! Tui vừa mới cứu cô thoát chết đấy nhá! Ăn nói với ân nhân mình vậy à?

Nó chợt nhớ lại vừa trải qua thời khắc... ngàn cân treo sợi tóc... may mà hấn lao ra kịp... “hấn cứu mình sao? Hấn hok sợ chết hay sao mà lao ra cứu mình?” nó chợt dạ... hấn đã không nề nguy hiểm... lao ra cứu nó... vậy thì nó cũng nên biết điều một chút.

- Cảm ơn!

- Trời! cái mạng của tui chỉ đổi được hai chữ cảm ơn thôi à?

- Chứ bây giờ anh mún sao hả??????

- Đi dự tiệc! đúng như cô hứa lúc này!

- Hừ! lại tiệc! mà người ta mời anh chứ có phải tui đâu! Tui có tư cách gì mà đến đó!

Hấn lại một lần nữa ghé sát tay nó...

- Cô sẽ đi với tư cách là BẠN GÁI TUI!

Hấn nói rồi bước thẳng lên xe. Nó đơ ra trong 5s, rồi như đã hiểu ra hấn mún nói gì, nó mới phản ứng

- Anh đùa tui đấy à! làm ơn nghiêm túc giùm cái!!!!!!!!!!!!!!

- Tui chả đùa! Chỉ đêm nay thôi! Coi như trả công tui cú mạng cô! hok được à????? – hấn ngồi trong xe nói vọng ra

- Tui...

- Có lên hok thì bảo??????????

Nó nghĩ ngợi một chút rồi bước lên xe... “cứ xem như trả ơn hấn vậy! chỉ đêm nay thôi! Chỉ một đêm... làm bạn gái hấn...”

- Coi như tui trả ơn anh vậy! nhưng chỉ một đêm thôi đấy!

- Let's go!

Chiếc xe lao vun vút, tiếng nhạc trong xe êm ái... như tâm trạng của chủ nó vậy.

rồi buổi tiệc có diễn ra êm đẹp hay gặp nhiều rắc rối? nó sẽ phải đối mặt với những ai và chuyện gì?

để đáp lại tình cảm mọi người dành cho... truyện của Huyen, Huyen sẽ post hơi dài một chút! một lần nữa cảm ơn mọi người rất nhiều!!!!!!!!!!!!!!

Kitttttttttttttttttttttt... Chiếc xe dừng lại tại một căn biệt thự đẹp hok thua gì nhà hấn... tất cả mọi người ở đây đều trẻ... đẹp... sang trọng... hấn bước xuống xe rồi mở cửa... lôi nó xuống. tự nhiên mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nó... nó đứng chết trân trước ánh nhìn soi mói của mọi người...

- Này... có lẽ...tui nên về thôi...

- Cô đùa đấy à! vào đi! Nhiều chuyện

Hấn kéo nó vô trong với nét mặt rạng ngời... một cậu con trai với gương mặt tao nhã nhưng đậm chất... đều tươi cười đón hấn

- Hi! Hoàng! Mày tới đúng giờ nhể? – rồi đưa mắt sang nó – em mới à????? mà mày đưa em này đi mí em kia hok la ó à?

- Đẹp mày đi! Con này là osin, tao dắt theo cho vui í mà

Nó nghe những từ vừa phát ra máu điên nổi lên nhưng ghen lại ở cổ. đây là chỗ đông người... nó đành im lặng liếc hấn “khốn kiếp! mới bảo đến với tư cách... giờ lại... lát nữa mi chết với ta”. hấn chỉ nhìn nó cười gian

- Osin à? đẹp nhỉ? Thui mày muốn con khác, nhường tao em này đây!

- Axxxxx! Mày đi mà kím con khác. Con này nó khùng độc quyền, mày chịu hok nổi đâu! thui tao vào đây!

Hắn lại típ tục... lôi nó vào trong khu vực tổ chức party. Nói gì nhỉ? Đẹp tuyệt! tất cả mọi thứ đều hoàn hảo, mà tiệc này là tiệc gì nhỉ?

- Ê! Tiệc này là tiệc gì vậy?

- Sinh nhật!

- Trời! sinh nhật mà hoành tráng thế!

- Tất nhiên! Ngày ra đời thì phải quan trọng chứ!

Nó chả nói gì thêm, chỉ biết lặng im... hắn thấy nó im... dường như cũng hiểu chuyện gì nó... đành kím có đánh trống lảng

- Cô ở đây chờ tui một chút... nhớ là hok được đi đây đấy!

- Bít rồi! cứ làm như mẹ tui hok bằng!

- Cái con này! – hắn trợn mắt nhìn nó rồi bỏ đi một nước...

Nó ở giữa chốn... phồn hoa đô hội ấy, cảm thấy hơi sợ sợ... hơi cô đơn. Nó không quen với mấy cảnh như thế này, nó có bao giờ được tham dự tiệc của nhà giàu mà quen. Không khí ngày càng đông vui hơn khi có nhiều cặp dốt nhau đến. lạ nhỉ? Đi dự sinh nhật mà cũng cần có cặp nữa à? làm như tổ chức đám cưới tập thể không bằng. nó nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, chẳng để ý gì chung quanh, chẳng để ý rằng có nhiều người đang nhìn mình.

- Chào em! Em tới đây một mình à?

Nó giật mình ngược lên... một người con trai có gương mặt tuần tú lạ thường...

- À...không... tui đi với bạn!

- Bạn trai à? – tên đó hỏi kèm theo nụ cười chết người...

- ...

- Phải! đi với bạn trai. Sao nào? - Hắn ở đâu xăm xăm bước tới nắm tay nó nhượng mắt thách thức tên kia...

- À... bạn gái của cậu à? tớ chỉ hỏi thế thui... thui tớ qua kia nha...

Tên con trai kia chợt tái mét khi thấy hắn (nổi tiếng quá mờ). hắn nhìn nó bằng con mắt nhá lửa

- Đây! Sao cô cứ tùy tiện thế hả?????

- Tùy tiện là sao?

- Sao cô cứ hay nói chuyện với mấy thằng con trai hok quen hok bít vậy hả? cô có bít cái thằng hỏi này là một thằng đốn cáng chuyên đi lừa mấy cô gái ngây thơ nhẹ dạ như cô hok hả?????????

- Her her! Tui nói chuyện với ai liên quan gì anh chứ? Mà người ta có làm cái gì cũng chẳng cần anh quản! anh là cái gì cơ chứ?

- LÀ BẠN TRAI CÔ! cho đến bây giờ là vậy! – hắn gằn từng tiếng, đưa mặt tới sát mặt nó... càng ngày càng gần...

Nó sắp ngộp thở mất... hắn càng đưa cái bản mặt khó ưa tới...nó càng ngả ra sau... né, nhưng khoảng cách ngày càng bị rút ngắn... rồi...

- Đây! Có tình cảm thì ra phía sao đi! Đừng làm khách của tao nổi cơn!

Nó giật mình, tên tổ chức buổi tiệc nhìn hai đứa nó cười gian chưa từng có.

- tình cảm cái đầu mày! Tao đang dạy con osin biết phép tắc một chút.

- Ra là vậy! – lại một nụ cười đều

Nó bị giờ đổ mặt hết trơn... tim vẫn còn loạn xạ... cái giây phút mặt hấn cứ gần mặt nó... hồi hộp...

- Hê mấy you! Tới đủ hết rồi chứ???? Hum nay mọi người cứ chơi xả láng sáng về sớm hén!

- Ok!

- Khai sâm banh nào!!!!!!!!!!

Xịt..... búp.....xì.....

- ZÔ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tất cả mọi người đều cạn ly, trừ nó... nó có bít uống cái quái này đâu. Xin mắt!

- Này! Đừng có uống đấy! lát nữa cô mà say thì mệt lắm – hấn nhìn nó e dè

- Biết! tui mà uống cái này zô hok bít sẽ ra sao!

- Her her! Tui chỉ sợ cô say rồi... làm gì tui. Lúc đó tiu đời trai tui sao!

- Axxxxxxx! Cái đồ....

- Hai người làm gì đấy? – tiếng một thằng con trai hỏi – này! Cô bé xinh đẹp! cạn ly nhá

Tên đó nhìn nó đá lông nheo một cái

- ...

- Bạn gái tao hok uống được! tao uống thay! – hấn giật ly rượu trên tay tên kia... nóc một hơi

- Chà chà! Mày galăng nhỉ? Mà bạn gái mày xinh thế? Khi nào xong nhớ cho tao bít...

- Mày nói gì? – hấn gần lên giận dữ

Thấy lửa bùng lên trong mắt hấn... mấy thằng bạn lôi tên say xỉn kia chạy mất dép. Dù gì thì cũng phải ngăn Dương đại ka chứ!

- Hoàng! Mày cho ta mượn xe coi! Tao đi rước em!

- Nè! Chìa khoá đó!

- Mày để xe ở đâu? Mà thui mày lấy dùm tao lun đi! Tao ra ngoài đó chờ

- Axxxxx! Thằng này! Sai tao đấy à?

Hấn lăm bầm nguyên rửa thằng bạn nhưng rồi cũng bước ra...

- Ổ yên đây đi! Tui zô liền.

Nó lại ngồi đó, “chán thật! lại bỏ mình một mình!” nó lóng ngóng rồi... mặt tối sầm lại... khi thấy hai bóng người từ ngoài bước vào... một người đi trước và một cô gái leo đèo theo sau... là Khánh và Vân!

Khánh vừa bước vào... thấy nó... ngạc nhiên... Vân cũng tròn mắt đơ ra... cả ba đều hok hiểu tại sao đối phương lại có mặt nơi đây... Khánh tiến tới chỗ nó... nở nụ cười bẽn

- Cậu... cũng đến đây sao?

- À...ừ! tớ...

Chưa kịp nói gì thì Khánh đã nắm tay kéo nó ra một chỗ vắng

- Ra đây! Tớ có chuyện mún nói...

Vậy là một kẻ bị bỏ lại... mặt bùn vời vợi...

Tại khuôn viên của căn biệt thự... một nơi thơ mộng... lân mạn...

- ... Cậu mún nói gì à? – nó ngây ngô hỏi

- Uk! Nhưng tớ mún hỏi một chuyện...

- Chuyện gì?

17. Chương 17

- Cậu từ chối đi với tớ... và đến đây... với ai vậy?

- Tớ... tớ không có ý định đến đây, chính tớ cũng không ngờ mình lại đến đây nữa. cậu đừng giận... thực ra thì....

- Thui! Tớ hiểu mà... bây giờ tớ đi thẳng vào vấn đề nhé!

- Huh? Có việc gì vậy? – nó thấy lo lo

- Cậu... cậu có thể làm bạn gái tớ không?

Nó chẳng biết nói gì. hai mắt mở to nhìn Khánh. Từ trước tới giờ nó chưa bao giờ phải khó xử với Khánh thế này. Nó phải làm sao đây? Khánh lúc nào cũng tốt với nó, luôn bên cạnh giúp đỡ, chia sẻ cho nó... khi nó cần, cậu lun xuất hiện. vả lại nó cũng chẳng hiểu nó có thích Khánh hok, hay là đối với nó, Khánh là một người bạn thân, một người anh tốt. hàng ngàn câu hỏi đặt ra trong đầu nó. Khánh đang chờ nó trả lời, cậu đang im lặng nhìn nó, chờ đợi... lúc nào cậu cũng chờ đợi nó...

Quay lại hần, khi bước vào thì không thấy nó đâu nữa, chỉ có Vân

- Vân? cô đến đây với ai thế? Còn...

- Tui đi với Khánh...

Chỉ nghe tới đây là hần hiểu tất cả. hần chạy quanh, đảo dác tìm nó. Trong lòng nổi lên một cảm giác khó chịu đến nghẹt thở...

Khánh nãy giờ trầm lặng bây giờ lại cất tiếng

- Tớ muốn hỏi cậu một câu nữa thui! Cậu chỉ cần trả lời câu hỏi này của tớ là đủ rồi

-

- Trong lòng cậu... có tớ không?

- Tớ...

- Trịnh Vĩ Thiên Kim!!

Nó chưa kịp trả lời thì hần ở đâu xông xộc chạy tới... gọi tên nó mà còn hét lớn nữa chứ

- hừ! em dám ra đây đứng nói chuyện với trai à? em nên nhớ em là bạn gái anh đấy nhá!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hết hồn nhá! “anh anh em em” nghe thân mật quá trời! uiiiiii! Ước gì mình được như cô ấy.

- cái... cái... gì thế này? – nó lắp ba lắp bắp hok nói nên lời.

- cái gì là cái gì hả? anh đã nói là đứng trong đó chờ anh mà dám chạy lung tung thế à? vào trong mau lên, bạn bè anh muốn gặp em!

“hần bị gì vậy trời! mình chết mất! nổi cơn rùi à??

Hần liếc Khánh bằng cặp mắt máu lửa nhất, đầy đe dọa và thách thức rùi kéo nó vào trong. Nó như người mất hồn, chẳng hiểu hai ông này nãy giờ muốn nói gì nữa.

- Kim à? sự thật là thế sao? – Khánh hỏi với gương mặt thất vọng vô cùng.

- ...

Nó bây giờ chẳng biết nói gì nữa... nó bít phải giải thích ra sao trong khi cái miệng hần cứ bô bô

- Cái gì mà thật với chả thật? cô ấy là bạn gái tui đây! thế nào? Mún giành à?
- Anh thui đi! – nó quát lên, nhìn hấn giận dữ, rồi quay sang Khánh – Khánh à... tớ...
- Tớ hui rùi... nhưng tớ vẫn sẽ chờ câu trả lời của cậu... hãy suy nghĩ nhé!

Rùi Khánh lồm lũi bước vào trong, nó nhìn theo mà thấy xót, không hui sao nó cảm thấy có lỗi với Khánh... nó là vậy, chả có lúc nào là rõ ràng cả. ngay cả tình cảm của nó mà nó còn hok hui nổi thì bít làm sao? Nó phải trả lời Khánh như thế nào. Nó không mún làm Khánh tổn thương, nó sợ phải làm Khánh bùn... thấy Khánh vui nó cũng vui... như vậy có phải là iu không?????????

- Này! Người ta đi rùi! Không cần phải ngơ ngẩn như vậy đâu! – hấn nói giọng khó chịu
- Hừ! lần sau cẩn thận lời nói đó – nó ném lại cho hấn ánh mắt đe dọa rồi cũng bước vào. Hấn theo sao nở một nụ cười héo hắt.

Lúc này chạy đi kiếm nó, hấn cứ sợ nó sẽ theo Khánh mất. rùi vô tình hấn nghe Khánh tỏ tình với nó... hấn sợ nó sẽ đồng ý... hấn sợ nó sẽ trả lời một câu mà hấn không mún nghe... hấn cũng chả hui sao mình lại có cảm giác đó... rùi trong giây phút sợ đánh mất nó... hấn nhào vô... phá đám. Hấn có thik nó không nhĩ? Hấn cứ tự hỏi liệu có phải hấn thik nó thật rùi không? “ôi trời! mình nghĩ cái gì vậy nè? Không đâu! Không thể...” khi hấn bước vào cũng là lúc trong này náo loạn... Vân bùn tình, bị mấy thằng con trai ép uống... vậy là xin quắc cần câu...

- Khánh à! cậu đưa Vân về nhé! – nó kè con bạn khổ sở
- Uk! Vậy chào cậu! vui vẻ nhé!

Khánh dìu Vân bước ra... nó nhìn theo... cảm thấy hơi bùn. Không phải nó bùn vì Khánh dìu Vân về, mà nó bùn vì nó không bít sau này nó sẽ đối diện với Khánh như thế nào. Nó sẽ phải nói gì đây? Vân thik Khánh, nó không mún làm tổn thương cả hai. Nếu nó từ chối Khánh thì sẽ làm cậu tổn thương, còn nịu... nó đồng ý, nó sẽ làm Vân tổn thương “mình phải làm sao đây?” lòng nó lúc này trống rỗng... bùn chán, sao làm người lớn khổ thế không bít, phải bận tâm suy nghĩ những vấn đề rắc rối, lòi thôi, cái này không được, cái kia cũng không xong. Vậy cứ làm trẻ con chả phải sướng hơn sao? Bùn bùn thì cứ cặp cổ mấy thằng bạn đi chơi cũng chả ai nói gì! tui thơ sao mà đẹp đến thế! Con nít sao mà ngây thơ đến thế? Vậy tại sao nó phải lớn chứ? Tại sao mọi người hok để nó hồn nhiên, cứ biến nó thành người lớn làm gì cho nó khổ như vậy. nó nóc một hơi mấy ly rượu. mặt đỏ ửng lên... nó thực sự chả bít thứ nó uống là cái gì nữa, cứ cay cay, nồng nồng... nhưng dễ chịu, cảm giác thư thái khiến nó không phải suy nghĩ nhiều cho nhưc ọc.

- Này! Đã bảo là hok uống mà? Sao hok nghe lời hử? say thế này cơ chứ!!!!
- Huh?... anh nói ai say... tui mà sai...huh? Tui tỉnh lắm... tỉnh lắm... ủa? mà sao anh không đi chơi với bạn anh đi! Đi đi... đi đi... tui ở đây cũng được... tui ổn mà... hok có say đâu...
- Trời ơi! Lẹo nhẹo như vậy mà bảo hok say? Chán thật!
- Huh? Anh nói gì zậy?... con trai gì mà lảm nhảm...như con gái... nói cho anh bít... anh đẹp trai thì có đẹp... nhưng...
- Nhưng sao?
- Nhưng... anh... là một tên đáng ghét... cứ kiếm chuyện với tui...
- Thui thui! Tui đưa cô về! mệt quá! – hấn bật cười

Rùi hấn lòi nó ra, nhưng chân nó loạng choạng, nó còn chả bít cái chân này có phải của nó hok thì làm sau mà bước đi nổi. vậy là hấn phải cuối xuống bẻ thốc nó lên

- anh... anh... bỏ tui xuống... anh đừng tưởng tui say nha... bỏ tui xuống đi... tui đánh anh chết... bỏ xuống... - nó vẫn lè nhè cái giọng của người say
- cô im lặng đi! Uống cho nhiều vô! Chán cô quá.
- hấn bế nó ra ngoài, chột giật mình nhớ lại

- Axxxxxxxxxxxxx! Cái thằng mắc dịch! Sao nó đi lâu ỹ vậy trời

Hắn lền bỏ nó xuống, một tay ôm nó, một tay bấm điện thoại

- ALO!

- Mày chết ở đâu rồi vậy? về nhanh cho tao về!

- Mày làm gì gấp thế? Cứ ở đó chơi... sáng rồi về, mai chủ nhật mà!

- Tao phải về gấp! con nhỏ say quá, phải đưa nó về!

- Tao đang chở em đi chơi! Thui mày đón taxi về đi! Mai tao đem xe tới cho. À mà xe mày chạy ngon hết nói.

- Axxxxxx! Khốn kiếp! mày chờ đó!

Hắn tắt máy cái rụp. giờ mày 12 h rồi, chả thấy chiếc taxi nào cả. hắn đứng lòng ngóng và thấy một chiếc xích lô... và...

Một tiếng sau tại nhà nó

- Cám ơn chú! Đây là tiền công!

- Ô! Sao nhiều thế! Tui lấy ba mươi ngàn thui...

- Chú cứ cầm lấy! nhiều đó chả là gì cả.

Hắn bế nó vô nhà. nó đang say giấc nồng, hok bít trời đất gì ráo. Đây là lần thứ ba hắn vô nhà nó... à mà không, lần hai hà. Lần gặp bé Lâm hắn cứ lỏng ngóng chứ đâu có zô trong.

Cứ tưởng hắn ẵm nó vô nhà yên lành... ai ngờ mới tới bậc cửa, nó ựa ra đầy áo hắn... người nó bây giờ... thấy gớm

- oái!!!!!! Trời ơi!!!!!! Gớm quá!!!!!! cô làm gì vậy hả????/ hix hix! Trời ơi là trời! sao mà xui xẻo thế không bít!

Vậy là sao khi quăng nó xuống giường, hắn đau đón nhìn cái áo khoác của mình... ôi! Thảm thương thay! Cái mùi kinh khủng...

- ôi trời! sao mình phải khổ vì con này cơ chứ? Áo quần nó dơ như thế này mà để tới sáng thì... mình phải làm sao đây trời... má ơi! Lạy chúa phù hộ! chứng cho tấm lòng trong sạch của con...

và hắn lại gần nó... đưa tay... khum xuống... kiểm cái gì đấy...

- Alô! Dì hai à? dì ra ngoài cho tui nhờ một chút!

Hắn đưa tay lấy điện thoại đấy nhé! đừng hủi lắm...

Vậy là cả đêm hắn ở lại nhà nó... mí con mũi ồm o gầy mòn nơi đây được dịp no nê, hắn thì làm nhiệm vụ cao cả thiêng liêng... hiến máu nhân đạo.

Sáng sớm, ánh nắng chiếu vào cửa sổ nơi có chiếc giường xinh xắn nó đang nằm. nó dụi dụi mắt... cảm thấy hơi đau đầu... mệt mỏi... nó bước xuống giường tìm đôi dép trong trạng thái còn ngáy ngủ... chợt nó thấy cái cục gì đen đen nằm chình ình trên vông!

- AAAAAA trộm!!!!!!!!!! trộm!!!!!!!!!! có trộm!!!!!!!!!!

Tiếng thét làm hắn giật mình nhảy bổ xuống bùm miệng nó lại... cũng may là hàng xóm người ta hok nghe, niú hok chắc 113 tới hốt hắn mất

- Cô hay tập thể dục buổi sáng bằng cách này à?

- Sao... sao... anh lại ở nhà tui??????

- Hum quá cô uống say mềm! Tui phải đưa cô về đây rồi còn phải... - hắn nhìn bộ đồ nó đang mặc và...

- Áaaaaaaaa! Anh đã làm gì tui!!!!!!!!!! Anh... anh dám... anh dám...

- Cô nhỏ nhỏ cái miệng được hok? Cô mún mọi người bít tui đã làm gì cô à? – hần nhướn mắt cười gian

- Anh... anh...anh đã... đã... - bức xúc quá nói hok nên lời

- Đã đã cái gì? tui chả có làm gì cô cả, tui chỉ... - nó hồi hợp, chờ một câu trả lời hợp lí về bộ đồ nó đang mặc, hum qua nó đâu có mặc bộ này – tui chỉ... kiu người đến thay đồ cho cô thui! haha! Lo à? yên tâm đi! Bà ấy là phụ nữ. mà tui chả thèm nhìn cô đâu! Đừng có mà lo sợ những chuyện không bao giờ có!

- Hừ! anh mà làm gì tui thì không sống nổi với tui đâu! Bây giờ thì về đi! Cám ơn!

- Her! Xong việc là đuổi tui như tử tà!

Hần lẳng lẳng ra về, nụ cười nở trên môi... nó vào trong tắm rửa cơm nước, chợt thấy cái áo khoác hần để quên...

- Ôi! Mùi kinh quá... mình gây ra sao? Hix hix – nó xấu hổ.

Chiu... nó đang ngồi vông nhắm nhi... cóc ỏi xoài mận gì đấy, chả bít là cái gì. chợt nguyên một chiếc xe to ùng hiên ngang tiến vào sân nhà nó. Là hần! sao mà cứ đến hoài nhỉ? Nhớ à?

- Chuyện gì nữa zậy?

- Bộ lúc nào cũng có chuyện hết à?

- Vậy anh đến đây làm gì?

- Hoiiii!!!!!! Sợ cô bần nên đến – hần trả lời vẻ vô tâm

- Saxxxx! Anh đến còn làm tui bức hơn đấy! phiền phức.

- Mặc kệ cô! tui thik chọc cho cô tức điên lên đấy! her her

- Hừ! cái thằng mắc dịch!

- Ê ê! Hok **** nha!

- Vậy thì về đi!

- Hok về! tui sẽ ở đây ăn cum với cô! hahaha mau đi nấu cum cho thúu gia đây!

- Cái gì????????? đùa đấy hả?

- Đùa gì! bảo đi nấu cum thì đi đi!

- Anh là cái gì hả?????/ biến!

- Hừ! tối hum qua ai đưa cô về, ai ngồi cả đêm chăm sóc cô... mũi cắn gần chết hả? sao mà cô phải ơn như phải bực vậy hả???

- Ai bử cái mặt anh đáng ghét khó ưa quá chi! Hứ!

- Cái con này! – hần nhìn nó, cái mỏ dảnh lên.

- Nói à bít! Nhà tui nghèo lắm, hok có cao lương mỹ vị gì đâu mà đòi ăn!

- Kiu nấu thì nấu đi! Nhiều chuyện quá!

Nó liếc hần một cái rồi vào trong bếp. hần ta cười khì khì rồi tốt lên vông...

- A ha! Cúi cùng cũng đuổi được nó ra khỏi cái vông...

Đúng là bình hoàn hết sức! nói cả buổi trời mỗi miệng chỉ vì mục đích... chiếm cái vông... oh có ai zô trong Biên Hoà hem? cho hần theo với!

7h tối tại nhà nó

- Ăn đi! Hok chết đâu!

- Cái... cái này... là cái gì?

- Rau luộc!

- Còn cái này... - hần chỉ chỉ trở trở

- Sao mà nhieu chuyện thể không bít! Ăn đi rùi bít! Hối hoài!

- Có chắc là ăn được hok zậy? lờ...

- Tui sống 17 năm là nhờ cái này đó! Không ăn đc thì về nhà đêy! Bực cái mình! Ăn cũng hok yên!

Hần lẳng lẳng... gấp cọng rau lên... ngấm... cho vào miệng... nhai nhai... gặt gù. Vậy là cả buổi tối đó hần tập làm quen với... cảnh nghèo... nhưng thật sự cũng chả tệ lắm.

- Ăn rùi thì làm ơn về đi! Tối rùi ở đây làm gì?

Nó bực bội trong khi hần vẫn nằm sải lai trên giường. cái chân hần dài tới nỗi đưa ra ngoài một khúc! Coá ai tưởng tượng nổi một đại thú gia mà lại như thế này hok?

- Ê tâm thần, mẹ cô đi cả tuần rùi cô ở một mình zậy hả?

- Uk! Mà sao anh bít??? – nó ngạc nhiên

- Her her! Tui mà cái gì chả bít!

- Thui mệt! nói nhieu quá, về đi!

- Cô... ở một mình được chứ?

- Sao lại hok?

- Uhm... con gái mà ở nhà một mình...

- Mặc xác tui!

Hần thấy bực mình. Sao nó có thể sỗ sàng trước thái độ quan tâm của hần như thế! Hần lo cho nó, quan tâm đến nó, vậy mà “mặc xác tôi!” là sao?. Tức quá, hần nhào đến cầm lấy cổ tay nó, rất chặt.

- Này! Cô quá đáng vừa thui nhé! tui quan tâm cô như vậy mà cô đối xử với tui thế à? cô chả bít thể hiện lòng bít ơn hay cái gì đại loại như thế sao?

- Buông ra... đau... - nó nhăn nhó cố giựt tay ra khỏi hần.

Hần chẳng những không buông tay nó ra mà còn dồn nó vào góc tường... nó tựa sát vào tường... nhìn hần... lo lắng... hần nhìn nó... ánh mắt như nổi lửa...

- Anh... buông tui ra... - nó nói như sắp khóc, mắt rướm rướm...

- A ha! Cô sợ à? cô nghĩ tui sẽ làm gì cô mà sợ thế? Hahaha! Thú vị thật!

- Hừ! biến ra khỏi nhà tui!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – nó bắt ngờ phản công, bay đến đập hần văng ra khỏi cửa rùi nhanh như cắt đóng cửa lại

- Làm cái gì vậy hả??????????/ mở cửa ra coi!!!!!! Cô mở cửa ra nhanh! Không tui tông cửa vào đó!!!!!!!!!!

- Biến đi!!!!!!!!!! Anh mà dám làm gì thì tui la làng đó! Tui điện cảnh sát bây giờ!!!!!!!!!!!!!! Cút!!!!!!!!!!

- Saxxx! Cái đồ cứng đầu! hãy đợi đấy!

Hần ra xe, chuẩn bị về...

- A lo! Tui nghe thưa cậu chủ

- Gọi thêm ba người nữa đến ngay đây cho tui.

Lát sau...

- Cậu chủ cần gì ạ?

- Các người bảo vệ cô bé trong ngôi nhà này cho tui! Không được cho cô bé thấy.

18. Chương 18

- Dạ!

Vậy là cả đêm nó ngủ ngon lành, đầu bít có bốn con người khốn khổ... ngồi ngoài sân. Tụi nghiệp, mũi cắn quá trời mà chả dám than một tiếng.

Hum sau nó đến trường... tự nhiên nghe tiếng la ó... mọi người hốt hải chạy náo loạn cả lên...

- Áaaaaaa!

Đây là từ được bọn con gái la nhiều nhất. “chuyện gì vậy nhỉ? Sao mà đông vui nhộn nhịp thế? Bộ trường tổ chức thi chạy maratong á?” nó còn đứng đơ ra đây thì mọi người chạy ào ra, vượt qua khỏi nó. Bây giờ nhìn nó cứ như con ngốc vậy. đứng đó chả bít gì... nó thoáng nghe cái gì mà ong...ong... chả lẽ ông đem mật vào hiến cho trường à?

Nó nhìn kĩ lại... và bây giờ nó đã hiểu... nguyên nhân của sự náo loạn... là những thứ đang bay vo ve quanh sân trường: ong mật quý. Rất nhiều, nhiều vô số kể... chúng bay là đả xung quanh... một đàn bay tới nhắm vào nó (lúc này vẫn đứng ngẩn ông)

- Chạy!!!!!! – một ai đó nắm tay nó kéo đi.

Người đó là hấn. Khánh lao đến định cú nó thì bị Hấn ta hốt tay trên. Bây giờ nó mới biết khả năng chạy của hấn... nhanh kinh khủng... sau khi thoát khỏi sân trường lửa đạn. nó đứng thờ đốc... hấn cũng hỗn hển...

- Cô... cô làm... gì... mà... đứng... chết trân ở đó vậy! muốn... bị tụi nó bình à?

- Chuyện... gì...xảy ra...vậy?

- Ong... ong trên cây dương... hok hiểu sao cái ổ của nó bị rớt xuống sân trường...

- Trời! vậy... có ai.. bị... bình hok?

- Có... nhưng hok nặng lắm... tui mới làm công tác cứu hộ... đưa tụi nó vô bệnh viện...

Vậy là hum nay tụi nó được nghỉ học... nhờ mí con ong. Đúng là một lí do vô cùng... lãng nhách. Nó và hấn tung tăng đi bộ về...

- Này! Khi nào cô... trả lời thằng kia zậy?

- Thằng nào? Mà trả lời cái gì?

- Thằng Khánh á! Trả lời chuyện... - hấn ngập ngừng

- Mặc kệ tui. Sao mà nhiều chuyện thế hok bít!

- Cái gì mà nhiều chuyện hả?????? mà nói đi! Chừng nào??????

- Anh là cái gì mà tui phải nói! Đừng có ỷ anh lớn hơn tui 1 tũ rùi mún làm gì thì làm nha! Mà tại sao tui phải nói cho anh bít chứ!!!!!!

- Vì... tui thik cô!

Hấn nói rất nhỏ nhưng đủ để nó nghe và đủ để làm rung rinh trái tim nó... nó đứng lặng nhìn hấn... tên này...

- Này anh nói giỡn hay nói chơi vậy??????

- ... cả hai! Coi như tui chưa nói gì hết đi! Về thôi!

Tự nhiên hấn bùn bả... lằm lũi bước về. nó vẫn còn chết trân ở đó. “Lúc này... hấn nói thật hok? Chả lẽ... không! Hấn đang đùa mình đây thôi... làm sao có chuyện đó chứ! Bọn gái hấn đông như kiến cơ mà! Mà tại sao mình lại nghĩ ngợi nhiều vậy chứ? Thiệt là điên cái đầu!”

Hai đứa đứa trước đứa sau bước trên đường... chợt nó một bàn tay thô bạo kéo nó lại... siết mạnh cổ nó...

- A! buống tui ra! Làm gì vậy!

Hắn nghe nó la, giật mình quay lại...

- Tụi bây làm gì vậy????????? buống cô ấy ra!!!!!! – hắn gần lên từng tiếng...

- Hờ! đại ka đào hoa của chúng ta mà cũng biết thương hoa tiếc ngọc à? xem ra con này cũng không vừa...

- Tao nói lại một lần nữa! thả cô ấy ra!

- Sao nào? Giận lên rồi à? mày mún con nhỏ này bình yên thì đi theo tui tao!

Chúng lôi nó tới một khu đất trống bỏ hoang... nó khổ sở trong vòng tay góm giếc đó... ánh mắt hắn bây giờ đầy giận dữ lẫn lo lắng...

Chúng lôi nó tới một khu đất trống bỏ hoang... nó khổ sở trong vòng tay góm giếc đó... ánh mắt hắn bây giờ đầy giận dữ lẫn lo lắng...

bọn này khoảng hơn chục đứa... mặt mày góm giếc... tay cầm gậy... xăm hình khắp cơ thể...

- Tụi bây mún gì?

- Hờ hờ! mún đùa với em gái xinh xắn này một chút...

- Thằng khốn! buống tao ra!!!!!!! – nó có giầy giữa trong tay tên đó nhưng vô ích...

- Mày mà động đây tao giết mày bây giờ, cứng đầu hả????? - tên đó nhìn nó đầy đe dọa... rút ra một con dao đưa sát vào mặt nó.

- Mày mà làm gì cô ấy thì tao giết mày đây! – hắn cũng không vừa, nhưng hắn thật sự lo cho nó... thằng ôn đó có dao...

- Hơ hơ! Mày mún nó bình yên thì cũng được thôi! Quỳ xuống trước mặt tao để tao đánh mày một trận... trả thù vụ lần trước mày làm tao ê mặt tại vũ trường. mày là thằng đáng chết! hừ, để tao xem mày còn kiu ngạo được bao lâu!!!

- Hừ! bọn chó... tụi bây là cái thá gì mà tao phải quỳ. Tao chưa bao giờ phải quỳ trước mặt ai! Mày đừng có mơ!

- Vậy thì mày ở đó mà xem phim hay nhé... để tao đập con nhỏ bầm dập rồi cho bọn đàn em mún là gì thì làm...

- Mày...

- Tụi bây! Rạch nát mặt con nhỏ này...

- Đừng...

- Sao? Có quỳ không? Hay mún thấy gương mặt thiên thần này bị huỷ hoại???

Tên đó lượn con dao qua lại trước mặt nó. nó không khóc, chỉ giương ánh mắt căm thù nhìn tên đó. Không phải là nó không sợ, mà nó không mún hắn thấy hắn khóc, nó không mún hắn phải hạ mình với tụi kia vì nó.

- hừ! tao hết can đảm rồi! Tụi bây, rạch mặt con này...

- Đừng... tao...quỳ!

Và hắn quỳ xuống, trước mặt thằng ***** đó. Hắn đã vứt bỏ đi lòng tự trọng của một thằng con trai... chỉ vì nó... chỉ vì sợ nó bị tổn thương... chỉ vì sợ nó khóc.. chỉ vì... iu nó!

- Hahaha! Cúi cùng thì đại ka nổi tiếng lừng danh cũng chịu quỳ trước mặt tao rồi! Tụi bây, đánh nó cho tao, đánh cho nó hết đường bỏ về. đứa nào đánh nhieu nhất có thưởng.

Cả đám hùng hổ tiếng về phía hắn... nó giương đôi mắt sợ hãi nhìn về phía hắn mà đau xé lòng...

Một tên định đâm vào mặt hắn một cú... nhưng hắn chụp lại...

- Thả cô ấy ra... rồi tụi bây mún làm gì tao thì làm...

Nó bật khóc... Tại sao hần phải hi sinh cho nó nhiều đến thế chứ? Tại sao hết lần này đến lần khác, hần đã dùng cả tính mạng lẫn lòng tự trọng để bảo vệ, che chở cho nó? tại sao hần không bước đi trong khi hần hoàn toàn có thể? Hần là một cao thủ karate, mấy thằng này chả là gì so với hần cả... hần làm nó đau, vì tình iu của hần thật quá lớn...

- Mày yên tâm, khi xong việc tao sẽ thả nó ra, tao thề danh dự là tao sẽ chẳng đụng đến một cọng lông chân của nó.còn bây giờ! Mày chỉ cần ngồi đó... mày mà phản kháng thì tao giết nó!

- Không! Anh đi đi! Không cần lo cho tôi. anh đi đi! Đừng làm như vậy! không đáng đâu... anh đi đi!!!! – nó gào lên trong khi mấy đứa kia từ từ xử hần.

Một tên đá hần, một tên đánh hần... rồi cả bọn nhào vô... đánh hần

- Không! Anh đánh trả lại đi chứ????? Huhu... đồ ngốc!!!! anh đánh trả lại đi!!! Tui xin anh đấy!!!!!! làm ơn... chạy đi... làm ơn... các người dừng lại đi!!!! Huhu sao anh phải làm thế!!!! Anh làm gì vậy chứ... huhu

Nó chỉ biết gào lên trong khi hai thằng kia giữ nó lại... mắt nó nhoè cả, chẳng thấy gì, chỉ nghe... A... huych... hự... bựp... A... ọc...

Nó giãy giụa... cố gấn đến bên hần... không biết từ lúc nào nó cảm thấy hần rất quan trọng... nó không mún hần vì nó mà bị hành hạ đến mức này... nhìn hần bị đánh mà nó còn đau hơn... nó vẫn vùng vẫy... nhưng bất lực

- Buông tôi ra... các người buông tui ra!!!!!!!! Huhu... đồ độc các... đồ khốn... buông ra!!!!!!!!

Hần nằm lặn lộn trên nền cát... hai mắt vẫn không rời nó... máu ứa ra nhiều... nhiều lắm... bọn chúng cứ hét đứa đâm, đá, lại đập... hần bị xóc lên rồi vật xuống... cơ thể hần thì không còn chỗ nào là nguyên vẹn... đầy những vết bầm... đầu hần loạn choạng... cảm giác đau buốt khắp thân thể... nhưng hần vẫn nhìn nó... để chắc là nó vẫn an toàn... hần sắp không chịu nổi nữa rồi! cô thể hần mềm nhũn hết rồi... hần gục xuống... không đứng lên được nữa...

Tên cầm đầu cảm một khúc cây tiến đến trong khi hai thằng vục hần dậy...

- Từ nay sẽ không còn Dương Đông Hoàng nữa, sẽ không còn cậu chủ hay đại thiếu gia gì nữa cả. cái tên đó sẽ là quá khứ. Tao sẽ đập nát sọ mày ra... mày sẽ sớm gặp diêm vương thôi!

- KHÔNG!!!!!!!!!!!! Nó hét lên khi tên đó gơ khúc cây lên... nhằm vào đầu hần

- Chết đi!!!!!!!!!!!! – hần hét lên và bổ khúc cây xuống...

Bựp... nó không còn biết gì nữa... mọi thứ đều tan biến... mọi thứ đều trở nên tối sầm lại trước mắt... hần đã...

Bựp... hự... AAAA...

Cả bọn du côn kia bị bắt hết... công an đã đến... có cả Khánh nữa... cậu tình cờ đi ngang qua và thấy, thế là cậu nhập cuộc... đánh mấy tên đó tới tấp.

Nó chạy như điên đến bên hần... hần chỉ còn là một cái xác thoi thóp thở. May mắn là tên kia chưa kịp bổ khúc cây đó xuống... nhưng... máu... nhiều máu lắm... toàn là máu... người hần đã nhuộm một màu của máu... máu của hần... đã đổ vì nó...

- Hoàng... anh không sao chứ! Huhu anh tỉnh lại đi! Đồ ngốc, đồ điên... sao anh lại làm vậy chứ? Huhu anh tỉnh lại đi!!!!!! huhu

Hần nằm đấy... chột mở đôi mắt... hiền từ nhìn nó... cố gấn đưa bàn tay đỏ tươi chạm vào gương mặt nó

- Em... không... sao... tốt rồi...

Và hần bất tỉnh.

Hơn một tháng rồi... ngày nào có cũng đến bệnh viện chăm sóc hần. hần thì thik nhìn cái bóng nhỏ bé của nó chạy ra chạy vào và nhiều khi cũng làm nó đau tim. Có lần nó bước vào, hần liền giả vờ nằm bất động... nó lay mãi hần vẫn không dậy, sờ lên mũi thì hần đã... tắt thở. vậy là nó khóc thét lên, gọi bác sĩ um sùm.

Kết quả là ông bác sĩ với y tá nháo nhào chạy vô trong khi hấn vẫn bình yên vô sự... lần đó nó tức điên lên giận hấn mấy ngày. Hấn phải năn nỉ mãi nó mới chịu tha. Hum nay là ngày hấn xuất viện, nhưng nó không đến được, nó bận ở nhà giúp mẹ một số việc...

- Mẹ! hum nay con được xuất viện rồi!!!!!! Thoải mái quá

- Tụi nghiệp cùc cưng của mẹ! mới có một tháng mà con xanh xao quá... - mẹ hấn sụt sùi

- Mẹ! con khỏe ọy mà! Uk mà bọn khốn đó xử sao mẹ?

- Tù chung thân con ạ! Dám đụng tới cậu chủ nhà họ Dương! Tụi nó chán sống rồi! Cho tụi nó ở tù thì quá nhân hậu. mẹ mà gặp thì bầm chúng ra cho để ăn!

- Hihi! Mẹ iu của con, con thương mẹ quá... ủa... mà sao giờ này con nhỏ đó chưa tới kà? Chẳng lẽ nó hok bít mình xuất viện à?

- Con nói con nhóc Kim à? – mẹ nhìn nó cười gian

- Dạ?... đâu có... à mà uk! Con nhỏ đáng ghét! Giờ này mà mất dạng, chả thấy tăm hơi đâu!

- Thằng khỉ này! Con người ta không quen không bít mà cả tháng trời đến đây chăm sóc con... người ta như vậy là tốt lắm rồi, còn đòi hỏi gì nữa????

- Nhưng... (hấn giấu chuyện hấn vì nó mà bị đánh)

- Thui về nhóc! Lát nữa mẹ con mình đến nhà cảm ơn con bé!

- Dạ!

Vậy là hai tiếng sao tại nhà nó...

Nó đang lúi húi quét sân (chăm nhỉ?) thì một bàn tay véo vào má nó, rồi còn véo mũi nó nữa chứ! Bất ngờ nó quay lại... cho cái tên ăn gan trời đó mấy cái chổi chà!

- Oái! Đau!!!!!!! Đùng... cô làm gì vậy... giết tui à??????

- Huh? Là anh à? anh mới ra zịen lại mún vào trong đó nữa hả?????? – nó hét vô mặt hấn – cái đồ điên khùng... sao cứ chọc tức tui hoài zậy hả????

- Cô mà nổi điên như thế này hai phút nữa thì người vô zịen là cô đấy!! – hấn nhướng mắt chỉ ra phía sau lưng

Nó hướng theo tay hấn chỉ... hai mắt xoe tròn... người sau lưng hấn là mẹ hấn

- Huh? Dạ.... con chào bác ạ... - nó luống cuống

- Chào cháu! Her her! xem ra cháu cũng lớn gan nhỉ? Dám nói chuyện với thằng khỉ này như thế! – nó xanh mặt – cháu giỏi lắm! cứ phát huy như thế! Fighting! – bà mỉm cười động viên

“huh? Bà ấy nói gì vậy nhỉ? Kiu mình cố “ăn híp” hấn ta à?”

- Con không cần sợ gì cả. nítu thằng nhóc này nó dám làm gì con, cứ nói với ta, ta sẽ xử nó! – bà lại mỉm cười

- ... dạ...

“phù!!!!!! Hết hồn”

- Mẹ! mẹ nói gì vậy chứ? Con trai mẹ mà mẹ hok bình! Đi bình người dưng à??

- Mẹ hủi mầy quá mà! Con gái người ta mà làm bạn gái mầy chỉ tổ khổ cái thân!

Câu nói của bà làm nó đỏ mặt... chẳng lẽ bà bít hấn thik nó?

- Dạ... bác đích thân đến đây... có chuyện gì hok ạ?

- À! ta đến để cảm ơn cháu vì cháu đã thường xuyên đến bệnh viện chăm sóc con ta. Quả thật công việc trong công ty bận quá, nítu hok có con chắt thẳng nhai này nó tui thân khóc suốt mướt quá!

- Mẹ! mẹ nói gì kì vậy? con là con trai mà!!!!!! – hấn giãy đơng đơng lên
 “bà ấy tuyệt vời thật, dễ gần... vui tính quá...”
 - À mà Kim này! Con ở với mẹ à? mẹ con đâu? ta mún chào hỏi bà ấy một tiếng.
 - Dạ! mẹ con ở trong, để con vào gọi mẹ con ra. Bác vào trong ngồi ghé đi ạ!
 Nó lon ton chạy vào nhà, hai người kia cũng đi theo... gương mặt hấn hôm nay rạng rỡ nhỉ?

19. Chương 19

Mẹ nó bước lên tươi cười chào khách...

- Chào chị! Tui là mẹ của cháu Kim...ơ?????
 - Bà... là chị...sao???????

Hai đứa nhỏ ngơ ngác khi thấy thái độ của hai bà mẹ. có cái gì đó ngạc nhiên, có cái gì đó ngỡ ngàng, đau đớn, một chút xót xa và một chút căm hận.

- Thì ra là chị! Chị đến đây làm gì??? – mẹ nó tự nhiên đổi thái độ... từ niềm nở sang khó chịu.
 - Tui cũng không ngờ gặp chị ở đây! vậy ra con bé này... Hoàng! Về thôi con.

Mẹ kéo hấn về trong sự ngỡ ngàng của cả hai đứa... hấn nhìn nó tỏ vẻ không hiểu gì... nhưng nó cũng có biết gì đâu.

Lát sau... mẹ nó vẫn ngồi đó... nó cất tiếng

- Mẹ! có chuyện gì vậy? mẹ và bác ấy biết nhau à?
 - Con không cần biết! mẹ cảnh cáo con, không được qua lại với cái nhà đó. Và cả thằng nhóc đó nữa
 - Nhưng... sao lại thế? con mún bít giữa hai người đã xảy ra việc gì...
 - Con không được hỏi nhiều. Con chỉ cần biết nhà ta và nhà họ đối lập nhau. Con mà qua lại với tên đó thì đừng trách mẹ!

mẹ nó nói với ánh mắt tức giận vô cùng. Mẹ nó là một phụ nữ đẹp... rất đẹp... và nó với Lâm được thừa hưởng vẻ đẹp đó. Bà rất nghiêm khắc... nhưng chưa bao giờ nó thấy bà giận dữ tới mức đó. Chuyện gì đã xảy ra?

- Con mún biết thật ra đã xảy ra chuyện gì? con đã lớn rồi và mẹ nên để con hiểu... mẹ không nói thì con sẽ tự tìm hiểu. – nó cũng tỏ vẻ giận dữ
 - Con dám cãi mẹ à???
 - Con không cãi, con chỉ mún làm sáng tỏ mọi chuyện thôi!

Bốp... mặt nó im hắng năm dấu tay của mẹ... mẹ nó đã khóc khi đánh nó

- Tại sao lại thế hả mẹ? tại sao con lại không được biết? tại sao mẹ lại che giấu? phải chăng đó là một kí ức tồi tệ xấu xa đến nỗi mẹ không mún cho ai bít
 - Không... không phải... không phải đâu con... mẹ xin lỗi...
 - Con chẳng giận mẹ vì cái tát đó đâu. mẹ là mẹ con, mẹ có quyền đánh, nhưng mẹ không có quyền ngăn con tìm hiểu.
 - Mẹ... mẹ không mún con gần gũi hay qua lại với họ Dương...
 - Tại sao? Họ rất tốt mà mẹ? mà tại sao mẹ bít họ Dương?

- Mẹ...

- Mẹ nói đi, mẹ nói con nghe đi... tại sao con không được tiếp xúc với họ Dương, tại sao con không được qua lại với con trai họ. tại sao?

- Con biết Dương Đông Hùng không?

- Con biết... cha của Hoàng

- Ông ta... ông ta... là...

Nó chờ đợi, ông ta – cha hắn – là cái gì mà mẹ nó cứ ấp úng mãi thế?

- Ông ấy... là... cha của con!

- Mẹ... mẹ nói gì vậy? cha? Không! Không thể! không phải mẹ nói cha chết rồi sao? Con không tin. ảnh thờ của cha con còn nằm trên bàn thờ đây này! Mẹ đừng gạt con.

- Mẹ... mẹ xin lỗi... nhưng đó là sự thật... mẹ không muốn con có tình cảm với người đó... đó là... anh của con.

- Không! Con không tin! Không thể!!!! mẹ đừng gạt con... làm sao có thể như thế chứ! Không thể

Nó vào phòng vào đóng cửa lại và chỉ biết khóc. bây giờ nó phải làm sao? Một mối tình vừa mới chớm, một người con trai sẵn sàng hi sinh vì nó, sẵn sàng làm bất cứ điều gì cho nó, người đó đã khiến trái tim nó hồi hộp, phải mong, phải nhớ... bây giờ lại là anh nó. “đó là... anh của con” tại sao mẹ nó có thể nói như vậy? tại sao mẹ không cho nó biết sớm hơn, về nó, về cha nó... và cả người đó nữa. tại sao ông trời lại đối xử với nó như thế. nó đã yêu anh trai mình ư? thật đáng xấu hổ. ai đó làm ơn nói với nó đó không phải là sự thật... làm ơn đi. đó không phải là sự thật... đúng không? Chẳng ai đáp lời nó cả... vậy điều đó là sự thật ư?

Nhưng nó không muốn như thế, nó không muốn hắn là anh trai nó. nó chẳng cần có anh gì cả... nó ghét phải gọi hắn bằng anh. Còn người cha của nó nữa... ông ấy có biết là trên đời này ông còn một đứa con gái không? Ông có khi nào nghĩ về mẹ nó, về nó và về bé Lâm không? Nó rối quá, mọi thứ lung tung cả lên. Nếu ông ta là cha nó thì tại sao lại để mẹ nó một mình? Tại sao lại có một người đàn bà khác? Một mối là cảm giác bây giờ của nó. nó đã quá mệt mỏi... mọi chuyện êm đềm nay đã tan biến hết... đừng một cái nó biết trên đời này mình có một người cha... đừng một cái nó nhận ra người con trai nó yêu là anh của nó. nó phải làm sao? Nó phải đối diện với sự thật phũ phàng này như thế nào? “Ông trời ơi!!! Con phải làm sao đây????????”

Nó lên ra khỏi phòng... tìm nó giờ quặng thất lại... rồi nó thấy cuốn nhật ký của mẹ nó, để ngay trên bàn. Chắc là mẹ nó không đủ can đảm kể cho nó nghe về quá khứ... nên mới dùng cách này. nó nhìn cuốn sổ rồi cười chua chát. Liệu nó có nên đọc không? Liệu nó có nên biết thêm dự thật cay đắng nào nữa không? Liệu nó có vượt qua cú sốc khi biết tất cả về mẹ nó?

Nó mở cuốn nhật ký ra và dán mắt vào những dòng chữ ngày không cần chỉnh...

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay là một ngày đau khổ với mình... chỉ toàn nước mắt...

Người mình yêu đã bỏ mình đi lấy vợ...

Mình biết làm gì ngoài việc khóc? Mình có tư cách gì để trách móc anh ấy?

Chỉ tại mình khờ... chỉ tại mình quá ngu ngốc

Mình đã đem cả tuổi xuân thời trao trọn cho anh...

Mình đã đặt hết niềm tin vào anh...

Và giờ đây chỉ có mình đau khổ. Anh có đau chẳng? Anh có thấy luyến tiếc gì chẳng?

Mình không còn biết gì nữa... chỉ biết là...

Mình mất anh thật rồi

tràng tiếp...

ngày... tháng... năm...

đã một tháng rồi kể từ ngày anh lấy vợ...

Anh có biết là em nhớ anh lắm không? Anh có biết là em đang đau khổ lắm không?...

... em đã có thai rồi... anh biết không?

Đó là giọt máu của anh – thứ duy nhất mà anh để lại cho em...

Em phải làm sao đây? em chết mất. nìu cha mẹ mà biết chuyện... họ giết em mất...

Con ơi mẹ phải làm sao đây?

Ngày... tháng... năm

Mình sẽ ra đi... mình sẽ cùng đứa con trong bụng đến một phương trời mới...

Sẽ không để ai thấy mình nữa... đây là cách duy nhất...

Con iu ạ! Mẹ sẽ đưa con đi...

Mẹ iu con lắm... vì con là giọt máu của bố...

Ngày... tháng... năm...

Mình phải làm sau đây? người hàng xóm mới vừa ngỏ ý với mình...

Anh ấy là người tốt, anh ấy mún bảo bọc bé Kim và mình...

Liệu mình có nên cho anh ấy một cơ hội?

Ngày... tháng... năm

Hôm nay là ngày vui của mình.

Nhìn đứa con bé bỏng đi sau năm đuôi áo cưới... mình thấy vui lạ.

Cuối cùng mình cũng trở thành vợ của một người – nhưng không phải là cha bé Kim.

Mình hơi đau khi nghĩ về điều đó... nhưng chồng mình bây giờ cũng rất iu con bé.

Nó sẽ có đc tình iu thương của một người cha – dù là không ruột thịt

Ngày... tháng... năm

Mình vừa thực hiện một cuộc vượt cạn... đứa con bé bỏng thứ hai của mình ra đời... một đứa bé trai.

Nó giống hệt chị nó...

Đối với mình bây giờ đã quá đầy đủ...

Một cuộc sống hạnh phúc... mình đã có được nó

Ngày... tháng... năm...

Mình chết mất!

Anh ấy đã ra đi thật rồi sao?

Anh ấy đã bỏ mình lại...

Một lần nữa người mình iu thương đã bỏ mình đi...

Bỏ cả hai đứa con thơ dại...

Mình phải cố gấn sống...

Để nuôi chúng nên người

Cuốn nhật kí khép lại trong hai hàng nước mắt của nó... vậy ra ông ấy – cha nó – đã ***** nó và nó mà đi lấy vợ. Lâm không phải em ruột của nó... mẹ nó đã chịu đựng nhiều... từ ngày cha “đương” của nó mất... gia đình nó phá sản... mẹ nó phải gánh gồng tất cả... để nuôi hai chị em nó... mẹ nó thật vĩ đại. sau khi cha mất, nhiều người đã ngó ý cầu thân nhưng mẹ nó quyết ở vậy nuôi con. Mẹ bảo: một lần lên xe hoa đã đủ lắm rồi!

Vậy là từ nay nó phải đối mặt với sự thật này... nó phải đương đầu với tất cả. tình iu... sự hận thù... tất cả. nó phải cứng rắn... như mẹ nó vậy... “từ nay chấm dứt tất cả rồi... anh trai ạ!!!!”

Tại nhà hần...

- Mẹ! mẹ nói cho con biết đi! việc gì đã xảy ra????? Mẹ và bác ấy...
 - Con không được qua lại với con bé ấy nữa!
 - TẠI SAO CHỨ? Chẳng phải mẹ cũng thích cổ ấy sao?
 - Thích là một chuyện còn có chấp nhận hay không lại là chuyện khác!
 - Sao vậy chứ? Con không hiểu!
 - Con không cần phải hiểu! con chỉ cần biết là không được có bất cứ qua nhệ gì với nó cả! hừ chưa
 - Mẹ! mẹ thật quá đáng. Con sẽ làm những gì mình thích!
 - Con không nghe lời mẹ à? con không đc iu con bé đó! – mẹ hần nhấn mạnh
 - Tại sao?
 - Vì... nó là... con của Ba con!
- Hần chết lặng... mẹ hần cừa nói gì vậy nhỉ? Con của Ba á? Oh! Không...
- Không thể... không thể nào... mẹ... mẹ nói đi... mẹ nói dối phải không? Mẹ nói dối con!!!!!!
 - Mẹ không nói dối... nó là con của Ba... đối với con nó là...
 - Con không tin! Con không tin! Không tin đâu! mẹ đừng nói nữa!!!! sao có thể như thế chứ? Sao có thể?
 - hần gần như mún khóc.
 - Con nên bình tĩnh đi... và nên chấp nhận một đứa em gái...
 - Không! Không bao giờ!!!!!!!!

Hần hét lên rồi lao lên phòng, đóng sầm cửa lại... chắc mọi người cũng hiểu hần đã làm gì...

Căn phòng vang lên những tiếng động dữ dội... tiếng thủy tinh vỡ, tiếng ghế bàn va vào nhau, tiếng thét, tiếng kêu gào như trút bỏ cơn đau...

Chả ai ngăn hần lại... chả ai dám đến gần hần... vì họ biết lúc này... hần cần được một mình...

“sao có thể chứ? Tại sao? Tại sao lại thế? em gái ư? không thể nào!!!!”

“tại sao? tại sao? tại sao?” đó là tất cả những gì trong đầu hần. hần điên mất thôi... tình iu của hần... phút chốc biến thành em gái hần... đứa con gái mà hần iu hơn cả sinh mạng của mình... gọi hần bằng anh... hần không tin vào tai mình nữa, hần không tin vào cuộc sống này nữa... tất cả đều là dối trá... dối trá...

Hần lao ra ngoài trong đêm... hần chạy như điên trong khi nước mắt cứ lăn dài trên má... rồi hần gục xuống khóc nức nở... chợt bóng dáng ai đó hiện về... mảnh mai... íu đuối... cũng đang ngồi khóc nức nở... là nó...

Hần đứng lặng lẽ nhìn nó mà không dám đến gần... tim khe nhói lên từng cơn... đau thắt... bây giờ nó là cái gì của hần? người iu hay em gái? Hần cũng chẳng biết nữa... đôi chân muốn chạy đến bên nó thật nhanh, muốn ôm nó thật chặt... nhưng chỉ sợ nó chạy mất, sợ phải đối diện với nó, sợ phải thấy nó khóc trước mặt mình... sợ cái từ anh trai thốt ra từ miệng nó... sợ mình không kiềm chế nổi để rồi con tim đau nhói khi đối diện với sự thật phũ phàng... hần sợ tất cả...

Rồi một cơn mưa trút xuống... nó vẫn ngồi khóc... hần vẫn nhìn nó... tại sao hai trái tim nhỏ bé kia không xích lại gần nhau để mà che chở sưởi ấm cho nhau? Tại sao khoảng cách chỉ có vài bước chân mà chúng

cũng không thể có được nhau... có lẽ vì cái khoảng cách bé nhỏ kia chỉ là sự hữu hình của một khoảng cách vô hình to lớn. cái khoảng cách ấy đủ lớn để đẩy hai đứa xa nhau... mất nhau... mãi mãi...

Tạnh mưa rồi... tư thế của chúng vẫn không có gì thay đổi... cơn mưa phớt qua có lẽ để làm dịu đi hai trái tim đang rỉ máu... nhưng mưa đâu biết rằng... mưa càng làm vết thương ấy đau hơn... lạnh hơn... nhứt nhối hơn...

Nó run lên từng hồi, đôi vai bé nhỏ khẽ run run mỗi khi cơn gió lạnh buốt thổi qua... đến mức này thì hấn không thể kìm chế mình nữa... hấn tiến đến bên nó thật nhanh, khoát lên người nó chiếc áo cũng ướt nhẹp vì cơn mưa vô tình lúc này.

Nó giật mình ngược lên... thấy hấn nước mắt lại trào ra. Nó toang đứng dậy chạy đi... chạy càng xa hấn càng tốt... nhưng hấn đã kéo nó lại... ôm nó thật chặt vào lòng...

- Buông... tôi ra...! – giọng nó lập cà lập cập

- Em định định trốn tránh đến bao giờ...?

- Tôi không trốn tránh việc gì cả. anh buông tôi ra! – nó lao ra khỏi vòng tay ấm áp đó... tim khẽ se lại

- Có thật không? – hấn hỏi... như người vô hồn

- Cái gì thật cơ chứ?

- Chuyện giữa chúng ta...

- Anh nên hỏi ba mẹ anh thì đúng hơn... tôi về đây!

Rồi nó cất bước nhanh... không thể để hấn thấy thêm bất cứ giọt nước mắt nào nữa cả... nhưng hấn không cho nó đi... hấn cứ giữ nó lại.

Sao hấn ác thế? sao hấn lại tàn nhẫn thế? cứ bắt nó phải ở lại để chịu sự giày vò tận sâu trong tim. Nó sẽ khóc mất thôi... nó sẽ khóc mất...

- Hãy nói với anh... đó không phải là sự thật... nói đi... chỉ cần em nói thì bất cứ điều gì anh cũng tin cả... xin em đó... nói cho anh biết đi...

- Anh muốn tôi nói gì đây? nói là ba anh đã từng bỏ rơi mẹ con tôi! nói rằng chúng ta là người cùng chung huyết thống! nói rằng tôi hận ba anh hay nói cái gì khác nữa hả anh trai! Anh muốn tôi nói gì đây hả????? tôi còn gì để nói nữa bây giờ? Anh là anh trai của tôi và đó là sự thật! dù tôi không muốn tin nhưng không thể không tin anh biết không? Anh biết là tôi đau như thế nào không? tôi mệt mỏi lắm rồi! mệt mỏi lắm rồi!

20. Chương 20

Rồi nó bỏ chạy... phải! cái cảnh hấn sợ thấy thì cũng đã thấy rồi... nó đã bỏ chạy... vừa chạy vừa khóc... mảnh áo của hấn vừa khoát cho nó rơi lại... vẫn còn hơi ấm của nó... hấn cũng mệt mỏi lắm rồi, nó có biết không? hấn cũng đang đau như nó, nó có biết không? hấn cũng đã chán ghét cuộc sống này lắm rồi, nó có biết không? cuộc đời con người sao mà trở trêu đến thế? vừa mới tìm được nhau lại phải đánh mất nhau... nhưng nếu đánh mất nhau thì còn đỡ đau hơn... đêm nay lại lâm vào một hoàn cảnh cô cùng khó xử... vô cùng đau đớn...

“nếu đã vậy thì... anh sẽ không làm em đau khổ nữa...”

Anh sẽ bước ra khỏi cuộc đời của em...

Và bắt đầu với vai trò mới...

Anh của em...

Em gái của anh...”

Sáng hôm sau nó vẫn đi học, hai mắt sưng húp lên... nó chán nản ngồi vào bàn...nhìn mặt nó chả ai dám hỏi han gì cả....

Cái chỗ bên cạnh vẫn trống trơn... “hắn sẽ không vào... hôm nay hắn sẽ nghỉ học” nó nghĩ vậy. nó thừa biết tính tình trẻ con của hắn... mỗi lần gặp chuyện không vui thì nghỉ học.

Nhưng không như nó nghĩ, hắn từ cửa bước vào.. vẫn với nụ cười trên môi chào mọi người... nụ cười đó như xé trái tim nó ra làm trăm mảnh...

Chả lẽ hắn đã quên hẳn chuyện đó rồi ư? chả lẽ hắn đã bình thường trở lại?

“như vậy cũng tốt... ít ra là đối với anh”

Nó không dám nhìn hắn... nó sợ nó không kìm chế được nước mắt... nó sợ nó lại phải chạy trốn... lại phải yếu đuối...

- Chào nhóc! Hum nay đi sớm nhỉ? – hắn nở nụ cười hiền từ với nó làm nó không khỏi ngạc nhiên

- À... uk! Chào anh!

Nó thấy khó chịu vô cùng với những kiểu giao tiếp thế này... cứ như là xa lạ lắm... nhưng nếu như vậy hắn cảm thấy tốt hơn thì nó sẽ cố.

- Em gái ăn sáng chưa nè! Anh đi mua cho!

Hai từ “em gái” một lần nữa làm nó giật mình suýt khóc...

- Tôi ăn rồi!

- Uk vậy anh đi ăn một mình vậy!

Rồi hắn bỏ đi...

Vẫn thấy thái độ lạ lạ của hai đứa liền nhảy qua hỏi liền

- Mà với tên đó sao vậy? cái gì mà em gái anh trai ở đây?

- Hừ! mà không cần biết nhieu đâu! nhức đầu lắm...

- Vậy mà với Khánh...

- Mà hỏi vậy là sao?

- Không có gì! tao chỉ... mún biết mà có thik Khánh không?

Nó đơ mắt nhìn con bạn... sao lại hỏi nó như thế? lúc trước Khánh cũng từng hỏi nó... và nó chưa có câu trả lời...

- Tao không bít... có lẽ...

- Thôi! Tùy mà! Ra về tao mún gặp mà...

- Uk! Mà chờ tao...

Ra về, hai đứa bạn thân rủ nhau vào một quán nước... nó nức nở kể cho con bạn nghe về cái sự thật đau đầu đang hành hạ nó

- Cái gì? mà là em của Hoàng?

- Tao không bít, không chắc mà cũng không mún biết làm gì! tao mệt mỏi quá rồi...

- Mà đừng như thế... mà ... thik Hoàng đúng không?

- Mà đừng nói nhảm nữa... hắn giờ là anh tao đấy... tao ước gì mình chưa bao giờ gặp hắn... có lẽ sẽ tốt hơn...

- Mà đừng buồn... bên cạnh mà lúc nào cũng có tao và Khánh mà...

- Uk! Cám ơn mà... nhờ có mà và Khánh mà tao cảm thấy ổn hơn nhieu... thui tao về trước đây!

Nó bước khỏi quán trước ánh buồn hiu của con bạn... thấy nói như thế này, Vân cũng chả vui! “mày cần có Khánh bên cạnh, ngốc ạ! Dù tao bít tao sẽ đau... nhưng điều đó tốt ày... hãy vui về nhé... Khánh iu mày... và mày sẽ đem lại hạnh phúc cho cậu ấy! tao cầu chúc ày... con bạn đáng thương của tao!”

Đã một tuần rồi... tâm trạng nó giờ đã tốt hơn, lúc này Khánh hay quan tâm, an ủi và luôn bên cạnh nó, cậu luôn làm nó cảm thấy an toàn và dễ chịu... nó không bít tình cảm của nó với Khánh là gì nữa... Khánh cũng không bắt nó trả lời cái câu hỏi ấy... tình cảm của hai đứa dần trở nên tốt đẹp hơn trước rất nhiều...

Hắn vẫn vậy... à không, cái mặt mốc vẫn vậy nhưng tính cách thay đổi nhiều... hắn không còn chọc phá ai nữa mà lun tỏ ra là “người anh” chính chắn, mạnh mẽ... và dĩ nhiên là sức hút tăng lên... gái đeo theo nhiều hơn... nhưng ngộ có cái là hok có lằng nhằng quen bạn gái lung tung nữa... chắc là đang tu! Uk mà sức học hắn lúc này tăng dữ dội đấy chứ! Hắn học như điên, học cả ngày lẫn đêm, đến khi nào mệt quá ngủ quên thì thôi... bây giờ danh hiệu học sinh đứng đầu lớp Khánh phải chia đôi với hắn.

Thời gian cứ thế trôi đi. liệu sau những chông gai thử thách, những sóng gió cuộc đời... con người ta có tìm thấy hạnh phúc thật sự của mình? Hay chỉ nhận lấy nỗi cô đơn... trách thay cho số phận! ông trời đã an bài!

Hum nay ba hắn về nhà sau một tháng trời đi công tác... hắn vừa bước vào nhà đã vội vội vàng vàng chạy khắp các phòng tìm ông ấy... gương mặt hắn giờ thật đáng sợ...

- Ba... Ba đâu rồi? con muốn nói chuyện với ba...

Hắn xông vào phòng khách, nơi có cả ba mà mẹ hắn...

- Con làm gì mà hốt hải vậy? lại gây chuyện à? – ba hắn nhìn hắn điềm tĩnh

- Lần này người gây chuyện không phải con mà là Ba đó. Ba phải sống có trách nhiệm đi!

- Hoàng! Con ề phòng ngay!

Mẹ hắn thấy thái độ hắn học của hắn thì vội đuổi khéo...

- Mẹ để con nói.

- Con biết gì mà nói hả????? về phòng ngay

Mẹ hắn quát... chưa bao giờ mẹ lại lớn tiếng với hắn như vậy, hắn ngạc nhiên trước thái độ đó, nhưng sau đó phớt lờ

- Con biết nhieu đấy mẹ ạ! Con biết nhieu đấy! con biết họ đã khổ như thế nào, con biết người đàn bà đó phải sống ra sau, mẹ con họ đã chịu nhiều cay đắng lắm rồi!!

- Con về phòng ngay ẹ!!!!!!!!!!

- Hai mẹ con làm gì đấy hả????????? coi tôi chết rồi à??????????????

Ông Dương nãy giờ nghe hai mẹ con nó nói mà chẳng hiểu gì cả... cứ như nước đổ lá môn... đàn gảy tay trâu vậy

- Hoàng! Con nói gì thế? nói cho đàn hoàng xem nào!

- Anh à! thằng nhỏ nó nói nhảm ấy mà...

- Em để cho con nó nói – ông nhìn bà đầy nghi ngờ... - bà đang giấu tôi chuyện gì à?

- Khô...ông.... Tôi có giấu gì đâu? chỉ là tôi mún ông nghỉ ngơi...

- Thôi bà để cho con nó nói! – ông tỏ ý khó chịu

- Ba còn một đứa con nữa.... có đúng không?

- Huh? Con nói gì? con? Con nói rõ ràng xem nào?

- Ba còn một giọt máu nữa... ba không biết sao? Ba đã bỏ rơi một người phụ nữ... và giọt máu của mình... ba không nhớ à?

Chợt mắt ông rưng rưng... từng câu nói của cậu con trai như lưỡi dao cứa vào tim ông ấy... quá khứ ủa về... một người con gái xinh đẹp nét na...lúc nào cũng bên cạnh ông, chia sẻ với ông mọi đau buồn... và một ngày kia... ông đã bỏ cô ấy đi lấy người con gái khác... nhưng cô gái ấy đâu biết rằng, ông đã miễn cưỡng chấp nhận điều đó... ông phải người con gái mình không iu (là mẹ hắn). cha ông đã buộc ông phải chấp nhận cuộc hôn nhân này, nếu không, ông sẽ không bao giờ gặp lại cô gái ấy nữa... ông sẽ đau khổ suốt đời. vậy là, vì người con gái mình yêu, ông đã từ bỏ hạnh phúc... từ bỏ những êm đềm bên người con gái đó... chấp nhận mình là một kẻ phụ bạc... rồi vài tháng sau... ông biết được cô gái ấy đã mang giọt máu của ông. Ông cố tìm kiếm mãi nhưng cô ấy đã biệt dạng... đau khổ này lại chồng chất đau khổ khác... khi hay tin... vợ ông cũng có thai...

- Ba không nói được gì sao? Tại sao ba không nói đi? sao ba lại im lặng... hay ba thừa nhận mình là một con người phụ bạc...

- Không... ba không... muốn là người đó đau khổ... nhưng ba...

- Thôi! Con không muốn nghe nữa... như vậy là đã đủ lắm rồi.

Hắn bước ra khỏi nhà... lang thang trog mấy quán bar... dùng rượu giải sầu

Hắn ngồi đó ngất ngư say xỉn... chợt nổi nhớ nó lại dâng lên cồn cào da diết... hắn đã cố gắng làm nó không phải bận tâm... hắn đã cố gắng đối xử với nó như một người em gái... nhưng hắn vẫn không thể bắt con tim ngừng yêu nó, ngừng nghĩ về nó... chắc hắn điên mất thôi... anh trai mà lại iu em gái mình đến điên cuồng lên được... hắn phải làm sao? Làm sao để con tim hắn biết nghe lời... để không còn yêu nó nữa... hắn có làm được không?

Một dáng người say mềm bước ra khỏi bar. Hắn cứ sàng qua sàng lại mà chẳng thể đi theo đường thẳng được nữa... con đường của nó và hắn chia đôi rồi... hắn chẳng thể nào tìm ra đường của nó nữa... hắn cứ đi mà chẳng biết mình đang đi đâu nữa... biết giờ hắn đang đi đâu không? hắn đang đi tìm nó... người say luôn đi tìm những thứ gì mà trong tâm trí mình in sâu nhất. hắn cứ tìm nén để bây giờ khi không còn làm chủ ý thức thức của mình được nữa... hắn chỉ muốn được gặp nó, được ôm nó vào lòng, để quên đi cái số phận cay nghiệt mà ông trời dành cho hắn... hắn vừa đi vừa lẩm nhẩm tên nó... người say không hắn là cái gì cũng sai... những con người khi say luôn làm những gì mà mình rất muốn làm, những thứ đó, khi tỉnh, họ không làm được.

Trời bỗng dừng lại đổ cơn mưa... mưa lại đến, khi hắn buồn, mưa lại đến với hắn. tại sao không phải là nó mà lại là mưa nhỉ? Tại sao người hắn cần mà hắn chẳng bao giờ bên cạnh hắn, chỉ có cơn mưa lạnh lùng vô tâm... một con người ướt nhẹp đang lang thang trên đường mà không biết sẽ đi về đâu... về đâu khi trước mặt hắn chỉ toàn là bóng tối, hồ sâu... về đâu khi nó mãi mãi không bao giờ thuộc về hắn... chỉ vì một lí do đơn giản: chúng là anh em của nhau. Sau tối tận bây giờ mà hắn vẫn không chấp nhận sự thật nhỉ? Hắn sẽ trở thành một con người kì cục nhất thế gian nếu cứ mãi yêu nó – em mình. Nhưng hắn không quên nó được...

Chợt có một ánh sáng lao đến trong mưa, rất nhanh... hắn nheo nheo mắt mà chẳng biết đó là cái gì... là nó chăng? Có phải nó không?

Hắn là một tên ngốc, một tên đại ngốc... lúc nào cũng nghĩ về nó, ngay cả lúc nguy hiểm thế này. chiếc xe hơi đang lao về phía hắn với tốc độ cực kinh khủng, thê mà hắn vẫn đứng đó... dưới cơn mưa. Không phải hắn không nhận ra chiếc xe đâu... tuy say nhưng hắn không điên tới nỗi không biết cái thứ đó là gì... hắn biết nhưng không tránh... đơn giản vì... hắn muốn chết... hắn muốn kết thúc tất cả... chỉ có chết, hắn mới có thể giữ mãi tình yêu của nó, chỉ có chết hắn mới không phải cố gắng giả vờ làm anh nó... chỉ có như thế, hắn mới được bên cạnh nó... mãi mãi...

Hắn dừng đó... đón chờ cái chết... chiếc xe lao nhanh, không còn xa nữa...

“tới đây nào... tới đây để tôi kết thúc tất cả... cuộc sống... khổ đau... cuộc tình không có đích đến... một cuộc tình trái với đạo đức... giữa anh và em của mình... hãy tới đây! kết thúc hết đi!!!!!!”

BÍP...BÍP...BÍP...

Chiếc xe bóp kèn inh ỏi... nhưng muộn lắm rồi... khoảng cách rất gần, không thể thắng kịp nữa...

21. Chương 21

RẦM... BỤP...HỤ...

Chiếc xe vẫn lao đi trong mưa... để lại một con người nằm dưới mưa... máu hoà lẫn vào nước mưa... một vùng đỏ thẫm... chỉ có mưa là khóc thương cho sự ra đi của con người đáng thương này... chỉ có mưa là chứng kiến cái chết của hắn... chỉ có mưa là bên cạnh đưa tiễn hắn trong hơi thở cuối cùng.

“một lần cuối cùng... để mãi mãi... không còn... nữa... Kim à!... anh iu em!!”

Và hai mắt hắn khép lại... có lẽ là mãi mãi... đôi mắt thiên thần đó không còn bao giờ mở ra được nữa... kết thúc cuộc đời của con người... chỉ có tiếng mưa tí tách...

Sáng hôm sau ở trường học...

- Kim này! tớ nghĩ là bây giờ cậu ổn rồi nhỉ?... – Khánh ngập ngừng làm nó tò mò

- Uk! Mình ổn! mà cậu muốn hỏi gì à?

- Tớ... muốn nghe câu trả lời... mà lần trước tớ hỏi cậu...

- Tớ...

- Kim! – con Vân hốt hoảng chạy và kêu nó như hét – mày mau đến bệnh viện để gặp anh mày lần cuối... hắn... sắp chết rồi!

- Mày... mày... nói gì vậy hả???? cái... cái gì... chết?????

Nó lặng người... không biết con bạn nói gì nữa... con bạn nó muốn nói về ai... cái gì... không lẽ... là hắn!

- Mày mau mau đi, đến bệnh viện ... Hoàng... hắn bị tai nạn... nặng lắm...hắn sắp...

Không chờ con bạn nói thêm nó đã lao ra khỏi trường... gương mặt nó đầy nét hốt hoảng... “không! không thể!!! anh không thể... tại sao chứ????”

Nó lao vào phòng cấp cứu... nơi một con người nằm đấy... chỉ còn liên hệ với cuộc sống qua hơi thở thôi thóp... hắn đã yếu lắm rồi!

Nó không để ý đến đến sự có mặt của mọi người xung quanh... bước đến nơi hắn nằm... đôi chân run run không còn dừng vững nổi nữa...

- Hoàng con ơi! Huhu đừng ***** con ơi...

Chỉ có tiếng khóc của mẹ hắn... bà gần như ngất đi, phải đưa vào phòng bên cạnh. Cha hắn cứng rắn hơn mẹ nhiều nên không để rơi bất cứ một giọt nước mắt nào, mặc dù rất thương hắn.

Nó vừa khóc vừa lay người hắn... đôi tay nhỏ bé của nó thì sao có thể kéo hắn về được chứ... nó quá nhỏ bé!

- Anh có nghe không...huhu anh về với em đi... xin anh đó... anh đừng như thế mà... em xin anh... làm ơn tỉnh lại đi...huhu

Bác sĩ bước vào... ông nhìn mọi người với ánh mắt e ngại...

- Mọi người bình tĩnh... chúng tôi đã phẫu thuật cho cậu ấu... não bị chấn thương quá nặng... có lẽ...

- Có lẽ thế nào? Anh nói đi... có lẽ thế nào? – ba hắn mất hết bình tĩnh... túm cổ áo ông bác sĩ bạn mình

- Hùng à... tôi đã cố gắng hết sức... nhưng bất lực... thánh thật xin lỗi...

- Không!!!!!!!! không thể. con tôi còn trẻ lắm... đây, lấy cái mạng già này đi, tôi đổi cho nó...

- Anh bình tĩnh... tôi rất tiếc... có lẽ mọi người nên chuẩn bị tinh thần... lúc này công an có đến... họ nói người gây tai nạn đã đến tự thú... và theo điều tra... tai nạn này là do... cháu Hoàng tự tử...

- Không thể nào! Sao nó lại làm vậy chứ! Vì cái gì chứ...

Căn phòng trở nên im lặng nặng nề khi ông bác sĩ bước ra... cha hấn thì qua phòng bên với mẹ hấn... còn nó ngồi đấy, nắm lấy đôi tay ấy, đôi tay mà có lẽ nó sẽ không còn nắm được nữa...

- Anh làm sao thế này? tại sao chứ...hức hức... sao anh lại làm thế... đừng bỏ em... dù với vai trò nào đi nữa... làm ơn đừng bỏ em...anh không thể ra đi thế này... anh không thể... làm ơn nghe em đi... ở lại với em... em không muốn mất anh...huhu

Rồi nó ôm nhắm lấy cái thân thể đang lạnh dần mà khóc... lâu nay nó đã cố gắng làm lơ với nỗi nhớ... cố gắng hoà nhập với cái cách đối xử của hấn... cố gắng không bật khóc khi hấn gọi là em gái... bây giờ hết cả rồi... mất hết cả rồi... ngay cả làm em hấn... nó cũng không còn cơ hội.

Nó vẫn không thể dối lòng rằng không yêu hấn... nó vẫn không quên được hấn và đôi khi nó thấy mình thật đáng ghê tởm vì tình yêu đó. Ông trời bắt nó đau khổ là đủ lắm rồi, giờ lại muốn mang hấn đi... sao lại thế chứ? Sao lại như thế... nó và hấn có tội tình gì? sao lại gánh lấy những đau thương không đáng có... số phận... số phận... sao số phận lúc nào cũng cay nghiệt với nó như vậy?

Hấn nằm đây nhưng lại sắp ra đi vĩnh viễn... liệu nó có giữ được hấn, liệu hơi thở íu ọt đó còn tồn tại được bao lâu nữa... liệu trái tim rỉ máu mang đầy đau thương của hấn có thể đập được đến khi nào? Nó giờ chả biết làm gì, chỉ biết khóc... khóc cho nó, khóc cho hấn... khóc cho tình yêu sắp phải ra đi...

Bác sĩ và một nhóm y tá vội vàng chạy vào, đẩy chiếc giường mang cả hấn đi... nó cố níu kéo cũng chẳng được gì... hấn đi rồi... chỉ còn có nó ngồi đó, bất lực... họ đẩy hấn đi đâu? chẳng lẽ...

Một năm sau...

- Kim! mày không về mà còn trong đó làm gì vậy?????

- Uk! Mày với Khánh ra trước đi, tao ra liền...

Nó vẫn ngồi trong lớp... một mình, với cái chỗ trống bên cạnh. Một năm rồi nhỉ? Đã một năm rồi kể từ ngày hấn đi... chợt khoé mắt nó cay cay... tim nó nhói nhói... người anh, người nó iu đã rời xa nó thật rồi mà sao nó vẫn còn nhớ thế? sao cái tình cảm khờ khạo của nó chẳng bao giờ chịu nằm yên trong kí ức mà lâu lâu lại dấy lên làm con tim góc ngách của nó đau nhói. Đúng là khờ thật!

Nó nhìn chỗ trống đó rồi mỉm cười cay đắng bước ra. Giờ thì nó đã xác định tình cảm của mình... nó iu hấn – anh của nó, còn với Khánh thì đó chỉ là tình cảm với một người bạn thân, một người anh, một người bạn mà nó luôn tin tưởng ngưỡng mộ. nó cũng đã nói rõ với Khánh, cậu không trách nó mà còn động viên nó, có lẽ cậu là anh nó thì thích hợp hơn. Nó bước vô nhà ngôi nhà mới vừa được xây xong hai tháng nay. Cuối cùng suốt cả chục năm dành dụm thì mẹ nó cũng đủ tiền cất một ngôi nhà khang trang hấn ơi. Cậu nhóc Lâm đang chơi trong nhà với mí bé gái. Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nhóc nhà ta vẫn đào hoa quá...

- Ý chết! Hai của Lâm về ọ... mí bạn trốn đi, Hai đánh Lâm chết... hixhix

Nó mở cổng bước vào...

- AAAAA Hai iu dấu về ọ!!!!!!!!

- Uk! Mà làm gì rồi rít thế? làm gì mờ ám nà...

- Lâm có làm gì đâu... Hai tối ngày nghi ngờ bé Lâm hok hà.

- Lâm mà quậy gì trong đó là chết với hai!

- Hixhix

“kì này tiu ọ... hok bít tụi nó trốn kĩ hèm nữa...”

- LÂM! CÁI GÌ VẬY HẢ?????? MẤY ĐỨA NÀY SAO QUẬY TUNG PHÒNG CHỊ LÊN VẬY HẢ?????????

- Hix hix kì này khổ ọ!

Nó Lâm nhà ta zọt thẳng qua nhà hàng xóm... tránh đạn. nó thì đang hằm hằm cái mặt khiến mí cô bạn nhỏ nhăn xin xắn chạy mất dép...

Mẹ nó đi làm rùi... cái công ty nhỏ xíu ấy thấy vậy mà nhieu việc lắm... từ cái ngày đó... nó không còn gặp lại gia đình của hần nữa... kể cả ba nó. họ đã chuyển nhà ra nước ngoài sinh sống. mà nó có coi ông ấy là ba đâu chứ... nó hận ông ta. Ngay cả việc nó – con ổng đang tồn tại trên đời cũng chưa chắc ổng biết. mà ổng thì đâu cần bận tâm là có nó hay không chứ. Nó chả là gì cả, dù có hay không cũng vậy thôi.

Hum sau tại lớp...

- Hum nay lớp chúng ta sẽ có hai bạn học sinh mới – ông thầy chủ nhiệm già cất giọng

ổng chuyển về lại trường sau sự việc ấy, còn ông thầy đẹp trai thì không biết biến đâu mất. ngay cả ông thầy hiệu trưởng cũng nó nhất cũng mất tiu luôn

- Ồ! Học sinh mới à? tụi bây tụi bây! Lớp mình lại có thêm ma mới kìa

- Hizzzzzzzzzzzz! Sắp thi tốt nghiệp oý mà còn chuyển làm gì. rảnh thật!

- Trật tự! ở đây là cái chợ cá à????? thôi, mấy em im lặng để hai bạn vào.

Hai người kia bước vào... à không, chỉ có một thôi. một cô gái cực xinh, xinh không tả nổi, gương mặt thanh thoát, thánh thiện, làm mấy thằng con trai cứ ngồi đây mà ôm trái tim lại, không thì bay ra ngoài mất.

- Hello mọi người, tui là học sinh mới, Nice to meet you!

- Ôh! Chào bạn mới!!!!

Mấy thằng con trai nhau nhau lên

- Nhờ mọi người giúp đỡ nhé... à còn bạn trai mình nữa... anh ấy đi tham quan trường, lát nữa sẽ vào sau.

- Hời ơi! Người ta có bạn trai rùi tụi bây ơi!!!!

Trên sân trường có một cậu con trai đang lang thang... cậu cảm thấy nơi đây có cảm giác thân quen lạ thường... giống như đã từng gắn bó lắm. đáng lẽ giờ này cậu đang bên Anh. Nhưng không hiểu sao cậu có cảm giác muốn tìm kiếm một cái gì đó ở nơi này, và cậu nằn nịt đòi chuyển trường về đây. cha mẹ cậu miễn cưỡng đồng ý với điều kiện, cậu phải về cùng bạn gái và học ở đó khi nào tốt nghiệp xong thì phải bay qua Anh. Nhắc lại cô bạn gái mới nhớ... cô gái ấy theo hần nghĩ là rất dịu hiền (với hần), luôn làm hần vừa ý, và chả bao giờ làm hần điên lên cả. cô bạn gái ấy lúc nào cũng chăm sóc hần chu đáo nhưng sao hần lại không cảm thấy gắn bó cho lắm. một năm trước hần bị một tai nạn mà gần như đã cướp đi mạng sống của hần... nhưng may thay, bạn của bố hần bên Anh là một bác sĩ giỏi, và thế là hần được cứu. khi hần tỉnh lại, có một cô gái đã ngồi bên cạnh hần, nhìn hần với đôi mắt lo lắng rơm rớm lệ. hần vẫn không nhận ra người đó là ai. Hần chỉ nhớ mẹ và cha hần thôi, còn lại thì hần quên cả... rồi mẹ nói với hần đấy là cô gái mà hần – trước đó – iu thương nhất, rằng cô ấy luôn bên cạnh chăm sóc hần trong thời gian hần nằm viện.

- Nó là bạn gái con, con không nhớ sao?

Hần nhìn cô gái đó, đôi mắt cô gái rưng rưng, ánh mắt đó như trách hần sao vô tình đến thế, quên cả người bạn gái đã bên mình suốt thời gian qua... hần thấy có lỗi, hần thấy thương cô gái quá... hần quá vô tâm khi quên một người con gái quan trọng đối với mình... sao hần có thể quên được chứ. Và rồi hần cố gắng bù đắp cho cô gái, cho phép cô công khai mối quan hệ giữa hai người, chịu chuông cô hết mức... nhưng đôi khi trong đầu óc của hần hiện về hình bóng của ai đó, mơ hồ, xa xăm, không biết là ai nữa... chắc là cô bạn gái... mỗi lần cố nhận rõ gương mặt cô gái hư ảo kia thì đầu hần lại đau như búa bổ... khiến hần phải ôm lấy đầu mà hét lớn. tình cảm của hần với cô bạn gái hiện tại vẫn không tiến triển mấy, hình như đó chỉ toàn là trách nhiệm, trách nhiệm với một người đã chăm sóc hần suốt mấy tháng dài, trách nhiệm với một người bạn gái hần đã quên lãng... hần thật sự không biết mình có iu cô gái này không nữa... có lẽ là không... hần không biết lúc trước thì thế nào... nhưng bây giờ thì vẫn chả có cảm xúc gì cả... có lẽ vụ tai nạn đã làm mất luôn tình iu của hần rồi. sau khi tỉnh lại, có nhiều chuyện xảy ra với hần quá... hần phát hiện ra Ba không phải là Ba ruột của hần... khi hần phẫu thuật, phải truyền máu... bác sĩ xét nghiệm... hai người không cùng huyết thống... hần đã đau khổ biết chừng nào...

Sau một vòng quanh trường, hấn ngồi bệch xuống một gốc cây để... ngắm cảnh. Đây là sân sau của trường, với một thảm cỏ rộng thênh thang...

- LO NHỔ ĐI Ở ĐO MÀ LẢM NHẢM!!!!

- Thì từ từ... làm gì ghê vậy, đúng là chán!

- Bây giờ có nhỏ không hả????? hay muốn vô sổ đen???????

Hấn đang chớp mắt thì có hai bóng dáng hiện về... một nam một nữ.... không rõ là ai nữa... hình như người con trai là hấn... còn người con gái kia... hấn đang cố nhìn rõ... nhưng bóng dáng bé nhỏ đó cứ phai dần rồi biến mất... đầu hấn đau quá... đau quá

- AAAAAAAAAA.....

Hấn tới bên cửa lớp...

- AAAAAAA không phải chứ????? – một đứa con gái hét lên làm cả lớp nhìn ra ngoài cửa...

Hấn bước vào... trước sự ngỡ ngàng của cả lớp... nhất là nó...

- Là... là... Hoàng sao?

22. Chương 22

Hấn bước vào... trước sự ngỡ ngàng của cả lớp... nhất là nó...

- Là... là... Hoàng sao?

Phải! là hấn – Dương Đông Hoàng! Cái tên đã khắc sâu vào tâm trí nó, anh nó, người nó iu... hấn vẫn còn sống... sống sờ sờ trước mặt hấn

- ...

Nó vẫn không nói gì, chỉ biết nhìn hấn... trong hấn lớn hấn ra, phải rồi, đã 19 tuổi rồi còn gì. nó phải vui hay buồn đây? vui vì hấn còn sống... còn khoẻ mạnh, buồn vì lại phải đối mặt với sự thật phũ phàng ấy, lại phải xem nó như anh trai... không sao! Trái tim nhỏ bé của nó có thể chịu được mà, dù kìm nén đau đớn đến mấy cũng được, chỉ cần hấn còn sống là đủ rồi... nhưng nó cũng hơi sững sờ, vì hấn – anh nó, chẳng thèm nhìn nó lấy một cái, có lẽ một năm không gặp, hấn đã quên đứa em gái này rồi.

Cả lớp xì xào bàn tán...

- Thì ra Hoàng còn sống...

- Ui! Anh í vẫn còn đẹp trai ra phết!

- Nhưng người ta có bạn gái rồi... xinh chưa kìa!

- Anh ấy còn quậy phá hok nhỉ?

- Hok bít có còn trẻ con hok há

- Nhìn ảnh ngẫu thấy mờ, trẻ con nổi gì?

- !

\$%^*^\$#

\$&*^&%

Nhiu nhiu và nhiu nữa... hấn chào ông thầy rồi nhìn cả lớp...

- Chào các bạn... tui tên Hoàng... hân hạnh làm quen với mí bạn...
- Cái gì mà hân hạnh chứ? Mới xa có một năm mà làm phách ồ! – Vân bĩu môi – Kim... mày hok sao chứ?
- Hok... tao... hok sao! – nó buồn bã trả lời...

Khánh cũng nhìn nó... đôi mắt buồn vời vời, tuy nó đã từ chối cậu, nhưng cậu không thể nào không quan tâm đến nó, cậu vẫn đối xử với nó như trước, thậm chí còn tốt hơn nữa...

- Thôi! Các em ổn định, chúng ta sẽ xếp chỗ ngồi cho hai bạn... hiện giờ lớp ta chỉ còn hai chỗ trống đó là kẻ bạn Khánh và Kim! hai em muốn ngồi chỗ nào?
- Sao lại ở hai bàn hả thầy? tụi em muốn ngồi chung cơ! – cô ả nững nịu
- Không được! sơ đồ lớp không thể thay đổi. – ông thầy nghiêm nghị

Tự nhiên hấn xăm xăm bước xuống cái bàn nơi nó ngồi... và ngồi xuống bên cạnh, nó này giờ vẫn cúi gầm mặt xuống nên hok biết gì. tất nhiên là nhỏ kia thấy lạ nên lon ton theo

- Honey! Sao anh lại ngồi chỗ đó???????
- Không biết! thấy quen quen... chỗ này... anh có cảm giác rất quen! Em ngồi chỗ kia nhé!
- ... uk! Cũng được... - con nhỏ lủi thủi qua bên chỗ Khánh... khi thấy Khánh, hai mắt sáng rõ lên làm Vân ngồi nhìn nháng lửa – chào bạn... mình là Leon Lonar Linh, giúp đỡ mình nhé...
- Chào!

Khánh chào mà chả nhìn làm con kia xụ mặt một đồng.

Nghe cả lớp xì xào nó giật mình ngược lên thì thấy hấn bên cạnh... bao nhiêu cảm xúc dâng lên... tìm nó như ngừng đập khi vừa thấy hấn... nó nhìn hấn với ánh buồn... làm hấn khó hiểu

“quái! Sao nhỏ này nó nhìn mình kì vậy? hok lẽ nó hok thích mình ngồi gần? mà nhìn nó quen quen... A... đau đầu quá... lại nữa rồi...”

Hấn lấy tay xoa xoa trán... cái chứng đau đầu đáng ghét... cứ chặn đứng dòng suy nghĩ của hấn.

- Chào! Tui là Hoàng, hân hạnh được làm quen! – hấn nhìn nó, mỉm cười kiêu giao típ
- Tim nó như thất lại... hấn quên nó thật rồi, quên thật rồi... vậy mà nó cứ hi vọng vào một niềm tin mong manh nào đó... bây giờ, nó cũng chẳng mún nhắc cho hấn nhớ nó là em hấn... hấn quên thật rồi thì càng tốt...
- UK! Chào... tui là Kim... hội trưởng hội học sinh – nó cố gấn, cố gấn mở lời... sao mà lại khó nói như thế, chỉ là giao típ thôi mà, sao lại cứ ấp úng...
- À! vậy ra là hội trưởng... hì! Trong cô rất quen... không biết tui đã gặp chưa nhỉ?????
- ... chưa! Tôi chưa bao giờ gặp anh!

“Vậy là đầu óc mình có vấn đề thiệt rồi, nó đã bảo là chưa từng gặp mà sao mình vẫn thấy nó quen thế không biết... mình điên mất thôi!”

Chợt hấn thấy mấy dòng chữ trên bàn... những nét bút chì đã phai màu theo năm tháng nhưng vẫn còn có thể đọc được. hấn cúi sát người xuống mà ngắm nhìn từng nét... “sao giống nét chữ của mình thế nhỉ?”

- Này hội trưởng! cái chỗ này đã từng có người ngồi à?
- Uk! Nhưng một năm trước...
- Trai hay gái
- Trai
- Vậy hấn đâu rồi?
- Chết rồi!

- Tiếc nhỉ? Sao lại chết sớm thế chứ? Mà hình như hấn quan trọng với cô lắm à? – hấn hỏi khi thấy nét mặt của nó khi nhắc tới “thằng đó”

- Uk!

- Bạn trai cô à? hay là cái gì? – hấn lại típ tục hỏi, sao mà cái thằng mất trí này nhieu chuyện thế không biết!

- Bạn trai, anh trai tôi!

- Huh? Là sao? Rốt cuộc là bạn trai hay anh trai? – hấn đơ mặt ra hỏi

- Cả hai!

“bạn trai... anh trai... cả hai... người iu là anh trai... sao lại... ôi! Cái đầu mình... lại đau nữa rồi, khỉ thật!!!!”

- Anh làm sao thế? – nó lo lắng hỏi

- Hok... hok sao... chứng đau đầu ấy mà... mỗi lần suy nghĩ thì nó lại như thế... mà này! thật sự chúng ta chưa gặp nhau à? tui thấy cô quen thật đấy!

- Chưa quen! Chưa bao giờ quen...

Nó quay mặt qua chỗ khác... cổ gấn không khóc... “không được khóc... mày không được khóc Kim à! mày phải cố lên, để anh quên hết đi... anh không cần phải đau khổ nữa...”

Reng...Reng...Reng

Hồi chuông reo lên giải thoát cho nó... nó lao như bay ra khỏi lớp để quản lí trường... mỗi ngày vẫn thế... nhưng hôm nay quả thật tâm trí nó bay tận đâu đâu...

- Mày... làm gì... mà chạy... nhanh thế? ... tao gọi mãi... mà hok nghe!!! – Vân hỏn hển

- Tao... tao không muốn ngồi trong đó lâu...

- Mày vẫn chưa quên tên đó à? mà hấn bây giờ quên mày rồi... với lại hấn là anh mày... mày đừng...

- Tao không có nghĩ gì đâu!

- Uk! Thì tao chỉ nhắc mày thôi!...

- Thôi tao đi làm nhiệm vụ đây!

Nó bước nhanh khỏi con bạn... quả thật bây giờ nó rất muốn khóc, nó muốn khóc lắm... vậy là nó ra sân sau ngồi khóc ngon lành... một bàn tay đặt lên vai nó... ấm áp... dịu dàng... là Khánh, vậy mà nó cứ ngơ...

- Cậu cứ khóc đi cho thoải mái...

Vậy là nó ôm Khánh... khóc đã đời... hết nước mắt rồi, nó ngồi đó bùn thiu

- Khánh à! cậu không nên lo lắng nhieu cho tớ! cậu cũng phải lo ình đi chứ?

- Mình thì chả có gì để lo cả... chỉ có người ngốc nghếch như cậu mới đáng lo.

- Uk! Tớ ngốc thật nhỉ? – nó cười bùn

- Cậu... vẫn còn...

- Hok! Tớ không nhớ gì cả - nó ngắt lời.

- Cậu đừng dối lòng nữa... như vậy khó chịu lắm...

- Vậy cậu muốn tớ làm sau đây? tớ mệt mỏi lắm rồi... việc gì đã qua thì cho nó qua luôn, ai quên rồi thì cứ quên luôn, vậy cho đỡ khổ!

- Nếu như vậy mà cậu đỡ hơn thì cứ việc, nhưng tớ biết cậu không ỏn chút nào. Nghe tớ đi! cậu hãy đối diện với nó, ít ra thì cũng thấy nhẹ nhõm...

- Tại sao chứ? Tớ không thích! Dù gì thì anh ta cũng quên rồi, khơi lại không có ích gì cả.

- Nghe này! tớ đã từ bỏ cậu vì mong cậu sẽ hạnh phúc, và vì hạnh phúc của cậu, một lần nữa tớ sẽ không để yên cho hấn. cậu hiểu chứ? Tớ sẽ làm rõ mọi chuyện với vai trò là một người bạn thân, một người anh của cậu, tớ sẽ bảo vệ cậu, cậu không cần phải trốn tránh bất cứ điều gì nữa cả!

- Tớ...

- Nào! Tớ đây em gái, anh sẽ che chở em! Vì anh là anh trai của em... một người anh trai đúng nghĩa...

Nó nhìn Khánh tròn mắt...

- Thật nhé! từ nay cậu sẽ làm anh tớ nhé? hứa đi

Nói chia ngón tay út don dài ra, Khánh mỉm cười móc tay mình vào đây... vậy là từ giờ nó đã có anh, một người anh thực thụ...

Hai đứa vui vẻ dắt tay nhau về lớp... Vân thấy thế mỉm cười tuy hơi nhói trong lòng...

- Này! mày nhìn gì ghê vậy?

- Mày và Khánh xứng thiết đó, tao nói thật lòng đó – Vân cười nhìn con bạn

- Xứng con khi! Khánh giờ là anh tao, mày hiểu hem? – rồi nó nhướn mắt nhìn con bạn – muốn làm được chị tao thì phải biết nịnh nọt nghe mày!

- Mày... mày với Khánh...

- Là hai anh em!

Khánh ở đâu bước lên quàng vai nó, nhìn Vân cười tươi... lần đầu tiên Khánh cười với Vân... làm tim Vân đập loạn xạ cả lên

- Hehe! Thui mình xuống căn tin ăn mừng sự kiện lớn!!!!!!!

Nó lôi hai người kia đi, bây giờ trông nó phấn khởi hơn nhiều, không còn ủ dột như trước nữa.

Tại “căn tin quán”...

- Này này! cậu đã là anh tớ rồi thì phải biết nhường nhịn, chiều chuộng tớ đây nhé!

- Được thôi! Nhưng cậu phải kiu tớ bằng anh!

- Cái gì?... uhm được thôi! Nhưng cậu sẽ cho tớ cái gì?

- Gì cũng chịu! – Khánh cười tinh nghịch, cậu đã thay đổi nhiều, hok cool như trước nữa... nụ cười ấy khiến Vân thấy nhẹ lòng

- Thui được... uhm uhm... anh trai iu quý của em ơi!!!!!!!!!!!!!! Em muốn ăn bán mì trứng ốp la!!!!!!!!!!!!!!

- Her her! em gái ngoan, chờ anh chút!!!!!!

Khánh tươi cười tiến lại quây bán...

- Hừ! ông anh đáng ghét... hành hạ mình à? – nó càu nhàu

- Mày bây giờ ồn rùi đấy hả?

- Tất nhiên, tự nhiên có ông anh tốt bụng trên trời rơi xuống phải vui chứ! Hehe!

- Nè! Ăn đi, nói xấu gì đó? – Khánh đưa nó mà cái mặt nhăn nhăn

- Có ai nói gì đâu! ... ngàom... ngàom... ngon quá

- Từ từ thui kéo nghen bây giờ! – Khánh nhìn nó lắc đầu – nè Vân, của cậu đây!

- O... cho tớ... sao?

- Uk! Cho cậu chứ cho ai? Ăn đi!

Vân đơ ra nhìn Khánh... “cái cảm giác này... ôi, hạnh phúc thật!”

- Nè! Mày hok ăn tao ăn hết bây giờ, thấy người ta đẹp trai nhìn hoài...
 Nó châm chọc làm con bạn mắc cỡ quá dong tuốt lên lớp, không quên mang theo ổ bánh

- Một mày quá, tao lên trước à!

Một bàn cách đó không xa...

- Honey! Anh làm gì nhìn con nhỏ đó zữ zậy?

- Có gì đâu? anh thấy quen quen...

- Hừ! thui! honey há miệng ra, em đút...

- Thôi! Em đẹp cái trò trẻ con ấy đi! anh không thích!

- Anh... anh sao thế?

- Anh mới phải là người hỏi câu này, từ trước tới giờ có khi nào em như thế này đâu?

- Em... em...

- Thôi, anh lên lớp đêy!

Hắn đi một nước, bỏ lại con bồ... lướt thước theo sau...

Vào lớp hắn nằm dài trên bàn, con nhỏ kia cũng tiến lại, ngồi vào ghế của nó

- Em làm gì vậy? về chỗ đi!

- ...

Nhỏ đành bước về chỗ, cái mặt buồn xo. Hắn nằm dài mà ngắm mấy nét chữ...

Hoàng đẹp trai: con kia! Hum bữa làm gì mà điên lên zữ zậy?

Kẻ thù: mặc kệ tui! Nhieu chuyện!

Thú gia đẹp trai: con gái gì mà vô duyên, mới hỏi có cái mà đã ch.ử.i

Kẻ thù: thik rùi sao? Ai mượn cái mặt ông khó ưa quá chi. Hứ!

Thú gia đẹp trai: nè! Cô có biết khi cô say nhìn tức cười thế nào hem? lại còn khen tui nữa chứ!

Kẻ thù: cái gì? khen ông hả? không thể nào! Làm gì có chuyện đó

Thú gia đẹp trai: “anh đẹp trai... hào hoa... phong nhã...” cái đó hem phải khen thì là gì?

Kẻ thù: không thể... anh bịa ra thì có!!!!

Thú gia đẹp trai: khen thì nhận đi, còn bài đặt...

23. Chương 23

Kẻ thù: saxxxxxxxxx! mơ đi! đồ Hoàng đáng ghét

Chứ “Hoàng” đập vào mắt hắn... “tên từng ngồi nơi đây cũng tên Hoàng à? cũng là thú gia à? mà sao cái tên này... rồi kẻ thù... ôi nhức đầu quá!!!!!!”

Vào học, nó bước vào lớp... đi bên cạnh Khánh thân mật... tự nhiên tim hắn khẽ nhói lên... “ôi trời! mình hết bị đau đầu giờ tới bình tim nữa sao ta?” (ngây thơ quá)

Cuối cùng giờ học nặng nề cũng trôi qua, mọi người ra về hết, chỉ còn hắn ở lại... nó phóng ra khỏi lớp rất sớm... lại thi hành nhiệm vụ.

- Honey! Về thôi, sao anh nằm dài ở đó hoài vậy?
- Em về khách sạn trước đi! anh đi dạo một lát.
- Em sẽ đi cùng anh!
- Không! em về trước, anh muốn đi một mình.

Nhỏ lại lầm lũi bước ra, lúc nào cũng vậy, nhỏ lun biết nghe lời và đó là cách để không làm hấn ruộng bỏ nhỏ. Từ trước tới giờ nhỏ luôn làm hấn cảm thấy hài lòng, nhưng chưa bao giờ nhỏ thấy hấn thể hiện tình cảm với nhỏ... nhỏ cũng biết lí do mà hấn lạnh lùng.

Hấn bước ra khỏi lớp, chợt thấy bóng dáng bé nhỏ của nó loăn xoăn bận bịu, hò hét mấy đứa đang chen lấn

- MẤY NGƯỜI ĐI CHO ĐÀNG HOÀNG COI! LÀM GÌ MÀ CHEN LẤN XÔ ĐẨY THẾ HẢ? CÁI ÔNG KIA, DÁM LEO LÊN BỒN HOA À? KÌ NAY CHO ÔNG QUÉT LÁ ĐA MỘT TUẦN, LÀM CỎ SÂN SAU MỘT THÁNG!!!!!!!!!!

Cái câu nói đó lại làm hấn đau đầu... “ôi, sao xa lạ mà lại quen thuộc thế... điên mất thôi” hấn đứng nhìn bóng nó khuất khỏi trường rồi mới lững thững ra về... bước ra khỏi cổng, hấn hít một hơi thật dài cái không khí rất Việt Nam: bụi bặm, khói xe cộ, mùi của đất... tất cả nồng nàn và quen thuộc quá... hấn dạo qua các con đường, hả chỗ nào thấy quen quen là hấn ghé vô... trưa nắng gắt, hấn ghé vô một quán nước sang trọng uống ly café... Quán DOREMI

Ngồi trong quán nhìn mấy cá bóng phục vụ bé nhỏ, hấn lại nhớ ra điều gì đấy, mà chẳng biết là cái gì, nào là lựu đạn, nổ, nằm xuống... đại ka... con phục vụ... chọc phá... hù dọa...

Rất nhìu hình ảnh, nhìu bóng người hiện về làm hấn rối cả lên, lao ra khỏi quán... cứ thế hấn lang thang trên đường... đến tối mới về khách sạn...

- Anh về rồi à? tắm đi rồi mình xuống nhà hàng ăn
- Thôi! Hum nay anh mệt, anh về phòng đây, em ăn một mình nhé!
- Ơ...

Hấn mệt mỗi bước vào phòng... nằm sải lai trên chiếc giường... chợt lại có nhìu hình ảnh ủa về... hấn bực bội hét lên (cái tật này vẫn không bỏ được) làm cả khách sạn ai cũng hoảng hồn.

Hum nay hấn cúp học... dù gì thì vài bữa nữa hấn cũng phải về Anh rùi... đi thăm thú cho đã. Hấn không cho con nhỏ kia theo, nhỏ đó đành phải đi học vậy...

Chịu rồi mà vẫn chưa thấy hấn về, hấn đi đâu nhỉ? Cùng nhau đi kiếm nào!!!!!!!!!!

A! ông thần của chúng ta đng rời khỏi một quán Bar! Có cái gì đậm chiu hiện trên khuôn mặt hấn, có lẽ vì cuộc trò chuyện với người hồi nãy...

- Hoàng! Ôi trời ơi! Là mày phải hok đại ka! Cả năm trời mày trốn đi đâu làm tui tao nhớ mày quá...
- You... you biết tui sao?????
- Mày nói nhắm gì vậy thằng quý? Mày không nhớ tao sao????? – thằng bạn vừa nói vừa sờ trán hấn
- Thật sự thì không nhớ...
- Phải rồi, tai nạn nặng quá mất trí luôn ỳ! mày thiệt là, về nhà nghĩ kĩ lại, ráng nhớ ra tao nha, nứ hok tao bùn chết quá hix hix

Hấn quen nhìu người ở đây nhỉ? “Sao mà chẳng nhớ gì cả vậy choài? Hix hix chán thật”

Hum sao vẫn thế, vẫn típ tục lang thang...

Và... còn ba hum nữa hấn sẽ bay về “bến”, thời gian còn lại càng ngắn hấn càng muốn biết con người trước kia của mình, hấn đã từng những ai? Hấn là người như thế nào? Hấn có bạn gái khi nào? Biết bao nhiêu câu hỏi đặt ra trong đầu hấn, và hấn quyết định jđi hỏi thằng bạn trong Bar

- Mày vẫn chưa nhớ à? huhu! Mày quên tao thiệt à???? trời ơi! Ông cho tui chết đi!!!!!! hix, nhưng tao sẽ có cách. Mày chờ tao một chút...

Tên đó móc điện thoại ra, kêu trời kêu đất gì đấy không biết, chỉ biết sau đó năm phút, mười mấy chiếc tay ga lao tới. tên đó kéo hẳn ra khỏi Bar, tới quán DOREMI

- Mày vào đây! tao mún ày xem cái này...

Và tên đó với hơn chục cặp trai gái bước vào... hẳn ngạc nhiên nhưng cũng bước vào...

- Đưa tao cái đó – tên đó bảo tên bên cạnh

- Nè!

- Tất cả chú ý!!!!!! – tên này hét lớn, cả quán xôn xao – chúng tôi là trùm khủng bố và chúng tui đang chán đời, phiền các vị, ai muốn chơi với trái lựu đạn này thì ở lại, ai không muốn thì ra khỏi nơi đây!!!!!!

- Mày gọn gàng súc tích lại coi, lúc trước đại ka đâu có dài dòng như mày! – thằng đứng kế ghé sát tai tên đó

- Kệ đi, coi nó nhớ được gì hèm

Khách trong quán chạy ào ào ra như tránh bão, tụi bạn dò xét thái độ của hẳn... hai mắt hẳn tối sầm lại... cảnh người chen chúc nhau vì một bọn giả khủng bố... quen!

Boà chủ quán nghe náo loạn chạy ra

- HỦ! mấy thằng mắc dịch, lại tới phá quán của bà à???? gọi cảnh sát cho ta!!!!!! Túm cổ chúng hết cho ta!!!!!!

Thế là cả bọn kéo nhau chạy... ra giữa đường... chúng diễn màn hai

- Nằm xuống...

- Tao chết rồi sao?

- Bom lép... ôi chưa chết...

Vâng vâng và vâng vâng. Hẳn đứng nhìn mấy đứa bạn, như nhận ra điều gì đó

- Mày là... Khang khủng... Đinh sẹo... Thành hổ...

Hẳn chỉ từng người... ngấp ngừng nhớ tên từng đứa... tức thì mấy tên đó đồng loạt hét ré lên

- Đại Ka!!!!!! Mày nhớ tụi tao rồi. Huhu! Cúi cùng thì công sức cũng được đền đáp... huhu... mém bị lùm vô trống ọy!

- Tao... tao xin lỗi... nhưng thật sự sao vụ tai nạn... tao không nhớ gì cả... tao chỉ nhớ tên tụi bấy thui... cong quen khi nào... tao không nhớ nữa...

- Thôi bỏ! chỉ cần mày nhớ tên tụi tao là đủ ọy! dù sao thì mày mãi mãi là đại ka tốt của tụi tao.

- Uk nhưng tại sao lúc đó tao lại tới quây cái quán DOREMI đó vậy?

- Vì chỗ đó có con nhỏ mà mày rất ghét... kẻ thù gì đấy tao cũng chả biết nữa... mà hình như mày quan tâm nó lắm... mày hok nhớ à?

- Phải nhỏ này hok? – hẳn chìa tấm hình cô bạn gái ra

- Hok! Không phải, con nhỏ kia hok đẹp bằng nhưng nhìn dễ thương hơn!

- Uk! Tao hiểu rồi. Thui tao về đây!

- Uk! Bữa nào đi quây nhá!!!!

Hẳn bước đi với những suy nghĩ rối tung trong đầu... sao đây? mình còn quen ai không?

Vậy là còn lại hai bữa... hẳn phải cố tìm lại tất cả kí ức... hẳn phải cố.....

Hum nay hần vẫn không đi học... hần sắp đi rồi mà vẫn không vào lớp thường xuyên cho nó gặp. mỗi ngày chỉ gặp con ghê của hần thui! chán thật!

- Này! cậu quen Hoàng được bao lâu rồi? – Khánh cất tiếng hỏi cô bạn kế bên

- À... 4 năm rùi...

- Vậy à? vậy mà mình hok biết.

- Sao cậu biết được chứ? Chúng tớ ở Anh mà

- Nhưng Hoàng học lớp 11 ở đây, cậu không biết sao? – Khánh nhìn nhỏ nở một nụ cười thú vị

- O... thật sao? À, lúc đó anh ấy một mực đòi về đây cho gần cha mẹ....

- Vậy à? thú vị nhỉ?

- Là sao?

- Cậu hủi mà.

Khánh nói thế thôi rồi quay lên bảng... nhỏ đó tự nhiên run run

- cậu biết hết rồi phải không? – nhỏ hỏi

- tớ không cũng chả biết nữa! – khánh trả lời mà hok nhìn người hỏi

- tớ... phải! tớ hok phải bạn gái anh ấy... mẹ anh nhờ tớ.... nhưng tớ mún biết sao câu lại biết được...

- biết gì cơ?

- Việc tớ không phải người iu của Hoàng...

- Cậu vừa nói đấy thôi!

- Cái... cái gì? câu lừa tôi à?

- Tôi không hề lừa gạt ai cả. – Khánh vẫn tỉnh như thường

- Tôi... tôi xon cậu... đừng nói cho anh ấy biết...

- Tùy thôi!

Rồi Khánh bước ra...

- Em gái, anh có một tin tốt lành cho em đây, mà hok bí có tốt hok nữa

- Tin gì thế? – nó nhìn ông anh mới... nghi ngờ

-

#\$%&***\$\$

#

- Cái gì? giả vờ sao????????/ - không phải tiếng nó, mà là Vân!

- Lớn tiếng thế! – Khánh bịt tai lại

- O... tớ xin lỗi... Kim, sao mà im lặng vậy?

- Có gì đâu, cứ để như thế, dù gì cô ấy cũng hiền lành, rất hợp với anh tao

- Mà...

- Thôi, tao vào lớp đây! cảm ơn anh trai nhé!

Hai người còn lại nhìn nhau chẳng nói gì

giành nhau đã đời được kon tem ai ngờ chap đỡ òm. hahaha

Hắn ta đang đi đâu thế này? con đường quen quen... chợt đâu đó hiện về hình ảnh đôi trai gái đi bên nhau... vừa đi vừa... gây nhau, hok thân mật chút nào... rồi từng từng trước mắt hắn giờ đây là một căn nhà khá khang trang... có một thưngf nhóc con đang chơi với mí bé gái

“sao mình lại đến đây nhỉ? Mà sao lúc này thấy quen quen mà bây giờ có cái nhà nhìn lạ hoắc hà? Hình như chỗ này có cây xoài... chỗ này có cây ổi... còn cái vông nữa... ôi! Sao mà kì quá zậy nè????”

Rồi hắn bỏ chạy khỏi cái chỗ đó, đứng đó lát nữa chắc hắn điên mất

Lúc này ở bên Anh...

- Thăng nhỏ sắp về rồi, em đừng khóc nữa...
 - Em nhớ nó... hơn cả tháng trời rồi...
 - Anh cũng nhớ nó mà....
 - Anh... em xin lỗi...
 - Chuyện gì?
 - Em đã lừa dối anh... về Thăng Hoàng... nó không phải...
 - Anh biết lâu rồi, từ khi em sinh nó...
 - Anh... anh...
 - Phải! khi bác sĩ khám tổng quát cho nó sau khi sinh... anh đã biết...
 - Huhu! Em xin lỗi... xin lỗi anh...
 - Mọi chuyện qua hết rồi... dù gì thì Hoàng vẫn là đứa con cưng nhất và duy nhất của anh!
 - Vậy còn chuyện đứa con gái...
 - Huh? Em nói gì?
 - Em... em muốn nói thật cho anh biết, dù anh có nghĩ em thế nào cũng được... dù anh có tha thứ hay không cũng được... anh vẫn còn đứa con gái...
 - Chẳng phải mười năm trước em nói nó chết rồi sao? Cả cô ấy nữa...
 - Không! con bé và cô ấy đều sống rất bình yên... nhưng gặp không ít khó khăn... họ chịu nhiều cực khổ... tất cả là vì em... là vì em...
 - Em nói sao?
 - Mười năm trước em đã... tìm gặp cô ấy... và van xin cô ấy... hãy đi nơi khác mà sống... để anh không còn tìm được cô ấy nữa... em xin lỗi... em quá ích kỉ... chỉ nghĩ cho riêng mình... em có mắg nhiếc em thế nào cũng được... cô ấy đã lập gia đình và người chồng cũng mất một vài năm sau đó...
 -
 - Năm trước em đã gặp cô bé đó... và cô ấy... Hoàng con mình iu con bé... em đã ngăn cản... em sợ anh sẽ ruồng bỏ Thăng Hoàng... em sợ anh sẽ ***** con em... nên em mới nói dối là hai đứa là hai anh em...để Hoàng từ bỏ con bé...để anh không biết về sự tồn tại của hai mẹ con họ... và hậu quả là em suýt nữa... đã mất vĩnh viễn đứa con độc nhất... huhu... em hối hận lắm... em xin lỗi...
 -
 - Anh mắg hay đánh em cũng được... đừng im lặng như thế... em sợ lắm... huhu
- Ông khẽ gạt những giọt nước mắt của người vợ yêu chồng một cách điên khùng khờ khạo... ông không biết nói gì bây giờ... bà không đáng trách... chỉ qua là bà sợ mất ông... chẳng qua là bà đang cố vun đắp hạnh phúc cho đứa con của mình... bà sợ mất tất cả...

24. Chương 24

Còn người đàn bà bất hạnh kia – mẹ nó, thì sao? Bà đâu đáng phải chịu nhiều cơ cực như thế? ông phải làm sao đây? còn cả con gái ông nữa... ông rất iu nó... khi hy tin nó và mẹ đã mất... ông đã không ăn không ngủ hai tuần lễ liền... giờ nó có hận ông không? nó sẽ nhận người cha bạc bẽo này chứ? Liệu nó có chấp nhận người cha mà từ khi sinh ra, nó chưa hề biết mặt... chưa hề chăm sóc hay ôm nó lấy một cái... ông phải làm sao đây??????

Trở lại với nó... hum nay là ngày hân đi... nó vừa mới biết tin đó cách đây hai tiếng...

- 5 tiếng nữa máy bay sẽ cất cánh... em không tiễn cậu ta sao? – Tiếng Khánh đều đều
- Tiễn làm gì hả anh? Ngay cả em là ai anh ấy cũng không biết nữa là... em lấy tư cách gì mà tiễn chứ?
- Nhưng có thể... cậu ta sẽ không trở lại... em không hối hận chứ????
- Không trở lại càng tốt... cứ ra đi như thế càng tốt...
- Anh không hiểu em nữa... thôi anh đi đây!

Khánh bước đi... để lại nó ngồi đó thẫn thờ... “anh sắp đi rồi... ba tiếng nữa là anh rời xa nơi này... có thể là mãi mãi... dù sao thì em cũng chúc phúc cho anh... anh trai... tình yêu của em...”

Tại sân bay...

- Honey! Sao không lên đi... mình về thôi!

Hắn vẫn ngoái lại như luyến tiếc cái gì đó... một cái gì đó trong quá khứ mà hắn vẫn chưa nhớ lại được... một cái gì đó cứ mờ mờ ảo ảo làm ột kẻ mất trí phải day dứt không yên... hắn ngoái đầu nhìn lại nơi đây lần cuối...

Nó dạo trên con đường quen thuộc... nơi đối với nó có nhiều kỉ niệm... nơi có dấu chân của một người mà nó không thể quên... trên nền trời xanh kia, chiếc máy bay đang lừ đừ vượt qua những đám mây... phải! là chiếc máy bay đó... chiếc máy bay duy nhất trong ngày... đang mang anh về nơi ấy... nơi anh được hạnh phúc... được yêu thương, nơi mà anh không bao giờ phải chịu giày vò... đau khổ...

Chiếc máy bay nhỏ dần... nhỏ dần... rồi mất hút trên nền trời xanh thẳm... nó mang anh đi thật rồi... không quay lại nữa... nó vẫn đứng đó, ngẩng đầu nhìn theo, mắt chột nhòa đi mà không biết...

Trời lại đổ mưa... giờ đây thì cũng chỉ có mưa là quan tâm... đau xót cho nó, cũng như hân ngày xưa vậy... mưa luôn đến bên cạnh an ủi lúc bạn buồn nhất, mưa hát cho bạn nghe những giai điệu tí tách không nên lời... mưa kể cho bạn nghe những câu chuyện dưới mưa ngọt ngào lãng mạn nhưng lạnh buốt... mưa vuốt đôi má đầy lệ, hôn lên đôi môi run run và chải lại mái tóc đã rối bù vì gió... mưa ôm ấp ta trong cái lạnh giá của nước nhưng lại làm ta thấy ấm áp, mưa làm mặt ta đau rát nhưng đó chỉ là nhắc ta thức tỉnh... mưa làm ta ướt chỉ vì mưa muốn ta hoà theo điệu nhảy của những giọt nước... bé nhỏ... long lanh... trong suốt... nhưng có thể vỡ bất cứ lúc nào... có thể làm đau lòng bất cứ ai... mưa... mưa... mưa... chỉ có mưa và nó... nó khóc, nước mắt hoà theo mưa mặn chát ở đầu lưỡi... đôi môi run run cắn chặt để không tạo ra tiếng nấc... hai tay có bầu vào nhau để không phải run sợ trước cô đơn... dưới mưa... có một cô bé ngồi khóc... khóc rất nhiều... khóc cho cuộc đời cay nghiệt, khóc cho số phận an bày... khóc một lần để chôn vùi mọi chuyện vào tim... đã thế thì hãy khóc đi nhỏ ạ... hãy khóc cho đã đi, khóc cho đến khi nào mệt thì thôi, hãy khóc để cho trôi đi sự cô đơn, tủi nhục... khóc cho trôi đi những đau đớn, xót xa... khóc để nước mắt trộn lẫn vào mưa rửa sạch tâm hồn đau khổ, để làm dịu mát con tim đang rỉ máu... hãy khóc đi, vì kể từ ngày mai... hãy không được khóc nữa...

Mưa vẫn rơi... trời tối dần và... nó vẫn ngồi đó... đôi vai run run như hứng lấy những giọt nước trong suốt... rồi chợt cảm thấy ấm áp... thấy như mình không cô đơn... thấy như mình đang được sưởi ấm... và thấy như mình đã tìm lại được ai kia...

Ai đó... phải! là một ai đó với đôi cánh tay dài, đôi bờ vai rộng lớn... ôm lấy nó... rất chặt. ai vậy? là ai mà có thể đến bên nó vào lúc này? là ai mà có thể cho nó cái cảm giác yên bình thế này? là ai?????

Nó nhìn thấy anh... nhìn thấy anh với khuôn mặt thiên thần hiền từ đang ôm lấy nó... là nó mơ chăng? Nếu là mơ thì nó cầu xin trời đừng cho nó tỉnh lại... nó muốn được ở bên anh, được gần anh như thế này, được anh che chở dưới đôi cánh tay rộng lớn... anh che mưa cho nó. một giấc mơ ngọt ngào mà nó luôn ao ước... cuối cùng thì trong mơ, nó cũng đã gặp anh, đối diện với tình cảm thật của mình... ấm quá! ấm như được ngồi bên một bếp lửa đỏ hồng... ấm như được úm mình trong chiếc chăn bông dày cộm... ấm như được khoát cho hai ba lớp áo lông...

Nó giờ đây chỉ khẽ nhắm mắt cho hai hàng nước mắt hạnh phúc chảy dài... ước gì giấc mơ dài vô tận...

- Anh nhớ em...

Ai đó thì thâm bên tai làm nó khẽ lặng người... “đây... đây... không phải... mơ sao?”

Nó rời khỏi vòng tay ấm áp đó... nhìn thật kĩ gương mặt người đó trong mưa... mắt nó nhoè cả rồi... nó không tin vào mắt mình nữa...

Nó đưa đôi bàn tay nhỏ bé run run chạm vào gương mặt kẻ đối diện... mềm mại, mịn màng như da em bé... đôi mắt này... đôi môi này... cái mũi này... tất cả đều là thật... rất thật. rồi nó nhìn hấn ta trên trời...

- Không... không phải... anh đi rồi sao?????

- Anh không đi được... khi em vẫn còn ở đây....

Trở lại hai tiếng đồng hồ trước... tại sân bay...

Hấn nhìn tất cả lần cuối cùng rồi quay lưng bước đi... bỗng...

- Hoàng! Cậu đứng lại đó!!!!!!!!

Hấn giật mình quay lại... thì ra là Khánh, mà Khánh đến đây làm gì nhỉ?

Chưa kịp nói gì... chỉ mới quay lưng lại là Hoàng bị Khánh nện ột cú vào miệng... đau chết được

- CẬU LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ????? – Hấn diên lên

- Làm gì à? tôi đánh cậu chứ làm gì? tôi phải đánh cho cậu tỉnh!!!

Rồi Khánh nhào zô... ỳnh tít... hấn chỉ đỡ đòn mà hok đánh trả

- Cậu... cậu bị diên à???/ tớ hok muốn lòi thôi ở đây, sắp tới giờ bay rồi!!!

- Hừ! cậu định đi như thế à? chả lẽ cậu hok luyến tiếc gì sao???????

- Tiếc? ý cậu là gì hả?????

- Cậu còn quên ai ở đây không?

- Không biết nữa... có gì đó... nhưng hok nhớ rõ... mà tớ cũng chả muốn nhớ làm gì!

Nghe tới đây Khánh diên lên, nhào zô đánh hấn tới tấp...

- Vậy thì tao sẽ bắt mày phải nhớ... thằng khốn! ngay cả bạn gái mày... em gái mày... người mày iu thương nhất mà mày cũng chẳng nhớ... vậy thì tao sẽ đánh ày tỉnh...

Những cú đấm của Khánh mạnh tới nỗi làm hấn máu mũi tứa lư... con bạn gái thấy thế là oái oái mà cũng chả thấy ai tới giúp...

- Mày nhớ chưa hả???/ mày phải nhớ... mày phải nhớ người con gái đó... mày không được quên... em gái mày đây... bạn gái mày đây... mày có nhớ không hả????

Hấn chịu đòn... đau tái người... những cú đấm dội vào cơ thể... hình như cũng từng có người đánh hấn như thế này... còn nhều hơn nữa... đau hơn nữa... rất nhều người, bậm trợn... dữ dằn... muốn đánh hấn chết... hấn chịu đòn... chỉ vì người con gái đó... hấn thấy rồi, cuối cùng gương mặt cô ấy cũng rõ nét và hoàn hảo trong đầu hấn... gương mặt xinh xắn, tính tình dữ dằn...

- Kim!!!!!!!!!!!!!!

Hắn hét lên. Hắn nhớ ra nó rồi... cuối cùng cũng nhớ ra rồi...

- Mà chịu nhớ rồi à?

- Tôi... cảm ơn anh!!!!!!!!!!

Nói rồi hắn vụt chạy đi, để lại một cô gái trên mái bay với gương mặt thất vọng...

Hắn chạy khắp nơi tìm nó mà chẳng nơi nào có cả... trường học, quán nước, ngay cả nhà nó, cũng không có... rồi hắn lang thang trên đường... chợt cơn mưa rơi xuống, đôi chân bỗng dừng đưa hắn đi trên con đường quen thuộc... đến công viên và gặp nó ở đó

Nó ngơ ngàng nhìn hắn như sinh vật lạ, tay vẫn ôm nó...

- Anh buông em ra...

- Mới ôm chút xíu hà... yên chút đi!

- Buông em ra! Anh làm cái quái gì vậy hả????? anh là anh tri em đấy!

- Anh trai? Vậy em đã chịu nhận anh là anh trai rồi à? – hắn mỉm cười tinh nghịch

- Dù sao thì cũng phải chấp nhận thôi!

- Anh chỉ là anh trai em khi nào em nhậ nhận cha!

- Không!... không đời nào!!!! Ông ta không phải cha tôi!

- Vậy thì anh có quyền. – hắn ta lại xáp vô... ôm nó!

- Tôi bảo buông tôi ra! Anh làm gì vậy hả??? ngay cả em gái mình mà anh cũng có thể làm vậy à????

- Thì sao nào? Em biết tính anh mà, thik thì làm cho bằng được!

Hắn vẫn bướng bỉnh như cố tình chọc tức nó... nó thì đang sôi gan lên đây!

- anh có thể nói như vậy à???? tôi không ngờ anh...

- thì sao nào? Anh em thì có gì quan trọng đâu chứ? Huống gì anh với em chỉ chung ông già! Có chết ai đâu mà lo... với lại...

- bốp....

một cái tát dành cho hắn, nó đánh hắn, dồn hết tức giận lên đôi bàn tay nhỏ bé

- Anh đề tiện vậy à? hừ! bấy nhieu đó cũng làm tôi đủ đau lắm rồi... anh đi đi!

Hắn mỉm cười rồi xoa xoa bàn tay lên má

- Đau đấy! không ngờ một năm nay em trở nên cứng rắn còn hơn trước nữa...

Rồi hắn đặt tai lên vai, xoay người nó lại

- Trịnh Vĩ Thiên Kim! em nghe cho rõ này!... anh... và em... không hề có bất cứ quan hệ huyết thống nào! Em nghe rõ chưa?

Nó nhìn hắn... một lần nữa ngơ ngàng, một lần nữa xôn xao... đây là điều nó mong chờ một ai đó nói cho nó biết, nó vẫn hi vọng thế. nhưng lời nói này xuất phát từ hắn... có đáng tin không?

- Anh... anh nói thật?

- Anh đùa em làm gì??? cuối cùng thì cũng nhẹ cả lòng...

- Nhưng sao...

- Mẹ anh đã nói dối... - hắn trở nên chua chát

Hắn đã nghĩ mẹ hắn là một người mẹ tuyệt vời... luôn iu thương chiều chuộng hắn, và với ba, mẹ là một người vợ hết lòng thương iu lo lắng cho chồng, luôn vun vén hạnh phúc gia đình, thủy chung son sắt... nhưng bà đã làm hắn thất vọng.

Mười tám năm về trước... cái ngày mà cô chủ nhỏ của tập đoàn lớn nhất nhì trong giới kinh doanh biết mình đã mang thai trong một phút nhẹ dạ ở vũ trường, cô đã khóc rất nhiều... tội lỗi... nhục nhã... cô đã định tự sát. Nhưng cha mẹ ngăn cô lại, và gả cô ột cậu chủ dưới trường hòng che mắt thiên hạ và đỡ phải chịu tai tiếng. bị ám ảnh bởi cái thai... cảm giác tội lỗi với người chồng mới... cô đã không dám nói ra... và rồi năm tháng chung sống bên nhau, hai người trở nên mặn nồng... cô cứ ngỡ người chồng không biết gì, cô vẫn không dám nói... cô sợ phải mất anh, mất người chồng mà cô hết lòng iu thương

Quay lại sau đó 17 năm...

25. Chương 25

Thằng nhóc vừa khoẻ lại sao ca mổ... vẫn còn bần thần... trước khi vào phòng mổ, hắn đã loáng thoáng nghe cha hắn bảo là không có chung huyết thống... hắn đã đau lắm, cứ mong sau cơn mổ thất bại... cho hắn chết luôn.

Giờ đây nơi vết thương vẫn còn đau buốt, hắn nhớ lại câu nói đó... lòng nặng nề không thể tả. hoá ra hắn không phải con ruột của ông, hoá ra tình thương mà bấy lâu nay ông dành cho chỉ là thương hại. nhưng không, ông đã rất thương hắn, hơn cả sinh mạng mình, ông đã dùng hết tình thương như một người cha đối với hắn. dù biết hắn không phải con ông.

Ông bước vào phòng bệnh... đôi mắt suy tư mất ngủ, việc công ty phải lo lắng cho hắn làm ông trở nên xơ xác hẳn ra

- Con hãy ráng nghỉ ngơi, đừng cử động nhiều. Ba gọt cam cho con nhé

Nước mắt hắn cứ muốn trào ra, tình yêu của ông ấy thật bao la...

- Ba biết con không phải con ba... sao ba vẫn đối xử tốt với con?

- Thằng ngốc này! ba không thương con thì thương ai? Dù gì thì con vẫn là đứa con mà ba iu thương...

Chợt ông khựng lại... ông lại nhớ về con bé ấy... ông có lỗi với nó, với mẹ nó...

- Mẹ đã có lỗi với Ba, Ba không hận mẹ con sao?

- Không con ạ! Ai mà chả có lỗi lầm... con cũng không nên trách mẹ... mẹ cũng đã già rồi nhiều...

Hắn thấy thương ba hắn quá, ông cao thượng biết chừng nào... cả đời ông chỉ sống cho công việc... vợ và con. Ông chẳng tham thú vui như những người đàn ông khác, ông rất nghiêm khắc nhưng đôi lúc cũng mềm mỏng khôn ngoan, ông là mẫu người lí tưởng mà hắn luôn thần tượng.

Trở về thực tại, nó ngơ người ra... giờ nó không biết cảm xúc như thế nào nữa... chỉ biết nó đã ôm chầm lấy hắn... một lúc sau...

- Thôi mình về... em ướt thế này thì cảm mất!

- Uk!

- Anh muốn em giúp anh cái này...

- Chuyện gì? – nó nghiêng người hỏi khi thấy nét mặt nghiêm trọng của hắn...

- Tha thứ cho ba nhé!

Sáng hôm sau nó đang lúi húi trong nhà, lòng vui không tả. chợt có một chiếc mes đen bóng lù lù tiến vào... một người đàn ông khá lịch lãm bước ra, vẻ mặt hồi hộp xen lẫn lo lắng... ba nó!

Ông cứ ngập ngừng, lòng muốn tiến vào trong nhưng chân lại thụt lùi, đấu tranh nội tâm mãi mới bước được đến cửa...

Nó vừa định ra ngoài thì đụng ngay vào người ông... nó ngược lên...

- Con... con...

- ... ông đến đây làm gì?

Nó lạnh lùng hỏi, tim ông như bị xé nát, cũng may là ông đã chuẩn bị tinh thần trước

- Ba... ba... đến để...

- Ai trên nhà vậy con? Có khách à?

Tiếng mẹ nó làm ông ta dừng yên trời trông... khi bà bước lên... hai ánh mắt giao nhau, tình yêu, sự hận thù thể hiện lên cả

- Linh...

- Ông... sao ông đến đây? ông đến để làm gì?

- Tôi... tôi muốn đến để xin bà tha thứ...

- Tha thứ? ông có làm gì nên tội đâu? lỗi là ở tôi, khi xưa tui quá ngu ngốc!

- Xin bà! Xin bà đừng nói thế, thà là bà mắng nhiếc tôi...

- Thôi đủ rồi! việc nên biết ông cũng đã biết, giờ ông về đi

- Bà... con tôi...

- Phải! nó là con ông, là giọt máu của ông...

Nói tới đây bà nghẹn lại... nó cũng chẳng biết nói gì, nhưng nó không khóc, nó phải cứng rắn hơn mẹ nó. ông ta nhìn nó, nước mắt lưng tròng. ông ta khóc ư? tại sao lại khóc cơ chứ? Ông cứng rắn lắm mà? Ngay cả khi Hoàng bị tai nạn thập tử nhất sinh mà ông ta còn bình tĩnh được sao bây giờ lại khóc?

- Kim... con...

- ...

Ánh mắt ông như cầu xin nó, như van nài nó, bố thí cho ông ta chút tình thương. Nó phải làm sao đây? nó phải cư xử thế nào đây? đảo mắt qua mẹ nó để cầu cứu, xin một lời chỉ dẫn, nhưng mẹ ngồi đó, nước mắt giàn giụa, chẳng nói câu nào. Lại mẹ nữa... sao mẹ lại khóc kia chứ? Vì người đàn ông này mà khóc ư? đáng không? nó nhớ lại lời Hoàng

"lúc biết có sự ra đời của em... ba đã tìm khắp nơi nhưng không thấy, ba đã tìm đến kiệt sức... rồi nghe đâu đó phong phanh em và mẹ đã mất, ba đã tự hành hạ dằn vặt mình, bỏ ăn bỏ ngủ suốt mấy tuần lễ... ba luôn nhớ đến em, ngốc ạ. Ba luôn mơ về mẹ em. Đôi khi nằm bên cạnh mẹ anh mà ba cứ gọi tên mẹ em mãi... tha thứ cho ông ấy, em nhé?"

Nó phải làm sao? Tha thứ hay không? chỉ hai từ... tha thứ thì có tác dụng gì? làm nó và mẹ bớt khổ hơn sao? Làm bao nhiêu năm sống sơ cực đó tốt đẹp hơn sao? Nhưng ông ấy đã làm gì để nó phải hận? không làm tròn nhiệm vụ người cha? Bỏ người mẹ nó và nó? nó làm sao ấy nhỉ? Ông ta cũng quan tâm đến nó cơ mà? Ông ta cũng đã tìm kiếm khắp nơi cơ mà... bây giờ đầu óc nó rối quá, đấu tranh nội tâm dữ dội

- Ba xin lỗi... mười mấy năm nay ba không làm gì đc cho con... ba xin lỗi... con không tha thứ cho ba cũng không sao, ba đáng bị như thế... bà và con hãy sống tốt nhé...

Ông quay lưng bước rã...u

sau đó thế nào thì... ai coi phim nhiều biết liền há

- ... Ba!

Tiếng ba thốt ra từ đôi môi nhỏ run run của nó. cuối cùng thì nó cũng gọi đúng người ba ruột của mình sau ngần ấy năm trời. ông quay lại, gương mặt rạng rỡ... ông bước đến... rất nhanh, một, hai ba bước... và ôm chầm lấy nó, báo vật của ông!

- Con gái của ba... con của ba... cuối cùng con cũng nhận ba... đứa con yêu quý của tôi... con chịu khổ nhieu rồi...

Nó thấy sao mà ấm áp thế không biết, vòng tay của ba cũng ấm như hân nhưng khác chút chút, có cái gì chảy ra từ mắt nó, không phải nó khóc đâu, đó chỉ mà hạnh phúc đang dâng trào chực tuôn ra ấy mà...

Mẹ thấy ba con nó ôm nhau khê mỉm cười hạnh phúc nhưng rồi gương mặt bà lại tối sầm, lạnh lẽo...

- Ông nên về đi, kéo bà ấy...

- Bà ấy không dám đến đây, không dám đối diện với bà... bà tha lỗi cho bà ấy chứ?

- Tôi xưa giờ chưa từng giận ai thì làm sao có thể tha thứ?

Ông nhẹ cả lòng, cuối cùng thì vợ con... à không, mẹ con nó cũng tha lỗi cho ông.

- Tôi muốn đc chăm sóc bà, bù đắp cho bà và con khoảng thời gian vừa qua... có được không? Linh?

- ...

Bà có hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần

- Tôi đã có chồng, tuy ông ấy mất nhưng tôi vẫn sẽ chung thủy với chồng quá cố của tôi... ông nên chăm sóc tốt cho bà ấy thì hơn... còn Kim, nó quyết định sao thì tùy nó.

Mẹ lại đưa nó vào tình huống khó xử rồi... tự nhiên kêu chọn thì chọn làm sao cơ chứ? Thật là!

- Kim! con có muốn về ở cùng ba không? ba muốn đợc chăm sóc con...

- Con sẽ ở lại đây ba à! đây là nơi con lớn lên, con không đi đâu hết!

- Vậy thì ta sẽ thường xuyên ghé thăm con...

- Con ông thế nào rồi? – mẹ đột nhiên hỏi làm cả hai người cùng giật mình, nó và cha của nó

- Ổn rồi, cảm ơn bà, thằng bé nhớ lại hết rồi!

- nhớ lại? nó bị mất trí nhớ à?

- uk! Sau khi khôi phục thì nó chẳng nhớ ai cả. chỉ nhớ mỗi tôi và mẹ nó

- ... vậy nó có còn... à mà không có gì... thôi trẻ rồi ông về đi!

- Bà muốn nói gì sao?

- Không... không có gì đâu chỉ là... nó và Kim có tình cảm với nhau... hai anh em nó...

26. Chương 26

- Hoàng không phải con ruột của tôi!

- Cái gì? không phải...

Ông khê gật đầu, bước ra cửa

- Tôi về... hai... à không, ba mẹ con ngủ ngon...

Ông mỉm cười khi thấy bé Lâm nấp sao lưng nó nãy giờ. Khi bóng ông và chiếc xe khuất rồi Lâm ta mới cơ dịp lạnh chanh

- Ông là ai zậy Hai? Mà ông đến đây làm gì? đòi bắt mẹ của Lâm à?

- Không!

- Chứ ông tới làm gì?

- Ông... đòi bắt Lâm chở về sở thú nuôi luôn

- AAAA! Lâm hok đi đâu! Lâm kute không thik bị nuôi trong chuồng... huhu..

Nó bật cười, giờ thì nhẹ người rồi, ăn đèn oán trả... xong cả.

Hai ngày sau... tại một sân bay

- Anh đi đây! chỉ hai năm thôi, chờ anh nhé!

- Anh giữ gìn sức khỏe... về sớm...

- Tất nhiên rồi, anh sẽ nhớ nhóc lắm đấy...

- Em cũng vậy. mà này! đi qua đó mà lằng nhằng thì về đây chết không đất chôn đấy nhá! – nó dọa nạt

- Sợ quá sợ quá... có con bạn gái dữ thế này anh nào dám hó hé...

Thấy hai đứa nó như thế này Vân và Khánh cười khúc khích... cả hai đứa và bé Lâm cũng đến tiễn chân hần. hần đến trước mặt từng người

- Vân này! coi chừng con nhóc này dùm tui nhá!

- Uk! Cậu đi bảo trọng!

- Khánh! Cậu chăm sóc cô ấy giúp tui nhá... cậu là anh, tui chỉ tin mình cậu thôi...

- Yên tâm!

- Dù sao thì cảm ơn cậu... nhờ cậu mà tui tỉnh ra đây, nếu không chắc giờ nay tui ở bên anh ôm mỗi hận từng rồi...

- Thì giờ cậu vẫn phải qua đó đấy thôi.

- Uk! Nhưng mà đi du học thôi... hai năm tớ về...

- Hai năm nữa thì Hai của Lâm hok chờ “thằng anh” nổi đâu... chắc Lâm phải kiếm anh hai mới quá... - bé Lâm ở đâu đưa mặt tơn tơn vô... có duyên dễ sợ.

- Thằng nhóc này! vẫn còn thù dai thế à? – hần nhìn bé Lâm rồi khum xuống, ghé sát tai thằng bé... - khi nào anh về thì anh sẽ dẫn vài cô bạn gái nước ngoài về cho Lâm... Lâm chịu hok?

- Huh? Thiệt hả? Lâm chịu... anh nhớ về sớm nha... thương anh quá

Bé Lâm mừng quýnh, ôm lấy đầu hần hun lấy hun để, mấy người kia chả hiểu gì cả

- Này nhóc! Anh đi đây... em bảo trọng... anh sẽ liên lạc thường xuyên với em...

Hần lên máy bay sau khi vẫy tay chào tất cả...

Cuộc sống hai năm qua vẫn nhộn nhịp hối hả, chạy đua với thời gian, và ngày hôm nay cũng như bao ngày bình thường khác nhưng có ai biết đâu, hôm nay là ngày đặc biệt quan trọng với ai đó... là ai nhỉ?

Khánh và Vân đã cùng nhau bay qua Úc du học ỳ, hai đứa rủ nó đi, nhưng nó quyết lòng ở lại... (yêu quê hương thía) để chờ ngày hần về...

Nó đang là sinh viên kinh tế quản trị kinh doanh... học hành lu bu, lại phải đi làm thêm nữa khiến nó mệt mỏi. nhưng mệt mỏi không có nghĩa là thôi chờ đợi, nó vẫn đợi hần, cái thằng mắc dịch, cả tuần lễ mới thấy nhắn ột tin, đôi khi nửa tháng mà chả thấy tin nhắn nào cả. những lúc đó nó tức điên lên nhưng cũng phải nén lại, khi nào hần về rồi trả thù cũng hok muộn. và sợ chờ đợi mỗi mòn của hai năm qua cũng đã được báo đáp một cách hậu hĩ

Có tin nhắn...

“anh sắp hạ cánh rồi đây, em ra công viên nhé”

Mó mừng hơn bắt được vàng, cuối cùng thì hắn cũng vác cái xác về rồi... vậy là từ này nó hèm phải thân tàn ma dại mong hắn như thiếu phụ trong chồng... “ủa? mà sao lại đến công viên chứ? Không đến sân bay mà lại đến công viên?” nó ngớ ra không hiểu nhưng cũng hí hửng thay đồ rồi đánh bộ ra công viên. Trời dần sang chiều những ánh nắng lọt qua kẽ mây tạo thành luồn thẳng tấp vàng rực rỡ... rồi ngày càng nhạt dần... nhạt dần... hoàng hôn đến...

Nó ngồi trên ghế đá công viên... thơ thẩn, lòng xôn xao không tả xiết. không biết hắn bây giờ thế nào nhỉ? Có đẹp trai như xưa hay tàn tạ nhanh sắc... vì học. những tia nắng cuối cùng luyến tiếc rơi xuống những hàng cây... nà nơi đó, bóng dáng ấy xuất hiện, rạng rỡ hơn ánh nắng vàng, Dịu dàng hơn ánh hoàng hôn nhưng mạnh mẽ, cuốn hút ánh nhìn của mọi người.

Hắn tiến tới nó... trong bộ vest đen, mái tóc phong cách như ngày nào, nhưng nhìn có vẻ chừng chạc và... đàn ông hơn, không có cà tàng như hai năm về trước...

Hắn đứng sững lại trước mặt nó, ngắm nhìn nó nheo nheo mắt rồi nở nụ cười hiền

- Sao vẫn lùn thế nhỉ? Chả cao hơn chút nào à?

Nghe câu này thì có khối bốc lên cao rồi đấy... nó chờ từ chiều tới giờ chỉ để nghe hắn nói một câu zô ziang thế thui à? thấy sắc mặt nó, đoán biết nó đang nghĩ gì, hắn kiên đem nước lại hạ hoả

- Thui nào, thui nào... đùa chút í mà... đừng nhìn anh thế chứ - rồi hắn dang tay ra – lại đây với anh nào!

Nó vẫn đứng đấy, nhìn hắn chăm chăm không nói câu nào, hắn mỉm cười chạy đến, hai tay dang rộng ôm lấy nó...

Vậy là khung cảnh lãng mạn đẹp đẽ này sẽ kết thúc fic của tui đấy à? không thể, phải thêm chút gì zô cho có vị đậm đà chút chứ!

- Đây người iu bé nhỏ... hai năm rồi không gặp, anh nhớ em điên lên được

- Ai là người iu của anh?

Hắn giật mình, buông nó ra... trơ mắt ếch nhìn...

- Không phải người iu thì là gì hả????? – sắp có chiến tranh...

- Gì mà người iu! Anh có nói là iu em bao giờ hả??? – nó vặn lại

- À! – hắn cười cười như vừa hiểu ra chuyện gì đó!

Rồi hắn lùi lại một bước... móc cái gì đấy trong túi ra, đó là một cái nhẫn... mỏng manh nhưng sang trọng...xỏ vào giữa của nó trong vòng hai giây.

- Hê hê! Thế này là hết chối rồi nhé... em là của anh rồi...haha – cười đắc thắng

- Cái gì???// anh nghĩ em là cái gì hả?????/ đeo vào tay em mà không xin phép lại còn nói lảng nhăng nữa à????? mà ai lại đeo nhẫn vào ngón này!

- Vậy thì làm lại vậy...

Hắn lại lôi ra một thứ khác... gì nữa đây? A một cái hộp trái tim đỏ xin xắn, nhìn sang trọng huyền bí quá... hắn bật nắp... bên trong có một chiếc nhẫn (lại nhẫn) trắng bạc lấp lánh... đẹp hơn bất cứ thứ gì mà nó từng nhìn thấy. hắn quỳ xuống... chuẩn bị tư thế cầu hôn. một nụ cười nữa thoáng nở trên môi ấy, rất tươi... nó thì đang căng thẳng... và hắn đã mở lời... cương quyết, mạnh mẽ... đây tình cảm và nam tính...

- Nghe đây! kẻ thù! Em đồng ý đội chung trời với anh chứ???????

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-thu-khong-doi-troi-chung>